

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ ஸகலவர்த்தகுருவாயநமः.

அருண்மொழித் தேவராகிய

ஸ்ரீ சே கீ கி தூ ர ன வ ர மி க ள்

அருளிச்செய்த

திருத்தொண்டர்புராணம்

எ ன் னு ம

பெரியபுராணம்

முதற்காண்ட மூலமும்,

சென்னை வேதாகமோகித சைவசித்தாந்த சபையாநுள்

ஒருவரும்

செனனை கிறிஸ்தியன் காலேஜ்

தமிழ்ப்பண்டிதரும்

ஆகிய

சூ - சுப்பராயநாயகரவர்கள்

இயற்றிய பொழிப்புரையும்,

செனனை-சூனை,

சைவசமயாசாரியர்கள் பக்தஜனசபையாரால்

வெளியிடப்பட்டன.

விஜயவா

Madras:

PRINTED AT THE STAR OF INDIA PRESS.

1893.

Registered Copy-right.

உ
சிலமயம்.
திருச்சிற்றம்பலம்.

பெரியபுராண முதற்காண்டத்தின்
அட்டவவண.

கீழ்க்.	புராணம்.	திருநாட்டின்.
க	ஸ்ரீ சேக்கிழார்சுவாமிகள் புராணம்.	... 40௪
சுஉ	திருமுறைகண்ட புராணம்.	... ௪௬
முஅ	திருத்தொண்டர் புராணசாரம்.	... ௭௬
கூகூ	திருத்தொண்டர் திருநாமக்கோவை.	... ௬
கூஅ	அறுபத்துமூன்றுநாயன்மார் திருநாடித்திரம்.	... ௬
க00	திருப்பதிக்கோவை.	... ௧௪
க0௪	திருப்பதிக்கோவை.	... ௧௪
க0அ	நம்பியாண்டார்நம்பி திருவந்தாதி.	... ௮௯
பெரியபுராணம்.		
க	பாயிரம்.	... ௧0
க௩	திருமலைச்சிறப்பு.	... ௪0
உ௬	திருநாட்டுச்சிறப்பு.	... ௩௫
௩௭	திருவாரூர்ச்சிறப்பு.	... ௫0
௫௫	திருக்கூட்டச்சிறப்பு.	... ௧௧
௫௯	தடுத்தாட்கொண்டபுராணம்.	... ௨0௩
தில்லைவாழ்ந்தணர்சநக்கம்.		
க௪௨	தில்லைவாழ்ந்தணர் புராணம்.	... ௧0
க௪௭	திருநீலகண்டநாயனார் புராணம்.	... ௪௪
க௬௨	இயற்புகைநாயனார் புராணம்.	... ௩௬
க௭௭	இளையான் குடிமாநாயனார் புராணம்.	... ௨௭
க௮௬	மெய்ப்பொருளுயனார் புராணம்.	... ௨௪
க௯௪	விறன்மிண்டநாயனார் புராணம்.	... ௧௧
க௯௯	அமர்நீதிநாயனார் புராணம்.	... ௪௯

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ ஸகலசுந்தரகுணபிரபுரம்.

அருண்மொழித் தேவராகிய

ஸ்ரீ சேக்ஷிதாராகவாமிகள்

அருளிச்செய்த

திருத்தொண்டர்புராணம்

என்னும்

பெரியபுராணம்

முதற்காண்ட மூலமும்,

சென்னை வேதாகமோகித சைவசித்தாந்த சபையாநுள்

ஒருவரும்

சென்னை கிறிஸ்தியன் காலேஜ்

தமிழ்ப்புண்டிதரும்

ஆகிய

சூ - சுப்பராயநாயகரவர்கள்

இயற்றிய பொழிப்புவாயும்,

சென்னை-சூலை,

சைவசமயாசாரியர்கள் பக்தஜனசபையாரால்

வெளியிடப்பட்டன.

விஜயநகர

Madras:

PRINTED AT THE STAR OF INDIA PRESS.

1893.

Registered Copy-right.

முகவுரை

திருக்கோட்டுரென்பது சோழவள நாட்டிலே, காவிரிநதிக்குத் தெற்கிலே, தேவாரம் பெற்று விளங்காவினா சிவசுவகன் தூற்றிரு பத்தேழனுள்ளான். திருத்துறைப்பூண்டியிலிருந்து வடமேற்கே (சாலை மார்க்கம்) ஏழேழக்கால் மைல் தூரம் போனாலும், மன்னாருடியிலிருந்து தென்கிழக்கே (சாலை மார்க்கம்) ஒன்பதேகால் மைல் தூரம் சென்றாலும், திருக்கணிலிருந்து வடக்கே (சாலை மார்க்கம்) முன்றரை மைல் தூரம் போனாலும் அதனை யடையலாம்.

அத்தலபுராணம் (செய்யுள்) பழைய எட்டியிரிசு யொன்று எனக் குக் கிடைத்தது, அதனைச் சூழப்போணம் டவன் வைஷ்ணவக் முதல் தமிழ்ப் பண்டிதர் (பின்னதார) பாடினார். அ நாராயணசாயி ஐயரவர்களிடங் கொடுத்து பெயர்க்குதழுதி, கரீவண்டுமெனக் கேட்டுக்கொண்டேன், அவர் அவ்வண்ணம் செய்தார். அதனுள் தூலாகிரியர் பெயர் காலம் முதலியன காணப்படவில்லை, சில செய்யுட்களில் பூர்த்தியின்மை காணப்பட்டன. இவற்றை மொயவாறு நிவர்த்திப்ப தெனக் கவலைகொண்டிருக்கையில் அவ்வூகக் கொவிர் பூசகராகிய நடேசக் குருக்களவாகரிடம் (வடமேயுரி) பிரதி யொன்றிருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டேன். அவரிடம் பனமுறை போய் அதனைக் கொடுத்துதவ வேண்டுமெனக் கேட்டேன். அவர் கொடுத்துதவுவதாகப் பலதரஞ் சொல்லிப் வின்பு சாட்டியதற்குடி சுப்பிரமணியக் குருக்களவாகரிடமிருப்பதாகவும், அஃது வராதெனவஞ் சொல்லிவிட்டார்.

கீடாமங்கலம் சபரிநிஸ்தீரா ஜீஸி கிளாகருக் கோட்டோ, 10-11-12-ஆம், அப்பாக்குட்டி முதலியாரவர்களிடம் (செய்யுள்) பழைய பிரதி யொன்றிருப்பதாகக் கேள்விபிறறு அவருக்குக் கடிதமெழுதித் கேட்டேன். அவர் அதனைக் கொடுக்கவினா அஃது வெகுதா

முகவரை

னிய வருஷமெழுதியது. அதனுள் செய்யுட் குறைவின்மையுஞ் சில பாடபேதங்களுள் காணப்பட்டன. தூலாசிரியர் பெயர் காலம் முதலியன காணப்படவில்லை. இதனையும் முற்கூறிய பிரதனையும் கரம்பக்குடியிலிருக்கும் (மருதவனம்) ஸ்ரீமத் ஆ. அ. குமாரசுவாமி பிள்ளை யவர்களிடங் கொடுத்து சீர்திருத்தித் தரும்படி கேட்டுக் கொண்டேன் அவர் அந்தப்புடியே செய்தார்.

இப்புராணத்தான் சொல்லப்படும் ஐந்தா சிவாலயங்களுள் ஒன்று பிரமன், இந்திரன், அரம்பை, இராவதம் இவர்கள் முறையே பூசித்தது. திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருப்பதிகம் பெற்றது தஞ்சாவூர் சாக்கிள தேவ தானங்களு ளொன்றாகியது சுற்றேறக்குறைய நூற்பது வேலி ந்லதையும், நூற்பதினாயிரம் ரூபாயையும், புதுக்கவேண்டியதற்குரிய (கணக்கற்ற) ரூபகற்கீரையு முடையது. புதுக்கவேண்டிய தலங்களு ளொன்றும், இத்னைப் பரிபாலிப்பவா (கோட்டா) ஸ்ரீமாத் திருநிவாச முதலியாரவர்கள்

மற்றொன்று இராவதத்தின் மணவிழுந்த தானம் மணியம்பல மென்னும் பெயரையுடையது இராவதம் கைலாசத்திலிருந்து சிவ லிங்கம் கொணர்ந்து தாபித்துப் பூசித்தது. சிவபெருமான் நிருநடன மாடியது. கருவூரத்தேவா திருவாய் மலர்க்கருளிய திருவிசைப்பாப் பதிகம் பெற்றது புதுப்பித்த தலங்களு ளொன்றும், இத்னைப் பரிபாலிப்பவா (கோட்டா) ஸ்ரீமத் திருநகசுவாமி முதலியாரவர்கள்

இந்திரன், அரம்பை, விசுவகம்யன் இவர்கள் தங்கள் தங்கள் பெயரால் தனித்தனி பூசித்த ஆலயங்கள் (முன்னம்) இருந்தவிடம் தெரியாமற் கிதைந்துவிட்டன.

தீர்த்தங்களுள் அகத்தியருண்பிபண்ணிய முனிநதி, இர்திர னுண்டாக்கிய இருநிர தீர்த்தம், இராவத முண்பிபண்ணிய சிவகங்கை தீர்த்தம், இராவதத்தின் மண்டைவிழுந்த தானமாகிய மண்டைத் தீர்த்தம் இந்நான்கும் நன்னிலையையி லிருக்கின்றன பிரமஜ்ஞாண்டாக்கிய பிரமதீர்த்தம், இராவதம் கோட்டாற் கல்லியதாலுண்டாகிய சிவ தீர்த்தம், இந்திரன் அமுதகடம் வைத்தாலுண்டாகிய அமுத

கூடும், விசுவகம்மிய னுண்டாக்கிய விசுவகம்மிய தீர்த்தம், அரம்பையுண்டுபண்ணிய அரம்பா தீர்த்தம் இவ்வீர்த்தம் இருக்குமிட மறியகூடாத நிலைமையிலிருக்கின்றன.

கற்றோல்லாருக்கும் பயன்படுமாறு புராணத்தின் முதலில் தேவாரம், திருவிசைப்பா வகையராவையும், ஒவ்வொரு சூருக்கத்தினிறுதியில் கதைச்சூருக்கக் குறிப்புகளையும், இறுதியில் சைவசமய களுக்கு இன்றியமையாதனவாகிய பசும்கிமை, வீழுகிம்கிமை, உருத்திராக்க ம்கிமை, பஞ்சாக்ர ம்கிமைகளையுஞ் சேர்த்துள்ளேன். வடமொழி பிரதியின்மையால் பெருமபூலும் சொற்குற்றம் பொருட்டுற்ற மிருக்கலாம். கற்றுணர்ந்த பேரறிவாளர்கள் அக்குற்றத்தை என்பால் தெரிவித்து மறுபதிப்பில் களைத்துவிடச்செய்வார்களென்பது திண்ணமேயாம்.

முற்புகன்ற அபபாக்குட்டி முதலியாரவர்களுடைய பேருதவியையென்றும் மறவேன் இப்புராணம் வெளிவரும் பொருட்டுப் பொருளுதவி புரிந்த முற்கூறிய ஸ்ரீமாத் கி. ஸ்ரீநிவாச முதலியாரவர்களுக்கு அநேக வந்தனைமளிக்கின்றேன்.

(திருக்களர்)
10-7-1913)

(இலங்கை)
தி. மு. கணபதிநாத உடாத்தியாயன்.

திருக்கோட்டீர்

***தலத்தின் பெயர்.**—சமீவனம், வன்னிவனம், வன்னிகானம், பிரமேசசுரம், பிரமபுரம், இச்சிரேசுரம், ஓத்திரபுரம், அரம்பேசுசுரம், அயிராபதேசசுரம், அயிராபத்புரம், திருக்கோட்டோ, புத்தபக்கா எனபன.

சுவாமீ பெயர்.—சமீவனேசா, வன்னிவனேசா, பிரமேசுவரா, கொழுந்தேசுவரா, ஓத்திரேசுவரா, அரம்பேசுவரா, இராபதேசுவரா, தருமேசுவரா என்பன.

அம்மன் பெயர் —தேனமெழியம்மை, மதுரவசுனியம்மை, மதுரபாஷிணியம்மை, மதுராமபிகை, தருமவல்லி, தருமாமபிகை என்பன.

திறிப்பு—இத்தலம் பிரமன், இங்கினன், அரம்பை, அயிராவதம் இவர்கள் முழுதாய் பூசுத்தது; தருவானசமபந்தமுர்த்தி நாயனா திருவாயமலாதநுளிய திருப்பகுகம் பெற்றது; இதை மேலக்கோயி வென்றார்.

மற்றொரு தலத்தின் பெயர் —இராபதேசசுரம், இராபத்புரம், காக்காதேசசுரம், காக்காத்புரம், மணியம்பலம், திருக்கீழ்க்கோட்டோ எனபன.

சுவாமீ பெயர் —அமுதலிங்கேசுவரா, அமுதேசுவரர், இராபதேசுவரா, நாக்கேசுவரா, காக்காதேசுவரா, மணியம்பலேசுவரா, மணியம்பலநாதர் என்பன.

அம்மன் பெயர் —மதுரவசுனியம்மை, காக்கேசுவரி, மணியம்பலநாயகி, அமுதவல்லி, அமுதேசுவரி, அமுதாயம்பிகை என்பன.

திறிப்பு —இத்தலம் இராவதத்தின் மணிவிழுந்த விடம்; அயிராவதம் பூசுத்தது; சபாநாயகர் திருநடனம் புரிந்தருளியது; கருநாத்

திருக்கோட்டீர் புராணம்

தேவர் திருவாய் மலாந்தருளிய திருவிசைப்பாப் பதிம பெற்றது ; இதைக் கீழ்க்கேயிலென்பர்.

தீர்த்தங்களின் பெயர்.—முனிந்தி, பிரமதீர்த்தம், விசுவகன்ம தீர்த்தம், அமுதகூடம், இந்திரதீர்த்தம், சிவதீர்த்தம், மண்டைத்தீர்த்தம், சிவகங்கை, அரம்பாதீர்த்த மென்பன.

குறிப்பு.—சிவகங்கையின் ஈசான மூலையில் பிரமதீர்த்தத்தின் வடபுறம் நீலகண்ட வோடைபேன ஒரு தீர்த்தமும், மணியம்பலத்தின் கீழ்ப்பக்கம் மணியம்பல தீர்த்தமென ஒரு தீர்த்தமும், அதன் அகிலினி மூலையில் ஓமகுண்டமென ஒரு தீர்த்தம் இருக்கின்றன. இவை இன்ன வகையாக வுண்டாயின வென்று புலப்படவில்லை.

இந்திரன், விசுவகன்மன, அரம்பை இம்மூவரும் தனித்தனி தங்கள் தங்கள் பெயரால் பூசித்த இலிங்கங்கள் மூன்றும் ஆலயம்ன்றியிருந்தமையால் அப்பாணங்களை யெடுத்து வந்து கொழுந்தீசர் கோவிலுள் வன்னி விருகத்தினடியில் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றோடு மற்றொரு பாணமும், அவ்வன்னியின் மேல்புறம் மண்டபத்தில் ஒரு இலிங்கமும், கோவிலின் வடபுறம் வயல்மத்தியிலுள்ள திட்டில ஒரு பாணமும் இருக்கின்றன. இம்மூன்றும் எவ்வாறுண்டாயினவோ தெரியவில்லை. இந்த ஆறு பாணங்களையும் ஒரீடத்தில் பிரதிட்டை செய்வதுபெறும் புண்ணியமாகும்.

திருக்கோட்டீர்

தேவாரம்

திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரருளியது

பண் னூர் நாகம்

திருச்சிறுநாபவம்

நீலமாநருகீண்டனெந்நிழையா கண்ணனெயொற்றைவிடைச்
சூலமாநருகையனெதுன் றுடைமடிபாழிவசன்குழந்தழகாய
கோலமாமலர்மணிங்கமழ்க்கோட்டீராகற்கொழுநதேயென் றெழுவார்கள்
சாலநீடலமதனிடைப்புக்கழிந்ததாவகுவாபாங்காவே* (1)

பங்குயமமலாச்சிறுமடிபஞ்சுறுமெல்லிலலாவலகுல்
மங்கைமாரபலாமயில்குயில்கினியெனநீழ்நிறியமொழியாரிமென், கொங்
கையார் குழங்குணலைசெய்து பாட்டிநாபுந்கொழுநதேயென் றெழுவார்கள்
சங்கையொன்றிலராகிசங்கரன் றிருவருளெபறமெளிதாமே (2)

கம்பனார்நலமலாகொங்கொழுந்தெழுமடியவா தமக்கெல்லாம
செம்பொனார் தருமெழிநிகழ்முலையவாசென்மவல்கியநல்ல
கொம்பனாநொதுடி தாடிய்கோட்டீராகற்கொழுநதேயென் றெழுவார்கள்
அம்பொனார் தருமுலகினிலமாரோடமங்கினிதிருப்பாரே (3)

பூவலுந்நொழிநதீங்குகனிதேனபலாமங்குகனிபயில்வாய
கலவழஞ்ஞகணிலவுசொற்குள்ளைகன்னஞ்சேர்ந்தழகாய

சாலநீளகலத்திடைப்புக்கழிந்ததாவகுவாபாங்காவே என்றும்
பாடும் ஈ சங்கையொன்றிலராகி நற்சங்கரன் என்றும் பாடும்; சங்கை
யொன்றிலராகின்ற சங்கரன் என்று பாடமோதுவாருமுள்ள.

குலவரீள்வயற்கயலுகள்கோட்டீர்நற்கொழுந்தேயென்றெழுவார்கள்
நிலவுசெல்வத்தராகிநீணிலத்தீடைநீடியபுகழாரே. (4)

உருகுவாருள்ளதெசாண்சுடாதனக்கென்றுமன்பராமடியார்கள்
பருகுமாரமுதெனநின்றபரிவொடுபத்திசெய்தெத்திசையும்
குருகுவாழ்வயல்குழ்தருகோட்டீர்நற்கொழுந்தேயென்றெழுவார்கள்
அருகுசேர்தருவினைநருமகலம்போயவனருன்பெறலாமே. (5)

துன்றுவார்சடைத்தாமதிமத்தமுந்துன்னெருக்கார்வன்னி
பொன்றிஔாதலைக்கலவெனிடபரிகலம்புலியுரியுடையாடை [வாரை
கொன்னெற்பொன்னெனமலாதருகோட்டீர்நற்கொழுந்தேயென்றெழ
என்றுமேத்துவார்க்கிடரிலேகடிலையேதம்வந்தடையாவே (6)

மாடமாளிகைகோபுரங்குடங்கண்மணியரங்கணிசாலே
பாடுகும்மதிநைபம்பொனசெயமண்டபம்பரிசொடுபயில்வாய
கூடுமும்பாழில்குழ்தருகோட்டீர்நற்கொழுந்தேயென்றெழுவார்கள்
கேடவ்தான்நிலராகிநல்லுலகினிற்கெழுவவாபுகழாரே (7)

ஒளிக்காளவாடுயிறறநககனவ்யுவாவரைபெடுத்தலுமுமையஞ்சு
சுளியபூனறலுஞ்சோநதிடவாவொடுகளவர்கருள்செய்த [கள்
குளிர்தெள்ளும்பெரிழில்குழ்தருகோட்டீர்நற்கொழுந்தினைதெதாழுவார்
தளிரகொடாமரைப்பாதங்களருளபெறுத்தவமுடையவர்தாமே. (8)

பாடியாடுமெய்ப்பத்தாகட்கருள்செயுமுத்தினைப்பவளத்தைத்
தேடிமாலயனகாணவொணனாதவத்திருவினைத்தெரிவைமார
கூடியாடவர்க்கெதாழுகோட்டீர்நற்கொழுந்தேயென்றெழுவார்கள்
நீடுசெல்வத்தநாகியவவுன்னினிகுழ்தருபுகழாரே (9)

[திரைப
கோணல்லவணயினைதாசடையனைக்கோட்டீர்நற்கொழுந்தினைசெழுந்
பூணல்செய்தபுட்பாறழமுன்னெடியயிலாமெய்யனல்லருளெனம
காணமொன்றிலாகாரமண்டேரர்குண்டாககற்சொற்கருதாதே
பேணல்சயதானைதெதாழமுடியவாபெருமையைப்பெறுவாரே (10)

பந்துலாவிரற்பவளவாய்த்தேன்மொழிப்பாவையோடுருவாரும்
கொந்துலாமலர்விரிப்பொழிற்கோட்டோநற்கொழுந்தினைச்செழும்பவளம்
வந்துலாவியகாழியுண் ஞானசம்பந்தனவாய்த்துரைசெய்த
சந்துலாந்தமிழ்மலைகள்வல்லவாதாக்ருவர்புகழாலே.

(11)

திருச்சிறுதம்பலம்

திருஞான சம்புந்த ஸ்ரீரத்தினாயனார்

திருநீக்ஷத்திர்க்கோவை

பண் இத்தாழி

மாட்டிர்மடப பாசகி லசகிராம

முண் டசசரம் வாதுடா வாரணாசி

காட்டி கடம்புர பாடலபக்கங் கொட்டிங்

கடலொற்றியூ மற்றுணையு ரணையுங்

கோட்டித் திருவாமத்தூர ஸோழமாமுங்

கொடுங் கோவலூர் திருக்கண வாயில்

திருநாவுக்கரசு நாயனார்

திருநீக்ஷத்திர்க்கோவை

திருக்காண்டகம்

ஜெனா முலட்டாண மாணைக்காவு

மாக்கூரி நுணைநீரன்றி மாட்டமாபுர

பெருநா பிராமபுரம் பெராபுரம்

பெருநதுறை காமபீலி பிடயூர் ஸோணங்

கூரார் குறுக்கை ஷோட்டாணமுங்

கோட்டித் துடமுக்குக் கோழம்பமுங்

காசார கழிக்குன்றுங் கசுணப்பேருங்

கயிலாய நாதனையே காணலாமே

திருக்கோட்டீர் புராணம்

சுந்தரமூர்த்திநாயனார்

ஊர்த்திகை

பண்-பழம்பஞ்சகம்

காட்டுக் கடலே கடம்பூர் மலையே காணப் பேருராய்
கோட்டீர்க் கொழுந்தே யழிந்து ரரசே கொழுந் கொல்லேதே
பாட்டீர் பலரும் பரவப் பசிவாய் பனங்காட் றோனே
மாட்டே ஈறவா மறவா துண்ணெடு பாடப் பணியாயே.

திருப்பதிகக்கோவை

கடைமுடியே யோணகார் தன்றளிசோட் டீர்வை கன்மாடக
கோயிலிடை யாறுபழையாறே, வடதளிநற நினைநகரங் கோணமா
மலைசீர் வன்னியூர் கருவிலிய னேகதவகா வதநல், வீட்டேவு கழிக்குள
நற் றிருக்களரென்றி வைகட் கிரும்பதிக மொவ்வொன்றென நினைத்
திடுக விப்பாற், குடவாயில் புனவாயி னூங்குனை மாடங் கோழம்ப மவ
ளிவணல் ஓர்கோலக் காவே ,

திருப்பதிக்கோவை

தண்டலே நீ னெறிசோட்டீர் வெண்பிறையோ டழகே தருகொள
ளம் பூதார்பே ரெயில்கொள்ளிக் காடு, கண்டருதெங் கூர்நெல்லிகா
நாட்டியத்தான் குடியே காறாயில கனருபூர் வலிவலங்கச சினத்தோ,
டண்டர்பிரான கோளிலிவதன் நிருவாய்மூர் மறைக்கா டகத்தியான்
பள்ளிகோடிக் குழகருந்தென் சுறையி, வெண்டருகூற் றிருபத்தே
சூர்ப்பாஷீழ்த்தி விசைகோண மாயிலகே தீச்சரமென் றிரண்டே

திருத்தொண்டி புராணம்

திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார்

கம்பர்மகிழ் திருவாரூர் வணங்கிப் போகது

நலங்கொடிருக் காராயி னண்ண யேத்திப்

திருக்கோட்டூர் புராணம்

பைம்புனன்மென் பனைத்தேவூ ரனைந்து போற்றிப்
 பரமர்திரு நெல்லிக்காப பணிந்து பாடி
 மம்பாபிரான் கைச்சினமும் பரவித் தெங்கு
 ரோங்குபுகழ்த் திருக்கொள்ளிக் காடும் போற்றிச்
 செம்பொன்மதிற் கோட்டூரும் வணங்கி யேத்தித்
 திருமலிவெண் நெறதொழுவான் சென்று சேர்ந்தார்.

திருக்களூர்ப் புராணம்

பொன்னிலங் காவல் பூண்ட புரந்தரன் முதலா மறறை
 வினமணி மவுலி வாடோ ரனைவரும் விபாத நூறு
 கனமுனி வரநு மேனா ணற்றந வனதகி னண்ணி
 நன்மலன் விருத்தாள் போற்றி சித்தலும பணிந்து பிண்பா.

வேறு

பண்டி வான்றிட வுமபனைக் கற்பந வுனந்
 கெண்டி சைக்கட்டு ரோசமைந் துட்பட விலகும்
 பண்ட சீகமா புரமயி ராபத புர * மட்
 டண்டரீ மாதவா யாவரு மேவின ரதன்பால்.
 அங்கண் மேவியே யரன்றிரு வாலய மனந்த
 மங்கு லெயகிய மயனபுனை தாமன்ன வகுத்துச
 செங்கண் மாலயன் றேடருந் சிவன்றிரு விலிங்கந்
 தங்க ளுமததா வியற்றினா தளித்தனி தவத்தோர்.
 ஆவ்வி விலங்கங் னனைததையு மாலயந் தோறுந்
 சைவ நூன்முறை பதிட்டை செய் தவரவா தகவாற்
 மசவ்வி நாண்மலா தாய்தொழு தாங்கவா நீய்
 வெவ்வி னைப்பவம் வீட்டினா வீடுபெற் றுய்ந்தா

* அயிராபதபுரம் - திருக்கோட்டூர்

திருக்கோட்டேர் புராணம்

வேறு

முனிந்திக் கரையி லெய்தியந் நதியின் முறைமையான் மூழ்கி
யாங்கியைந்த, பனிமதிச் சடையோன் மகிழயிராப தேச்சுரர் 'நக
ரினைப் பரவித், தனிமுதற் பரனோ டெமையையம் விதியாற் றக்கூ
, சனைபுரிந் தரசன் †, மனமுறத் தொழுது பாரிசாதவன மாநகர் மருவி,
என் வணங்கி.

திருக்கீழ்க்கோட்டேர்மணியம்பலம்

திருவிசைப்பா

கருவூர்த்தேவரருளியது

பண் பஞ்சமம்

திருச்சிற்றம்பலம்

தள்ளொளி மணிபுழும் பதஞ்சிலம் பலம்பச்
சடைவிரித தலையெறி கங்கைத்
தெளிரொளி மணிநீர்த திலைமுத் தரும்பித்
திருமுக மலர்ந்துசொட் டட்டிச்
கிளரொளி மணிவண் டறைபொழிற் பழ்நக
கெழுவுகம பிலையெழிற் கோட்டோ
வளரொளி மணியம் பலததுணின் றாடு
மைந்தனென் மனங்கலந் தானே
துண்டவெண் பிறையும் பாட்சடை மொழுப்பஞ்
சுழியமுள் சூலமு நீல

† அயிரடி தேச்சுரம்—திருக்கோட்டோ.

‡ அரசன் - மஹாரத பாண்டியன்.

கண்டமுங் குழையும் பவளவா யிதழங்
 கண்ணுதற் றிலகமுங் காட்டிக்
 கெண்டையுங் கயலு முகளுநீர்ப் பழனங்
 கெழுவுகம் பிலசெய்கீழ்ச் கோட்டீர்
 வண்டறை மணியம பலத்துணின் றாடு
 மைந்தனென் மனங்கலந் தூனே

திருநதல விழியும் பவளவா யிதழந்
 திலகமு முடையவன் னடைமேற
 புரிதரு மலரின் றுதநின் றாதப
 போய்வருந் துமயிகா ளிங்கு
 கிரிதவழ் முகிலின் கீழ்த்தவழ் மாடங்
 கெழுவுகம் பிலசெய்கீழ்ச் கோட்டீர்
 வருதிறன் மணியம பலவனைந் சுண்டென்
 மனத்தைநாடு கொண்டுபோ துவிடுந்.

(3)

தெள்ளநீ றவனீ றென்னுடன் விழும்புந்
 ன்சவியவ னறிவநூல் கேட்கு
 மெள்ளவே யவனடோ விளம்புமவாய் சுண்கு
 விமானமே னோககுவெவ் வயிரந்தங்
 கள்ளைபூம் பொதுமயிற் கொஞ்சிமாம பொழிந்
 கெழுவுகம் பிலசெய்கீழ்ச் கோட்டீர்
 வள்ளலே மணியம பலத்துணின் றாடு
 மைந்தனே மென்னுமென் மனனே

(4)

தோழியாந் செயத தொழில்வனம் பொருமான
 றுணைமலாச சேவடி காண்டா
 னாழிதோ றாழி யணாந்துளங் ககிநது
 நெக்குரைந் துளங்கரைந் துருகருங்
 கெழலும் புள்ளி மாகின் றிருவா
 கெழுவுகம் பிலசெய்கீழ்ச் கோட்டீர்

வாழிய மணியம் பலவனைக் காண்பான்
மயங்கவு மாலொழி யோமே.

(5)

என்செய்கோந் தோழி தோழிகீ துணையா
யிரவுபோம் பகல்வரு மாகி
லஞ்சலோ வென்றா னுழியுந் திரைய
மலமரு மாறுகண் டயர்வன்
கிஞ்சக மணிவா யரிவையர் தெருவிற்
கெழுவுகம் பிலசெய்கீழ்க் கோட்டீர்
மஞ்சணி மணியம் பலவவோ வென்று
மயங்குவன் மாலையம பொழுதே.

(6)

தழைதவழ் மொழுபபுந் தவளநீற் றெளியுஞ்
சங்கமுஞ் சகடையின் முழக்குங்
குழைதவழ் செவியுங் குளிர்சடைத் தெண்டுங்
குண்டையுங் குழாங்கொடு தோன்றுங்
கிழைதவழ் கனகம பொழியுநீர்ப பழனங்
கெழுவுகம் பிலசெய்கீழ்க் கோட்டீர்
மழைதவழ் மணியம் பலத்தணின் றாடு
மைந்தர்தம் வாழ்வுபோன் றதுவே.

(7)

தன்னக மழலைச் சிலம்பொடு சதவகை
தமருகந் திருவடி திருநீ
றின்னகை மழலை கங்கைகோங் கீதழி
யிளமபிறை குழைவள ரிளமான்
கின்னர முழவ மழலையாழ் வீணை
கெழுவுகம் பிலசெய்கீழ்க் கோட்டீர்
மன்னவன் மணியம் பலத்துணின் றாடு
மைத்தனென் மனத்துள்வைத் தன்னே.

(8)

பாதுநீ நினைவ தெவரையா மூடைய
தெவர்களும யானையுந் தானாய்ப்

பாதுகை மழலைச் சிலம்பொடு புருந்தென
பணிமலர்க் கணனுணின் நகலான்
கேதகை நீழலைக் குருகென மருவிக்
கெண்டைகள் வெருவகீழ்க் கோட்டோ
மாதவன் மணியம் பலத்துணின் றாடு
மைந்தனென் மனம்புகுந் தானே.

(9)

அந்திபோ லுருவு மந்தியிற பிறைசே
ரழகிய சடையுமவெண் ணீ றுள்
சிந்தையா னிணையிற் சிந்தையுங் காணேன்
செய்வதென் நெளிபுன லலங்கற
கெந்திரா வுள்ளங் கெண்டைபுண டீகன
கிழிகுருதண் பனைசெயகீழ்க் கோட்டோ
வந்தநாண் மணியம் பலத்துணின் றாடு
மைந்தனே யறியுமென மனமே.

(10)

கித்தினி ன் றாடு மரிவையா தெருவிற்
கெழுவுகம் பலைசெயகீழ்க் கோட்டோ
மத்தனை மணியம் பலத்துணின் றாடு
மைந்தனை யாரணம் பிதறலும
பித்தனை மொழிந்த மணிகெடு மலை
மொரியவாக் ககவிரு ல்கமபிண
முத்தியா மெனமே புலக்கேத துவவேன
முகமலாக தெதுகொருந் திருவெ.

(11)

திருச்சிற்றம்பலம்

நற்சிபு--மேலககோவில் தெற்கு வீதி கீழ்க்கடைசியிலிருந்து
மண்டைத் திர்த்தத்தின் தென்கரையோடு கிழக்கே சென்று மேற்படி
திர்த்தத்தின் கீழ்க்கரையோடு வடக்கே போய்க் கிழக்கே திரும்பினால்
கீழ்க்கோவிலை யடையலாம்

உ

கணபதிதுணை

திருச்சிற்றம்பலம்

திருக்கோட்டீர்ப் புராணம்

கடவுள் வாழ்த்து

விநாயகர் †

கார்மேவு மதில்புடைசூழ் கோட்டிரவாழ் கொழுந்தீசர் கதையைச்
சூத, னேர்மேவு வடமொழியான் மொழிந்தபடி தமிழ்மொழியா லிசைக்
கத் தெய்வப், பார்மேவு திருக்கோட்டி மணிச்சோட்டிப் பொற்கோட்
டிற்பகைமே லீலவர், போர்மேவு சதையெழுது புங்கவன்பங் கயத்
திருத்தீசர் போற்றல் செய்வாம் (1)

கொழுந்தீசர்

முருந்தினைய நகைக்கொடிபங் கசலாத கொழுந்தைமது முளரிப்
பூமே, விருந்தவனு மாயவனு முணராத் சடாக்கொழுந்தை யெளரியே
னுள்ளம், பொருந்துமுது மறைக்கொழுந்தைப் பிறைக்கொழுந்தைப்

† இவ்விநாயகர் - ஆதியில் பிரமன் மணலினால் சிவ்விங்கத் திரு
வரும அமைத்துப் பூசிக்க ஆரமபித்த காலத்தில், அப்பூசைக்கு விக்
கினம் வராதிருக்கும் பொருட்டி, முதன் முதல் பூசித்த தலவிநாயகர்.
இவரைச் சபாநாயகருக் கெதிரில் (தேற்கு யதிலில்) மாடத்துள்,
வடக்கு முகமாக வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விநாயகரை முதலில்
பூசை செய்து அதன்பின் சிவலிங்கப் பெருமான் முதலிய மூர்த்திகளைப்
பூசை செய்தல் வேண்டும்

புனைகொழுந்தைப் பூகப் பாளை, செருந்தியுடன் கமழ்கோட்டீர்த் தெய்வீகத் தனிக்கொழுந்தைச் சிந்தை செய்வீம். (2)

தேன்மொழியம்மை

கலந்திகழ வருந்தரள நகையணங்கை நீலநிகர் நயனத் தாயை, லுலநதமறை நிறைதுவர்வாய பதமரா கங்கொடுக்கும் வதன யாதைப், பொலஞ்சிலையா லடல்கடந்து மாணிகை வொளிபரபபும் புருட ராகங், கலந்திர கதமேனிப் பவனவாய்த் தேன்மொழியைக் கருத்துள் வைப்பாம். (3)

ஐராபதவிநாயகர்

பரவுபல முடிமீதுநீர் நியகடமும பாலாழி பருங் மீனசு, சுரா புகல விடுத்தபெருகு துளிகையுமிழ் விலாழியுஞ்செந் துகிர்த சோதி, வீரவுமொரு பெருகுபிட்டத்து யமுனைமேலும பெருந்தியும் விமல நன்னீர், வரந்தியுந் தவழ்தனபோ லுயரயிரா பதக்களிற்றை வணக்கஞ் செய்வாம். (4)

குமாரக்கடவுள்

புரநாங் புனைத்தாளைப் பொன்னுக்கத் தடனாகப் பூட்டி னுனைத், திரனாக் கெறியறிவித் துறைத்தாளை நிறைத்தாளை செறியசு, சோந்த, வரநாக முகத்தாளை நருத்தாளைத் தழைத்தாளை வல்லி வாழ்வைக், கரனாக நவீரத்தாரை மருத்தையா முருத்தைங் கருத்துள் வைப்பாம். (5)

திருநந்திதேவர்

செருநந்தி முதலாய விபுதரைவா யிவ்வினுவிச் செயலகர் தொண்டர் கருநந்தி யரிப்பவங் கடருமவகை திருச்சரணங் காண வீறு மொருநந்தி யுடனுந் முயாநந்தி யருள்காட்டி யுபபசு செய்ய வருநந்தி பதப்போது மறவாய் லெப்போதும் வணக்கஞ் செய்வாம் (6)

இலக்குமி சரகவதி

பொருத்தவளத் தருகமலப் பூவைதமிழ்ப் பாவைபரப் புணாக்கும் பாவை, யருநதவள வனப்பமைநத் வாரணங்கா ரணங்குள்ள மமைத

தோ னுவி, விருந்தவளம் புவிமுழுதும் படைத்தான்பொற் றிருத்தாளு
மிகன்மேற் றெவ்வார், வருந்தவனந் தவன்மருமத் திருந்தான்பொற்
றிருத்தாளு மனத்துள் வைப்பாம். (7)

ஆளுடைய பிள்ளையார்

பன்னுதமிழ்த் திருப்புகலி யுதித்துமனந் திருப்புகலிப் பரிசு
மாற்றி, மன்னுபல மடற்பெண்ணை யதன்பெண்ணை யுற்றுருவா
வயக்கிக் கூட, வென்னுநகர் வருவணிகை தன்னாகத் தங்காகத் திக
ளைய் தீர்த்துத், தென்னன்முது கூன்படைத்த முதுகூனிக் கியசுத
னைச் சிதைத செய்வாம் (8)

ஆளுடைய வரசு

உருளாழி யொன்றுடைததே ஈரவியொரு கோடியொப்பா யொளி
ரத் தெவ்வா, மருளாழி யரிசுகளித்த வளாளரும் படிக்காக வரப
பெற்றானே, யருளாழி ஸ்வாழி யசைத்தொண்டா னிறைத்தானே
யம்பி கல்லாக், கருளாழி நடந்தானேப் பொருளாழித் தமிழ்க்கரசைச்
கருத்துள் வைப்பாம் (9)

ஆளுடைய நம்பி

விஞ்சவருங் காவணத்திற காவணங்கொண் டணைந்தானே விருப
புற் றானேச், செஞ்சொலுறு மறைத்தமிழான் முதலேவாப் மதலேகாச
செப்பி னானே, யஞ்சுநிறை நதியிலிடும பொருள்பரனா னூர்த்தத்தி
லழைப்பித் தானே, மஞ்சரிமே வியசுமில்ன் றனைத்தாது கொண்டானே
வணக்கஞ் செய்வாம். (10)

ஆளுடைய வடிகள்

இருகோவை நிகர்வழுதிக் கெனவரசு புரிந்துலக மேழ் மேழந்,
தருகோவை நடைத்துவரவா யன்னைமறைப் பேரருளார் கையல்
பாகத், தொருகோவை யுயர்கோவை யடையசுர ரறியாத ஸொளியைச்
போற்ற, வருகோவை மொழிந்துபெருங் கொடியபவ மொழித்தனை
வணக்கஞ் செய்வாம். (11)

வாழ்த்து

வந்தனை யடியார் மல்க வையக முழுதும் வாழ்க
சந்தத முமையாள் பாகன் சமீவனப் புராண மோங்க
செந்தமிழ் வினங்க நானூர் திங்கண்மும மாரி பெய்சு
வந்தமில் கருமம் வெவ்வு வஞ்செழுத் திலங்க வன்றே" (12)

அவையடக்கம்

பூமகன பீரிதது நன்ற பூசையே முதலாக செய்வ
மாமறை புகழ்ந்த வன்னி வனத்திருக் கதையைச சூத
மாவ நறிதது கூறு மவையிவை பெனயான் கூற
முமரை நான நூலாந ரகதியைப் பிணிததல் போலாம் (13)

திருச்சிற்றம்பலம்

முதலாவது

வரலாற்றுச்சுருக்கம்

திருச்சிற்றம்பலம்

மன்னிய பரம ஞானம் வருவித்து மறைக்க மெட்டா
நன்னெறி பயங்குந தூய ஸாமச வனத்திற் கூடி
முன்னிய சூத ஓதி முனிவாக னெவரும் வைத்த
பன்னிய தரும் காதை பகாந்நனி திருந்த மேவீ (1)

பொன்னியின் பெருமை கூறிப் பூநவருத் தியினக ணிசுற்ற
யந்ததி பிரிததுக கோடும் ககத்தியுன கொணராதா நென்று
முன்னிமந் நதியின் போதான் முனிநதி யான தென்று
பூநனுமந் நதியின் மூழ்கின வரமெலா முதவு மென்றும் (2)

திருகரை களிலு மெங்கோ னிமயமா துடனே நானூ
மருவிய தலமுண் டென்று மற்றதன் பெயரைக் கூறிற்,

பருவர லகற்றுந் தெய்வப் பசுபதீச் சரம தென்றுந்
தருவளர் சோலை சூழ்ந்த சத்தமங் கலம தென்றும்

(3)

வேறு

இந்தி ரேச்சுரங் கெளதமேச் சுரமுல கேத்த
வந்த பார்க்கவா ரணியமே காசிகா வணமே
விந்த வில்வவா ரணியமே வேத்திரா ரணிய
முந்து வாய்மைகூர் திருவிரா மேச்சுர முதலாம்

(4)

தூய கன்னிகா சுரமுடன் றிருவெண்டு துறையே
கேய மாமயி ரேசுரஞ் சமீவன கீடுஞ்
சேய சில்லிகா வணத்திரு மறைவன மளவும்
போய தென்றும்ப புண்ணிய கதைமெலாம் புகன்றாய்.

(5)

இத்த லங்களிற் சமீவனம் விசிட்டமா மென்று
மத்த லகதனை நினைக்கிலு முரைக்கிலு மவர்க் து
மெத்து பாவங்க லாகநிமிட பாக்கிபம விளைக்கு,
மொத்த வான்கிவ லோகமுங் கொடுக்குமென் றுரைத்தாய்.

(6)

அன்ன தாகிய தலத்தினா பெருமைபா மறிய
யின்ன மும்விரித் துளனவா ரனைத்தைய மெமக்குப்
பன்னு வாயெனச் சுவனக னன்பொடு பரவிச்
சொன்ன காலையிற் சூதனச் சரிதைபே சொல்வான.

(7)

முன்னொரு காலத்திலே, கையிசுரணியத்திலே, சூதராதி முனி
வர்கள் ஒன்றுகூடி பலவழைப்பட்டுத் தரும காதைகளைப் பேசிக்கொண்
டிருக்கையில் சென்னக் முனிவரொழுது சூதமுனிவரை வணங்கி ஹே
முனிபுகவ ! வளங்குன்றாத சோழநாட்டிலே, திருப்பூந்துருத்தியி
னின்னு தென்காடியவரையில, காவிரிநதிக கிளையாகப் பிரித்து ஓர்நதி
அகத்தியமுனிவ ருண்டாககின்றென்றும், அந்ததிக்கு அகத்தியநதி,
முனீநதி, முனியாறு¹ எனப் பெயர் வழங்குகின்றன வென்றும்; அந்நதி
யில் மூழ்த்துவோ விரும்பியவற்றை யடைவார்களென்றும்; அந்நதியி

¹ முனியாறு-முன்னியாறு என வழங்குகின்றது.

னீருக்கரைகளிலும் பசுபதிச்சுரம், சத்தமங்கலம், இந்திரேச்சுரம், கௌத
மேச்சுரம், பார்க்கவார்ணியம், காசிகாவனம், வில்லூரணியம், வேதீ
சுராரணியம், திருவிராமேச்சுரம், கன்னிகாசுரம், திருவெண்ணிறை,
அயிரேச்சுரம், சமீவனம், சில்லிகாவனம், வேதாரணியம் முதலிய தலங்க
முண்மடன்றும; அவற்றுள் சமீவனத்தலம் விசேடம் பொருந்திய
தெனயம்; அத்தலத்தை நனத்தாலும், சொன்னாலும் சர்வ பாவங்க
ளும் தாங்கி எல்லாவீதப் பிப் பரு முண்டாருமென்றுஞ் சொன்னீர்
சுன். அத்தலத்தின் பெருமைகளைத் தையும் உன்னவாய் விரித்து
கூனமுள் சொல்லிப் பருள் பவனம்மென்றார் குதமுனிவர் சென்ன
காந் முனிவர்க்கோ போகக் கொல்லுகின்றார்

திருச்சிற்றமபலம்

இரண்டாவது

வன்னிவனச் சருக்கம்

திருச்சிற்றமபலம்

மல மூடியாய் விதிகளுந் தானகந் பதவி
னமர் தானவ ரனைவரு மரியருட் படிபே
விமல வாரிதி வாசுக் வெற்புடைப் பூட்டி
தமது மொயம்புடன் கடைதனர் மிடையதன தரங்கம். (1)

வளமை கூடகதை வரப்படு மூயிர வருத்த
தளமை வாரிதி சுடைதலு மரவர சனலவா
யினக் வெவவீட முமிழ்தலும் புகலிட மின்றித்
துளவ மாலுடன் விண்ணவா மரமனை துறித்தார (2)

அஞ்ச லஞ்சலென நவரவாக் கவயமே யருள்,
யெஞ்ச வந்தவல் விடத்தினை யருந்தின னிறைவன
விஞ்ச மன்பொடி பின்னருங் கடைதனர் வேலை
தஞ்ச மென்பன விததெலாழ் பிறந்தன தரைமேல். (3)

தவள வாரணம் பாய்பரி கற்பகத் தாருத்
 துவளு துண்ணிடை யரம்பையா நிரம்புமாண் சுரபி
 பவள மாநிறத் துவரிதழ்க் கமலமென் பாவை
 இவளம யாவையும் வந்தன சிந்துவி னிடத்தில். (4)

மேய வண்கதை பிறந்தது மகிழ்ந்துபின் வெவ்வே
 ருய கும்பத்தி னெடுத்தலுந் ததும்பியங் கங்கே
 தூய தாந்தலத் தாயிரத் தெண்ணி னுளிப்ப
 நேய மாகிய தருககளாய் மருகுகொள நிறைந்த (5)

மருது நெல்லிமாப பாதிரி புண்ணைமா வருக்கை
 யரசு சண்பகவ கருங்காலி வில்லுவ மமையே
 விரவு மால்கழு கெனுமபல தருககளாய் மேவிப
 பருகு வண்டிமிர் நைபமலா களிபொடும் படைத்த. (6)

இத்த லத்தினும் வனனிபொன் றமுதத்தி னெழுத்து
 மெத்து யோசனை புயரமும பாநியாம விரிவ
 மொத்த கீழலும் படைத்ததாவ கதனித் துண்டாம
 வித்தி னாற்சமீ வனமது நிறைந்தது மேன்மேல் (7)

இந்ந வனனியி னீழலிற் றட்பாதன ரெவரும
 வந்து தந்தம் தருந்தவ முடித்தன மகிழ்ந்தார
 முந்து யோகத்தா லட்டமா சித்தியு முடித்தே
 யந்த மாகிய சித்தர்வந் துறைந்தனா ரனேகர் (8)

அடரும் வெம்புலி மாணினத் தெடும்விளை யாடுங்
 கொடிய சிங்கமும் யானையு மோருழைக் கூடும்
 கொடியகின்னர ரியக்காகந் தருவரெந் நிலத்தும்
 படரும் வானவ ரரம்பைய குறைபவர் பலரால் (9)

ஆகை யாலிந்நச் சமீவனம பாவங்க ளனைத்தும்
 போக வீறுமெய்ஞ் ஞானமே கொடுக்குமெப பொழுது
 மேக ஸய்மன மாந்த வெள்ளத்து ளிருத்து
 மேக மாகிய மும்மலத் துரிசெனா முரிக்கும் (10)

உவமை மொப்பிலச் சமீவனத் தொருகண முறைந்தா
வவனி மேற்பலீ தலவகளி வாயிர வீருட
உவம தாதவம புரிந்தபுண ணியங்களை நல்கும்
பவமெ லாததுடைத் திருத்த மன் படன்சிவன் பசியில் (11)

காவு ரத்தினை மகிழ்கல்தாரு காலிகத வன்னி
ததத ! நீழலி விருத்தனர் செயிபுபேர் நவமே
புரது கல்லுருக் கோடி காஞ் செய்ததை மொக்கு
மொகதை கச்சுரு மங்களுங் கோடிவக தெயுதம். (12)

புண்ட ரீசனப் புரதவிடைப் பூசனை புரிந்த
மணி மண்புடன் சிவததுமீரா கங்களு மாநறி
வினை மோயதன் விசிட்டிவொரு நகன்றனை மெல்ல
புண்டவ் மோதலன் பெருமைகண் மிரைபபது மரிதால (13)

வின் மகினை சுகமா முனியரு கெங்குந்
வின் மாகவ ரனைவருந் சுடைமுடி வுறுக்க
வின் மகிந்த மான்மிய முறைத்தது காங்க
மொன்று மீவண்மிய தின்ன மு முள உதன வுரைத்தார (14)

முனரி காயகன் வந்ததும பூசனை முடித்தே
மால் இலவர மமைந்ததும விரித்தெமக் கருளா
வொரு கிழ்ச்சிட வுணர்வொன் மு முனியா ருரைப்ப
புளக மாயவிழி புன்றாசு குதறும புகல்வான் (15)

தான கறபத்திலே விஷணுவின் அருட்டி பிரமேசுவரன் தீதவா
சுளம் இராகத்தாகளும் ஒன்றுசேர்த்து, மந்தராகிரிபை மத்தாக நாட்டி,
வாசகிபைத் தாயபாகப் பூட்டி, அமுதமெழுமபடி, கருப்பாங்கடலுப்
புதினெயிற் வருடம் கடைந்தார்கள். இங்ஙனங் கடைபுங்காஸ்துமீஸ்,
வாசுவி சங்ககாது விஷகதை யுமிழ்கதனை. அந் பரிமபாதி யாகள்
அவ்விஷாக்கினிக்குப் பயத்தி பரமபுங்கைது துதித்தார்கள். பரமபு

1 நீழலிவிருத்தினி என்றும் பாடம்.

1 சவுனகருரைப்பப் என்றும் பாடம்

அஞ்சேல் அஞ்சேல் என அபயமிந்து அக்கொடிய விவசத்தை யுண்டு
கண்டத்தில் உத்ததியருளினர் பின்னர் வானவீரர்களும் தானவாக
ளும் கடலைக் கடைந்தார்கள். அக்கடலினின்று லித்துங்கள், மூதேவி,
இலக்குமி. தன்வந்திரி, (அறுபதுகோடி) அரம்பாஸ்திரீகள் (வெள்ளைக்
ருகிரையாகிய) சுவேதாசுவம், (பதுமராகமாகிய) கௌஸ்துவமணி,
(சந்திரன், அரிசந்தனம், மந்தாரம், பாரிசாதம், கற்பகம் என்பனவா
கிய) விருக்ஷகம், காமதேனு, சிந்தாமணி, சந்திரன், (வெள்ளையான
யாகிய) பிராவதம், (சங்குவடிவாகிய) சங்கர்த்தி, (தாமரைப்பூவுரு
வாகிய) பதுமநாதி, இந்திராணி, (கபலன்றமுடைய நத்தை, கருந்ந
முடைய பத்திரை, வெண்ணிறமுடைய சுரபி, புனைநிறமுடைய
சுசிலை, செந்நிறமுடைய சுமனை என்பனவாகிய) பசுக்கள் முதலியன
பிறந்தன அதன்பின் அமுதமுத்தத்து அவ்வமுதத்தைப் பல
ருடங்களில் கறைத்தார்கள். அப்போதவ்வுமுதம் ததுமபி ஆயிரத்
தெட்டு துளிகளாய் பல தலங்களில் விழுந்து மருது, கெல்லி, பாசிர்,
புனை, மா, பல்லா, அரம், சண்பகம், கருங்காலி, வில்வம், ஆல, கழுது
முதலிய பல தருக்களாய் முளைத்து மணம் பொருந்திய மலாகளாகி
செழித்தோங்கின இத்தலத்தில் விழுந்த அமுதத்தினி ஒரு மீயாசனை
யுயரமும் ஊரைமீயாசனை யகலமு முடைய வண்ணி விருக்ஷமாயிற்று.
அநிலிருந்துண்டாய வித்துக்கள் நானுபகங்களிலும் விழுந்து அநேக
விருக்ஷங்க ளானமையான சரீவனமென்ப பெயராயிற்று இவ்வனத்தில்
பல முனிவர்கள் தவமுடித்துக் களித்தார்கள அநேகஞ் சித்தர்கள்
(அணிமா, பாகிமா, கரிமா, இலகிமா, பிராத்தி, பிராகாமியம், சசத்து
வம், வசித்தவம் என்னும்) அவ்ஹமா சித்திகளையு மடைந்தார்கள் ; பல
சோடி சித்தர், கின்னரர், இயக்கா, கந்தருவா, வானவா, அரம்பையர்
முதலிய யாவரும் வசிப்பா ; மாண, புலி, சிங்கம், யானை முதலிய மரு
கங்கள் பசையின்றி வசிக்கும் ; பாவகவ்னல்லாம போம், ஞானமுண்
டாட் ; ஒரு வினாடி நேரம் இதில் தங்கினவா மற்றைய தலங்களில்
ஆயிர வருடத் தங்கிய பலனை யடைவர் ; வன்னியி னடியிலிருந்து ஒரு
பஞ்சாக்காளு செய்த்தவர் கோடியுஞ் செபித்த பலனை யடைவர்

வன்னி விருகத்தினடியில் பிரமன் பூசித்து வரம்பெற்ற தலமொன் றானது, அஃது என்னால் சொல்லத்தக்க தன்றென்றார். சவுனக முனி வரெழுந்து சூதமுனிவரை வணங்கி வன்னிவன மானமியங் கேட்டுப் புனிதமடைந்தோம்; பிரமன் பூசித்து வரம்பெற்ற காவதையச் சொல்லி யருள வேண்டினெனத் துதித்தனா சூதமுனிவா சவுனகாதி மக ரூபிகளா கோக்கச் சொல்லத் தொடங்கினா.

திருச்சிறுநம்பலம்

முனிருவது

இலங்கோற்பவச் சருக்கம்

திருச்சிறுநம்பலம்

முன்னபிரா காஸத திராசத குணத்தான் முண்டகன றன்னையே மதித்து, மன்னிப கயிலை வன்னிலை மகியான வானவ ரெவரினு நாமே நன்னிலை புலகஞ் சிந்திச்செய் தமைத்தோ மீதலா சூதனு மில்லை, தன்னிக ரில்லாப பரமனைப போலத் தலைபுடைந் துண்டெனத் தருக்கி.

(1)

மண்ணவா யாரு யருவினு கோக்கான் பகரினு மறுத்துரை பக ரான், நண்ணுறுங் கமலன் பெருமிதம வீணைத் தவமுனி காரத மேருக் கிக், கண்ணுதன் முன்னங் கயிலைபுத கிறைஞ்சிக் கமலன்மேம பாட்டினை புரைக்க, வண்ணலும வெகுண்டி காரியை யேவி யவனறில் யையநதி, லொன் றறுத்தான்.

(2)

அவனதுங் காரத் தழிந்தது மேமபா டாகைபாற் கமலனும் வெருவிச், சிவனுழிச் செய்த துரோகநா னீக்கத் திருவிள மென் கொலை வென்ன, வெவரினு முயர்ந்த விமலனை வலிஞ் செழுந்ததா காமமேல் வாணி, புவனியிற் புகுந்தோ தவத்துழிச் சிவனைப பூசனை செயச்செனத் துரோகம்

(3)

என்னவே லோழிந்த தம்புலன் கேட்ப விருசேவி மனமுடன் குளிர்ந்து, கன்னிபா கனையே யருச்சினை புரியக கடவெதன் றூணங்

குடனே, யன்னமீ தேறிப் பாரத வருடத் தரனுரை தலமெலாம்
பணிந்து, பொன்னியின் மூழ்கிப் பூந்துருத் தியின்கட் போந்தனர் காந்
தையுந் தானும் (4)

அத்தலத் திருந்த காசிப னெதிர்வந் தன்னையைத் தந்தையைப்
பணிந்து, பத்திசெய் திருத்தி நீரிவட் போதும் பான்மையா னேர்த்த
தன் கருணை, புத்தமர் முனிவு நன்மையே பயக்கு முண்மையைங் கரும்
பினை வாங்கி, முதலாக நருங்கிச சாறுகொண் டனனமேகை மூட்டினுஞ்
சுவைகொடுப பதப்பால். (5)

எனவரைத் தனேகந் தலங்களுண் டவற்று ளீசனைப் பூசனை
புரியக், கனவிலே நனைக்க வேண்டிய தளிர்க்குங் கமலைக்கு ந்ருதிழு
லையின்கண், மனமகி மெல்லல யோசனை குறிய வரமுனி நதிக்குமோர்
கீழ்பா, லனததை வன்னி வனமென வொன்றுண் டதன்புக, ழாரநிந்
துரைப்பா (6)

இதனைய நிசாரத் தலங்களவே றில்லை யித்தலத் தருசனை
புரிந்தான். மதிலைமஞ் சடையோன் வந்துநீர் வேண்டும் வரமெலாங்
கொடுப்பனென் றுரைப்பர், சதவிதழ்க் கமலன் மகிழ்ந்துமர துடனே
தானுமத தலத்தினி லெய்திப், புதுமலா வனனி வனமெலா கோகசிப
புனகமு மனப்பர் ழார (7)

நன்னிழல் பரப்பும் வன்னியை மடைந்து ஞானவா னந்தமே
யாகி, யிக்நிலை ந் கரா ய்தலோ கத்தி லெநகமேலா கத்தினு ம்லலை
மன்னிய தருமம் பலமுடித் ததனால் வந்தடைந் தனமென மகிழ்ந்தி,
பன்னக மலைய பரமலைப் பூசை பரிவகைத் தியற்றித் தற் கிவைச்
தான். (8)

வேறு

தனதுகைத் தலததால் வேதன் நடமுன்னு தொட்டு வேத
மனுவினுற் சுத்தி செய்து மன்னுவு வுலகத் துன்னே

† தலங்களுண்டதனுள் என்றும் பாடம்.

‘வீனவிய தீர்த்த மெல்லாம வீறுமத் தடத்து வைக
வனுமதஞ் செய்து பீன ராடினா னதனீற் தீர்த்தம் (9)

ஆரமே கலந்த வாவி யதனிடை மணலை யேந்துப
பாடமா மிலிங்க மொன்று பச்சிம முகமாய்ச் செய்து
சேரவே விதியாற் பூசை செலுத்திச்சக தனங்கற் பூரவ
கார்கில புழுடிக யாதி கமழவே முழுதுஞ் சாத்தி (10)

அஞ்செழுத் தீதாதிச் சுண்ணீ ரருவிசெய் நனைபபச சோதி
கெஞ்சினி லுழத்தி வைக நருமலன் மகிழ்ந்தி லிங்கம்
விந்சபா தலங்க னெங்கும் வெற்றெணச கலத்தி னீதே
வஞ்சமி லொளியே வீசு பாத்த மண்போ வாச. (11)

அருளியாக் தயனை சோக்கி பாசசனை மகிழ்ந்தோ நீயே
மருளிலுந் துறோகஞ் செய்த வஞ்சமும பொறுத்தோ நாளுந்
தெருளின லுமைக்குக தெய்வச சிருட்டியுங் கொடுத்தோம் வேண்டும்
பொருள்செலாம் படைத்தி யென்றான புண்ணியுப் பொருளாய்நின்றான்.

ஆபபர் சமலன் கூற விதயமே குளிரகது மேன்மே
லொபபரும் புளக மெய்தி யுனதரு னாலே யுய்ந்தே
னபபனே யமுதே பொன்னே நையனே யாசனே வாழ்வே.
செய்யருங் களியே தேனே செல்வமே போற்றி போற்றி (13)

ஆரீயாப் கிவா ரீனா யகண்டமாய் சுண்ட மாசிச
சோதிபாய காத மாசிச சுருங் யாய தரும வலி
பாதிபா பெவைபு மாகிப பராபு மாகி னான்
வேதயாப் வெளியாய் நன்ற விமலனே போற்றி போற்றி (14)

ஐயனே போற்றி யன்பப் சுணபனே போற்றி னான்
மெய்யனே போற்றி யெனஞல் வெளிநின்ற கொழுந்தே போற்றி
துய்பனே போற்றி யார்புகு துணைவனே போற்றி யெங்கள்
செய்யனே போற்றி விண்ணோ நிலகனே போற்றி போற்றி. (15)

ஆசனே முதலே போற்றி யன்பா ரமுதே போற்றி
காரண நனியே போற்றி கருணையுங் கடலே போற்றி

பூரண வொளியே போற்றி புண்ணியப் பொருளே போற்றி
நாரணன் முதலோர்க் கெல்லாம் நாதனே போற்றி போற்றி. (16)

இவ்வகை புகழ்ந்து வாழ்த்தி யிணையடி யிறைஞ்சி முக்காற்
செய்விதி வலம்வந் தைத்து திருவெழுத் தினையு மோதி
வெவ்வினை கடந்தோ மென்றே விசுவகம் மியனைக் கூவ
வவ்வகை யறிந்து நாதற் காலய மூவனுஞ் செய்தான். (17)

பண்டபம் பலவைந தான மணிமதில் சிகர மெங்குங்
கொண்டலி னளவ புகக கோபுரங் களிற்றின் கையாய்க்
கண்டசோ பான மெங்கள் கடவுளுக் காய வெல்லா
முண்டகன் மகிழும் வண்ண முடித்தனன் நெழிலின் மிக்கான். (18)

தந்திமா முகவன் செவ்வேற் சண்முக னந்தி வாறோர்
சிந்தைசெய் வடுகன் சூரன் றறக்கண மூர்த்தி நாளு
மந்தமி லுலகம் பெற்ற வனனைத னீச னுதி
முந்திய விழாவுக் கேற்ற மூர்த்திகள பலவுந் தந்தான். (19)

நந்தன வனமும் புன்னை நாகின மகிழும் தாழை
சந்தகில் சுவநத சோலைச் சாலையும் பெரிதுண் டாகு
யந்தணர்வீதி வெற்றி யரசர்தம் வீதி வாய்மைச
சந்தர வணிகர் வீதி தூயவே ளானா வீதி (20)

வேறு

இலகவே சும்மிய நிருக்கும் வீதியு
மலகிலாப் பரிசனத் தவாகற் வீதியு
மலர்மக ணிகர்விலை மாதர் வீதியு
நிலவவே திசைதிசை நிறையச் செய்தனன் (21)

வேதமே யங்கமே மிகவும் வல்லரா
யாதியந் தணர்களா யிரத்தொ டெட்டுடன்
வீதியி னடுகுற விளங்க வைத்தவ
ரோதிய விருத்தியா பூரு நல்கினான். (22)

ஆக்கம் வல்லவ ராதி சைவரா
 யேகனைப் பூசனை யியற்றும் பூசக
 ரோகைகூர் பதின்மர்தா முறைய நாதன்முன்
 மேகமே தொடுமொரு வீதி நல்கினான். (23)

ஆன்னசா லையுரிஹை யறத்தின் சாலையு
 மின்னிய வெதிரெதிர் யாக சாலையும .
 பன்னளும் பவைய பண்ட சாலையு
 முன்னிய பரிசெலா முழுதுண் டாகினான். (24)

வேறு

அன்புறு பரமன் வைகு மாலயந தனக்குத் தெற்கே
 தன்பெய ரதனா லிங்கந தாபிததுக் கோயில் கண்டு
 மன்பதை யுய்ய வேறோ வாவியந் தொட்டிக் கிட்டா
 விற்பமும் விழாவும் பேறு மெய்கினான் நெய்வத் தச்சன் (25)

வேறு

நலமிசு சிருவிழா நடத்த நாமியே
 குலவிப பசும்பொனாற் கொடிஞ்சிற் கும்பமொன்
 றிலகவே யமைததுநல் லெழினமிந் நாயதோர்
 சலநிதி முத்தினாற் சதுர நாற்றினான். (26)

மாதவா பலருடன் மாசித் திங்களி
 னேதமி லசுவதி யெனுநன் னேரிலே
 மோதுவிண் மழையென் முழங்க வின்னிய
 மோதிய விடைக்கொடி யுயரததி னானரோ. (27)

அரம்பைய ராடலு மமுத னீதமே
 கிரம்பிய கின்னரர் நிகழ்த்து பாடலும்
 பரம்பிய துந்துபிப பணையின் சும்மையும்
 கிரும்பிய சூரர்பதி மேன்மை போற்றவே. (28)

கற்பிக மலரினாற் கனரிந் கொத்தின
 லற்புதத் தேரினை யலங்க ரித்ததிற்

றற்பரை யுடனெவக டரும நாயகன்
பொற்புறுந் திருவீழாப பொலியச் செய்தனன் (29)

வீருபபுக மகமென வினங்கு காளிலே
பொருப்பணங் குடலுறை புங்க வன்றனை
மருபபயின் மஞ்சன மாட்டி வைத்தவன்
நிருபபதத் துணையினைத் தெரிசித் தானமோ (30)

பூன்னமும பலபுரிசு தீரைத் தானநா
ணன்னெறி விழாவினை நடத்திப் பின்னரு
மன்னவா பூசனைக் காசூற் றெட்டித்
தொன்னகா கொடுத்தனன் சுருதி நாயகன் (31)

பாணவந் துணைவிழிப் பாவை தன்னொடும
வானவா தமமொடும வலங்கொண் டன்பினுன
ளானநா யகனையே நாடி முன்னர்ந்ந
ருனதோர் வரமெனக் கருநடி யென்றனன் (32)

இத்தலத் தெய்வியே மெனது தீர்த்தத்திற்
பத்தியாய் மூட்டிகின்ற பாதம் போற்றிநோர்
கைத்தல மெல்லியோர் காண நிற்பத
முத்தியே யருள்கென மொழிந்து பின்னுடே. (33)

பொருநதிய விழ்சளிப் புறவி லிங்கத்து
விரிநுக்கொரு பசுஞ்சுட ரெழுந்த தாற்பெயா
தருந்துல கினிற்கொழுந் தெனவுந் தேனமொழி
வருஞ்சிலை மகட்டுமே வடிக்க வாழ்த்தியே (34)

நாதனை விடைகொடு களினை நாயகன்
னோதிம மீதும்காண் லெனெ லாந்தரு
மாதொடு தன்பதி மருவின னுடன
பூதமப புலவாதம் புரமபுக் காரரோ (35)

மூவரி லொருவனு முளரி வானவன
பூவரி சடிவனைப் பூசை செய்தலா

ஞாவலர் தீவிலர் நகரி லேபல

சேவரு மனிதராய்ச் செணிக்க வேண்டினா

(36)

வேறு

உடரு மிப்பதி சமீவன முன்புகத் துரைக்கு

மூயலு நப்பிர மேசகாம் பின்னுகத் திசைக்குந்

துயர ஐக்குமிந் திரபுரந் துவாபாத் திசைக்கும

பயில்லி விக்ஷி ராபதேச் சுரமெனப் பகரும

(37)

புத்தபு பாவமும் பிரமசுத் திக்குணை யல்லலை

அத்தப பாவததிந் சிவத்துரோ கவசனே யதிகம்

பந்தப பாவமும் பிரமசுண் டத்துந் திசைதான்

முத்தப பிரமவருந் சிவபுரத் திசைபா முத்தி

(38)

விண்ணிற் றேடிபுர பரந்தமுன் னறிவுரு விந்நதான்

மண்ணிற் கண்டடி வணங்கிய கொழுந்தெழற் றுருகாந்

கண்ணிற் காணல்லுந் சிவனுருப் பெறுவாமெய்க் கனவா

லெண்ணிற் காணல்லுந் சிவபுரத் திசையா று நிருத்தும்

(39)

தூரத் மூதினத் திலிங்கத்திற் கிருகஸ்பா பாலை

ய்ரவ லேயினி தாட்டினு லதலுரு நீழ்த்

கரன் லாததனே ிசை மாநிலை காணு

மூமு டன்மொடி வண்ணமசு பூசிய முண்டாம

(40)

அத்த நல்லுரு நண்டவா தமையெதி ராக

வத்து கண்டவா சுவாந் தினைமென்றுப் வாழ்வார

முத்த வேபல லீகாடி காட் புண்ணிய முயன்ற

சிந்தை யாளருக் கெளரிசிலத் திசைந் தெரும

(41)

விரிஞ்சன் செங்கையாற் றேண்டலாற் றீரத்தமும விசிட்டம்

விரிஞ்ச னெங்கும்விட் டெயதலாற் றலமுமே விசிட்டம்

விரிஞ்சன் வாழ்வாரக் கொடுத்தலா லிலிங்கமும விசிட்டம்

விரிஞ்ச னல்லதிச் சமீவனப் பெருமையா விரிப்பா

(42)

தாய தாகிய முனிநதித் தீர்த்தமுஞ் சுருதி
மேய புங்கவன் தீர்த்தமும் படிந்தபின் விண்ணோர்
நாய ஞாந்தமை வலங்கொண்டு பணிவரே னனினன்
சேய நாளொலாஞ் சிவபுரத் திருப்பது திண்ணம். (43)

இத்த லந்தனில் விசிட்டமபஞ் சாக்கர மிசைத்தல்
சித்த மண்புற வேயொரு காவிங்ஙன் செபித்தா
லொத்த தாமிரு பத்தஞ்சு பேதமென் றுரைக்கு
ந்த் னல்லுரு வம்பஞ்சாக் கரமனு நிலையும். (44)

இருப துமயிரு மூன்றுமாம பேதத்தி லிசைக்க
மருவு மூலபஞ் சாக்கர மாந்தெயவ மனுவு
மருமை யாமற்றைத் தலத்திடை யைம்பது கோடி
யுருவெ லாஞ்செபித் தெய்திய பலனையு மொக்கும் (45)

பன்னு கங்கையின் கரையுடன் பதரியாச சிரம
மன்ன வேகுருக் கேத்திர மற்றுன தலத்தி
லுன்னு வேதங்க ணன்கையு மொவ்வொரு வருட
மன்ன வாரிறுந தோதிய பலனொலா மளிக்கும். (46)

பரிவு கூத்தரு மசுவமே தகத்துள பலனும்
பெருகு பைம்பொளுற் றுலாபுரு டஞ்செய்த பேறு
மரிய கங்கைநீ ராடிய பலன்களு மனைத்து
மொருத ரம்பஞ்ச வக்கர முரைத்தபேர் றெக்கும். (47)

பிரம தீர்த்தத்து முனிநதி ய்னுமபிற முறுகு
புரவு கோமயம் பூசியே மூழ்கிபபுங் கவனைப
ப்ரவித் தெக்கண மூர்த்திமு னெழுத்தஞ்சும பகர்த்தா
லரன்முன் காட்சித் தவரவர் விருப்பெலா மளிப்பான். (48)

தொல்ல வாவியாம் பிரமகுண் டத்திடைத் தோய்த்து
வலவி பாகன்மு னெழுத்தைத்தும் வாய்மையா லுரைத்தாற்
பில்லி குளியம் பேய்குட்ட நோய்முதற் பிணிக
னொல்ல யின்மூய லகன்முதற் பதைபதைத் தோடும் (49)

கண்ணி கைக்குநற் கணவராம் விதவைக்குத் கணவன்
மன்னு நற்கதி யாகதுநற் தோர்க்குமுன் மனுவாற்
பன்னு மேரக்கமு * மலடிக்குப் பாலனு முண்டா
முன்னு நல்குர வொழித்துப்பின் பெருஞ்செவ்வு முதவும் (50)

ஆத லாவிதன் பெருமையை விரித்தெளி தாக
வேத வேயரி துணாந்தவா றுரைத்தன மெனவே
வேத புவகவன் விளம்பலும் முனிவரா தொழுதெந்
நாத னேபிழைத் தோம்பிழைத் தோமென நவினிறே (51)

பொற்றி யாவரும் புல்லுதற் கரியவித் தலத்துந்
காற்றி மிகுநி புரமென வறைவதை விரித்துச
சாற்று வாமென உகிட்டலுஞ் சவுனக முனிவ
னென்றி நகுகொழுந திசனைச குதனு மிசைபுரான் (52)

ஒரு காலதலை, பரமதேவன் இராசதகுணததால் பரமபதியை
மகிமாது தன்னையே மழித்து நமக்கும் (பரமனாவப்பால்) ஐந்து தலைக
ளிருக்கின்றன, நாமே புலகததைச சிருஷ்டிசெய்தமைத்தோமெனச்
செருக்கடைந்து தன்னிடம் வருந தேவர்களைப் பாராமலும் அவர்க
ளோடு பிச்சாமலு மிருந்தான் அந்தை நாரதரறிந்து நிருக்கயிலே
சென்று சிவபெருமான் நிருமுன்னிலையில் விண்ணப்பஞ் செய்தார்
சிவபுரான் அபிராத்தமடைப சிவகனிலொன்றை கொய்யும்பொருட்டு
(தன் அமிசமாகிய) பைர்வரையனுப்பினான். பைரவா நான்முகனிடஞ்
சென்று அதட்டி அவனுடைய சிவகனிலொன்றை யறுத்துத்தள்ளினார்
சதுமுகன் பயத்து படைத்தற்வெழுநிலையுஞ் செருக்கையுமிழந்து சிவபெ
ருமானே மகிழாத குற்றமாகிய சிவத்துரோகம் நீங்கும் வழி யாதென ?
வருகதி நிற்கையில், “பூலோகஞ் சென்று சிவலிங்கப்பிரதிஷ்டை
செய்து பூசித்தால் சிவத்துரோகம் நீங்குமென்று ஓர் வாக்கெழுந்
தது.” அவ்வாக்கைப் பரமன கேட்டு ஆறந்த பரவசமடைந்து, சரச
வதியோடு அன்ன வாகனத்திலேறிப் பூலோகம் வந்து, சிவதலங்களாக

மலடி ககுண்டாகுமே பாலன் என்றும் பாடம்.

குஞ் சென்று தரிசித்துக்கொண்டு காவிரி நதியை யடைந்து அதில் மூழ்கித் திருப்பூந்துருத்தியை யடைந்தான்; அத்தலத்திலிருந்த காகிபர் எதிர்வந்து, அன்னை தந்தையரை வணங்கி அழைத்து வந்து, ஆசனத்திலிருத்தி நிகழ்தனை வுணர்ந்து, திருவாரூருக்கு நிருதி, கிசையிலே, ஒருயோசனை தாரத்திலே, அகத்திய நகிக ழீழ்க்கரையிலே, வன்னியுன மென்றொரு தலமுண்டி; அத்தலத்திற் கொப்பாகிய தாமில்லே; அங்கு ஈசனைப் பூசனை புரிந்தால் சிவத்தரோகம் கீங்கும்; விருப்பியவற்றைப் பெறலாமென்றா, உடனே பிரமன் அதை நமடைந்து, ஒரு தடாக முண்டுபண்ணி, அதை வேத மந்திரத்தால் சுத்தி செயது, மூன்று லோகங்களிலுமுள்ள தீர்த்தங்களை யெல்லாம் அதில் மந்திர பூர்வமாக வருவித்து, அத்தீர்த்தத்தில் மூழ்கி, மதநீயிலிருந்த மணலை யெடுத்து வந்து, சிவலிங்கத்திருவருவம் அமைத்து, மேற்கு முகமாக வைத்து சுந்தனம், அகில், பசைச்சாப்பூரம், குங்குமப்பூ, கோரோசனை, கஸ்தூரி, அததர், புழுகு, சவ்வாது முதலிய வாசனா சிரவியங்களைக் குழைத்துச் சாத்தி, விசிப்படி பூசித்துப் பஞ்சாக்கரஞ் செய்தது, தனது ஐதய கமலத்தில் சிவபரஞ்சோதியைத் தியானித்தனன். சிவபெருமான அவ்விவங்கத்துணின்னு பசிய சுடர்கொழுந்து போலத் தோன்றி நீ செயத பூசைக்கு மகிழ்ந்தோம்; உன் குற்றத்தைப் பொறுத்தோம்; உனக்குச் சிருஷ்டித் தொழிலையுங் கொடுத்தோம் என்றான் சொந்தார். பிரமன் பரமனைப் பலவிதமாகத் தோததிரஞ் செய்து, பஞ்சாக்கராஞ் செய்து, ஆலயமமைக்கக் கருதி விசுவகமையினை வரவழைத்தான். அவன் பிரமமாவின் குறிப்புப்படி விமானங்கள், மண்டபங்கள், ஐந்து மதில்கள், கோபுரங்கள், விநாயகர், சோமான்சுதந், தசுபிண்பூர்த்தி, தேவியா, சண்முகா, நகுதேவா, பைரவர், வீரபத்திரர், சத்திரசூரியர், திக்குப்பாலகர், உதஸவர்கள், மஹாரதம், துஷததம்பம், கந்தனவனர், சோலை, சாலை, அந்தணாவீதி, அரசர்வீதி, வணிகாவீதி, வேளாளர் வீதி, கம்மி யாவீதி, எவல் கேட்போர்வீதி, விலமாதர்வீதி, அன்னசத்திரம், தருசத்திரம், யாகசாலை, பண்டசாலை, முதலியன அமைத்தான். பிரமன் அம்மூர்த்திகளை அவ்வத் தானங்களில் பிரதிஷ்டை

செய்து ; ஆயிரத்தெட்டுபேர் வேதோத்தமர்களை நடுவீதியில் குடிவைத்து அவர்களுடைய தீவனத்திற்கு வேண்டிய கிராமங்கள் கொடுத்து, பத்துபேர் பூசகரை சிவசந்தானத்திற் கெதிரில் குடிவைத்தனன் விசுவகம்யியன் கோவிலுக்குத் தெற்கே தன் பெயரால் ஒரு தீர்த்த முண்டிபண்ணி அதன் கரையில் தன் பெயரால் சிவலிங்கப்பிரதிஷ்டை செய்துபுகித்து, பிரமதேவனிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு தன்னிருப்பிடஞ் சென்றான். பிரமன் மாசிமாசம் அசுவனி நட்சத்திரத்தில் இடபக் கொடியேற்றி, மகாரதம் முதலிய வருவிழா வெல்லாரம் நடத்து, பத்தாநான் மக நட்சத்திரத்தில் (பிரம்) தீர்த்தோத்ஸவம் செய்கு, பூசகர்க்கு ஊற்றெட்டி கரங்கொடுத்து, சகலநிலை நின்று யாஜ்ஞம் எனது தீர்த்தத்தில் முழுகி தம்மையத் தரிசித்தால் முத்தி மடையவும், தாமசுடாகொழுந்தாய் நின்று அநுக்ஷரகஞ் செய்தபடியால் தமக்குக் கொழுந்தேசுரேனுலாக திருநாமம் விளங்கவும், தேவியாருருகுத லீசன்மொழி யாமரை யென்னுந் திருப்பெயர் விளங்கவும் வேண்டிமென்ப பிரார்த்தித்தது ; விடைபெற்றுக்கொண்டு, கலைமகனோடு அன்ன யாகந்ததரிவேறி சத்தியமலாகம் போனான். இத்தலங்க லோகாபுத்தில சமீபவன் மெனவும், திரேதா யுகத்தில் பிரமேச்சுரம்மெனவும், துவார யுகத்தில் இரதிரபுர மெனவும், கலியுகத்தில் பிரபீதேச்சுர மெனவும் திரயபெயர் இத்தலத்தைக் கணவில் நினைத்தாலுங் சிவலோக மடைவா. இரதோத்ஸவத்தினத்தில் சிவலிங்கப் பெருமானுக்கு ஆரணி கலம்பால் அபிஷேகஞ் செய்தால், அவ்விவிங்கம் அந்தகராச்சுவர முகூடத்தையத் தோன்றும் ; அய்முரத்தியைத் தரிசிப்பார் ஈபுச்சிய மடைவா ; அத்திருவருவைத் தரிசித்தோரைத் தரிசிப்போர் சிவலோகமடைவா முனிசபையிலும் பிரமதீர்த்தநிலும் முழுகிக் கொழுந்தேசரைத் தரிசிப்போர் ஒரு பிரமகற்பஞ் சிவலோகத்து விரும்பா. இருபத்தைந்து இருபத்தாறு பேதமாகச் சொல்லப்படும் பஞ்சாக்கரத்தை இத்தலத்தில் ஒருநாள் செய்தால் மைபது கோடி புருச் செபித்த பலனுண்டாம். பஞ்சாக்கரத்தை இங்கு ஒரு தரஞ் செபித்தால் கங்கை நதிக்கரை, கங்கிகாச்சிரமம், குருகேத்திரம் முதலிய தலங்களில் நான்கு வேதங்களையும் ஒவ்வொரு வருஷம் ததிய பலனும் ;

அசுவமேதஞ் செய்த பலனும் ; துலா புருடதானஞ் செய்த பலனும் ; கங்கா தீர்த்தமாடிய பலனுமுண்டாம். முனிநதியிலும் பிரமதீர்த்தத் திலும் பசுவின் சாணத்தைப் பூசிக்கொண்டு, அறுகிஞல் தீர்த்தத்தை வெடுத்து கிரசில் புரோகூபித்துக்கொண்டு மூழ்கி, கொழுந்தீசரைத் தரிசித்து, தக்ஷணமூர்த்திமுன் னிருந்து, பஞ்சாக்கரஞ் செயிப்போர் முன் சிவபெருமான் தோன்றி வேண்டியதளிப்பார் பிரம தீர்த்தத் தில் மூழ்கி, கொழுந்தீசா முன்னிருந்து, பஞ்சாக்கரஞ் செயித்தால் பில்லி, சூனியம், பேய், குட்டம், முயலகன் முதலியன நீங்கும் பிரம்ம தீர்த்தத்தில் மூழ்கி கொழுந்தீசாமுன்-கண்ணிகை பஞ்சாக்கரஞ் செயித்தால் நல்ல கணவனை யடைவன், விதவை பஞ்சாக்கரஞ் செயித்தால் அவன் கணவன் நற்கதி யடைவன், துறவிகள் பஞ்சாக்கரஞ் செயித்தால் மோக்யுமடைவா. பலம் பஞ்சாக்கரஞ் செயித்தால் புத்திரப பேற்றை யடைவன், உறுமை நீங்கிச் செல்வமுண்டாகும். இத் தலப பெருமைபைச் சொல்ல எவராலும் முடியாதென்று சூதமுனி வா சொல்லி பருளினா சுவனகமுனிவரெழுந்து சூதமுனிவரை வணங்கி இத்தலத்திற்கு ஐந்திரபுரமென்று பெபா வந்த காரணத்தைத் திருவாய்மலர்ந்தருள வேண்டுமெனலும் சூதமுனிவர் சொல்கின்றா.

திருச்சிற்றம்பலம்

தூற்பா 1.—மாசிமாசம் அசுவனி நகூத்திரத்தில் இடபகொடியேற்றி இரதோத்ஸவ முதலியவற்றை விதிப்படி நடத்தி பத்தா நான் மகநகூத்திரத்தில் பிரமதீர்த்தோத்ஸவம் நடத்துவது மிக்க விசேடமாம்

இரதோத்ஸவ தினத்திலே கொழுந்தீசருக்கு (இரண்டு கலம்) பால் முதலிய அபிஷேக திரவியங்களால் விதிப்படி அபிஷேகாதிகள் செய்விப்பது உத்தமோத்தமமாம் ; சிவபெருமான் அர்த்தநாரீசுவர மூர்த்தியாய்த தரிசனங் கொடுப்பார் ; எல்லாப பேற்றையு மெளிதி லடையலாம். ॥

நான்காவது இத்திரபுரச் சருக்கம்

நிருச்சிற்றம்பலம்

விருத்தி ராகர னெனுமொரு தானவன் விபுதர்
தருத்த னாகிய வாசவன் நனைபுறங் கண்டு
முருத்து நன்னகை யரம்மபய ருடனீழுது பதியி
லருத்தம் யாவையு மழிச்சுணன் மிசையெலா மடர்த்தான் (1)

ஆயக்கர் கின்னரா நாடுகந தருவகநா டெவரும்
வியக்குந் திருக்குற விண்ணவா காடெலா மேன்மேன்
மயக்கும பூசலில் வனமெலாங் கவர்ந்தவா வாழ்வை
யயர்க்க லேவதுரந் தநேகநா ஞாலகினை யாண்டான் (2)

அந்த னுனாத ஸுரிவுபோ யினாவ ரறிநான்
மந்தி ரங்கனும் லேவதமும பபாய்த்தன வாழோ
முத்து மொயம்பொருட்குருத்தொழில் குறைந்தனை முழுதுஞ்
சிந்தை கொந்தனா செய்வதொன நறிகிலர் நிகைத்தார் (3)

வேறு

இத்திரன் முதலா வுள்ள விமையவ ரெவருங் கூடி
வந்தடி வணங்கிப் பூமேல வந்தனை யவய மென்ன
வந்தனை வரை நோக்கி யடையெனை நருளி யுங்கள்
சிந்தனை முழுது நீரே செபபுனை மதரிய வென்றான். (4)

விருத்திரா சரகு லுள்ள ம வெதுமயமீனும் பதியை நீங்கி
வருத்துமுட் ளானம புகழ்காம மந்தத்தொழில் மறக்கோ நீயே
சருத்திஓ லெயமைந் காக்கந் கருதிமுன போல வெம்முா
பொருத்துநீ யலது வேறு புகலிட மில்லை பென்றான். (5)

விரிஞ்சன்வா னவனா நோக்கி விருத்தனைத் ததீசி யென்பா
லருஞ்சம மூடிக்க லாகு மாகையாற நதீசி பாற்போய்
வருஞ்செயல் கூறியென்பை வாங்குவச் சிரம தாக்கில்
பொருஞ்சிலைக் கிரியன் னுனைப டிரட்டிதா போதி ரென்றான். (6)

என்றுரை கூற வாறோ ரிறைவனை யிறைஞ்சி வாழ்த்திச்
 'சென்றன் ததிசி யென்னுந் திருமுனி தன்பான் 'மூன்போய்
 நின்றன ராசி கூறி நீர்வந்த தென்னோ வென்ன
 வென்றிகூர் விருத்த னாலே விளைந்தவா நனைத்துஞ் சொன்னார். (7)

எங்களான் முடிவ தில்லை யினியுன்றன் முதுகி லொன்றாய்த்
 தங்கிய வென்பை வாங்கித் தருதியே லேறி யாக்கி
 பங்கவன் றன்னை வெல்ல லாகுமென் றுரைபப நேர்ந்து
 புங்கவ னென்பை வாங்கிப் பொருக்கெனக் கொடுத்தான் மன்னோ. (8)

கொடுப்பவர்க் கில்லை யென்னுங் குணம்வரா துதவும் போதிற்
 நடுபபவ ருரையுங் கொள்ளா தரணியுண் டான காமம்
 வடுப்பபப புகழே நிற்கு மென்பதே மதிபப ராவி
 விடுப்பப முணரா கல்கும் வேட்கையே பொருளாய்க் கொள்வார். (9)

என்னவே புழங்கு வாழ்த்தி யிருமுயை விடைகொண் டேகி
 மன்னிய சுலூசி கையில்தவச்சிர மாக வேந்தித்
 தன்னுமும் மதவெற பேறிச் சுராசுற்றத் தொடர்ந்து தேவர்
 மன்னவன் விருத்தன வாழும் வீனம்பர வநாந்தார் மன்னோ. (10)

ஒற்றர்டோ யுரைபபக கேட்டே யுருமெனச் செவகை கொட்டிப்
 பொற்றவி சிற்றது வாறோ புறத்தினிற் போகா வண்ணஞ்
 சுற்றுமி னென்றி நின்ற சுற்றமும் படைபு மேவி
 வெற்றியத் தடங்கே றோழி விருத்தின் வெளியிற் புககான் (11)

கண்டன ரிமையோர் வாளுங் கணிச்சியும் வில்லும் வேலும்
 கொண்டெதிர நடந்து தெவ்வா குழுவெலங் குலையக் கொன்று
 நிண்டிறல் விருத்த மேறி செருசெய்து வெருவக கண்டே
 ஆண்டர்கோன் சுளிற்றை யேவி யவுண்ணோ டமாசெய் தானுல். (12)

இருவருஞ் சிலையை யேந்தி யெதிரெதிர் வாளி தூவிப்
 மொருதலு மவுண் னெஞ்சம் புகைந்தொரு வடிவேல் வாங்கி
 வெருவாச்சுஞ்சி மீதே விடுத்தலும் விலக்கிப் பின்னும்
 பருவமா முகில்போ லம்பாற் பல்பகற் செருச்செய் தாரால். (13)

இனியொரு கணத்தில் வெவ்வு வரிவென வெண்ணி வேதன்
மனுவினுந் ததீசி தந்த வச்சிரத் தினுநாமி வென்றி
புனைவதே கரும மென்று பொருபெருங் குலிசம் வாங்கி
நினைவதன் முன்னே யந்த நிசாசான் மீது விட்டான். (14)

வச்சிரந் ததீசி யென்பா மதுகையி னுலு நான்கா
மேய்ச்சிர முடையோன் கூறும் வீறுமூந் திரத்தி னுலுங்
கைச்சிலை யகண னுவி கவர்த்தது கண்டு வாழேநர்
மெச்சினா புதுபபூ மாரி மேகவா னன்னமேற் பெய்தார். (15)

துந்தியி முழுவ மார்த்த சுருதிநா லார்த்த வானிற்
சந்திரன் பருதி மற்றைத் தாரைக் குழாவு மார்த்த
விந்திரன் முதிலோர் தத்த யிருக்கைபு கமரந்தா பினை
வந்தது சுனா தன்னை வளைந்தது பிரம கத்கி (16)

பொருபபுற முலை யாலே புதுகொங் திருபப மேகங்
விருபபுற குரவன் கூற மேதினி புருந்து சாரற்
பருபபதம் பவவு நீங்கிப் பாரத வருடம் புக்குத்
திருபபுன் பவவுத் தோயாது சிவதலம் வணங்கு காளில். (17)

கல்லிசை மருவி வீணை நாரதன் விருத்த னுவி
கல்லிய இருபன் றன்னைக் கண்டிவை வினவி ந்போயச்
செல்லிய சுருதி நாதன் மெழுஞ்சுரி வனத்து மூரன்
முல்லையாம் பவன் வாயத்தேன்மொழிபங்க னிருதாள் போற்றி. (18)

பூசனை புரிந்தா னீங்கிப் போங்கொடும பிரம கத்கி
மாசது தலத்திற் போதி யென்னலு மகிழ்ந்து வேந்தன்
நேசன் முனீவ ரோடுஞ் சென்றுநன் னதிகீ ராடிப்
பேசிய மனுவீ னோடு பிரமதீர்த் தத்து மூழ்கி. (19)

கண்ணினுற் காணப் பாவக் கழற்கரை யேற்று மெக
ளின்னலு கொழுந்தை வாளுட் டமுதின ஸபிடே கங்கன்
பண்ணிவின மலரா மூலை பற்பவ சூர்த்தி ஞானப்
புண்ணிய மீனமுத்தே னைந்தம புதன்முன் பணிந்து தாழ்ந்து. (20)

சிலபக விவ்வா நெங்கள் செல்வனை யருச்சித் தேத்த
நீலவலர் சடையா னுள்ள நெகிழ்த்தருள் பூத்துச் சற்றும்
விலகரும் பிரம கத்தி மேகவா கணனை நாளும்
பலபல வருத்தஞ் செய்யும் பரிசெலா மெளிதி னீக்கி. (21)

பவருநான் காக்கி யொன்றைப் பாரிடை யொன்றை நீரின்
மங்கைய ரிடத்தி லொன்றை மரத்துழி யொன்றை நல்க
வவகவை யுருவம் வெவ்வே ருயுவா நுரையும் பூபபுந்
தவகிய பிசினு மாகத் தரித்தது போகத் தீர்த்தான். (22)

புளகமெய் ஈரும்பிக் கண்ணீர் பொழிந்துப் பிடத மோதி
யுளமிக மகிழ்ந்து பல்கா லுடன்பணிந் தெழுந்து வாழ்த்தி
விளரின மதியம் பூத்த வேணியா யுய்ந்தே னுய்ந்தே
னளவறு துயரங் காட்டு மலகைநோய் தீர்ந்தே நென்றான். (23)

வேறு

வரும்பகலிற் கொணர்ந்தொருதம் விமானம் பொன்னு
மணியுமொன்றாய்க் குயிற்றியது வயங்க மேல்பாற்
பெரும்புபிலத் தொடநிறுவி யதற்கு நாபபண்
பெயர்தனதா விலிங்கமொன்று பதிட்டை செய்து
விரும்பியதன் பெயராற்றீர்த் தழுமுண் டாக்கி
விமலனைபபூ சனைசெய்து மெலிந்தோர்க் கன்பு
தரும்பிரமேச் சுரனுடனிந் திரேசன் றன்னைத்
தனதுமனத் தகலாமற் றரித்தான் மன்னோ. (24)

அண்ணல்சின கரத்திலொரு பிரகா ரத்தி
லமுதரும்பம் வைத்ததுவே யமுத கூப
மெண்ணரிய மஹாதீர்த்த மெனவே பேரா
மிம்மையினு மறுமையினு மெவரும் வாழ
நண்ணியபா வங்களெலாந் தீர்க்கும் வேண்டும்
நல்வரங்க டமையளிகளும் நனிநா னாடும்
புண்ணியரீர்த் தப்பலனு மிதனைக் காணப்
புதுப்புனலின் றுளிதெறிக்கப் பொருந்து மன்னோ. (25)

இவ்வகையு சனைபுரிந்து முதிர்நோய் தீர்ந்தே
யீசனையே விடைகொடுபோ யீமையோ ரேத்த
மெனவன்முனை யரம்பைமட வார்கள் வாழ்த்த
வாசவன்றன் வளநகர மகிழ்ந்தே புக்கா
னவ்வகையே யிந்தரபுர மென்றி தன்மே
ராகியன்று தொட்டிடடக் கதில் மெல்லாஞ்
செவ்விறு தலங்களினித் தலமே யெங்க
முகம்பாறு முமைபுமன்பு செழித்து வாழ்வார்.

(26)

புரந்தரனிக் திரேசனுக்குப் பீபான்னார் செயத
புகுசுகராக தனைததூரக தெரிசித் தாலு
யரந்தைதரு பாவமெல்லா மகற்று மெங்க
ளான்கயிலை யிடத்திருத்து மமுத கூட்டின
சொத்தபுனற் றிவிலைசு நேரே மடிவெங் கொடுத்த
சீமையெலா மகற்றுமொரு குளியுட் கொண்டார்
பாத்தபெருங் கூட்டி முத்த பிணிப்போம் வந்து
பாற்றியேயு பிலையிமுத ந ஸ்வக தீரும

(27)

வெறு

ஒங்கிய வழுத கூட்டித் தொருருடம் புனலை யம்மை
பாங்குறை கொழுநதக் கனபுரிந் துனி தாட்டி னுள்ள
தாங்கிய பாவ மெல்லாக தரணிமுன பணிமீது னீங்கித்
தீங்கிலா வசவ மேதக் கயசயுமில் மொருகு கொங்கும்.

(28)

தெளியுமிப் புனலை மேயடி நனைக்கிர வியததைக் கூட்டிக்
'குளிரவே சிவனுக் காட்டி, நகோளினைவக கிரமு நீங்கு
நளிகடன் முகத்த மேக நாடுடலாம் மொயு மெங்கு
லெளிவரு துன்ப மெல்லா மிடபுன லாட்டத் தீரும்.

(29)

வளங்கெழு யாசித் திங்குண மசீதுநா னுலாவ காலில்
வீளங்குழ ரீணயி லெங்கள் விமலனாங் கொழுநதுக் கனபாய்க்
களங்கியில் குறுப்பஞ்சாறு கடத்திரு நலஞ்சோத் தாட்டி
துளங்களி கொளவே காட்டு முமைசுவ னென்றாக் கோலம்.

(30)

அந்தலிங் கத்திற ரோற்று மருத்தனா ரீசன் றன்னைச்
 சிந்தையன் புடனே காணிற சிவனுருப பெறுவர் திண்ண
 மூந்திய சனை மேழின முடித்தபுண் னியத்தோர்க் கல்லால்
 வந்தனை புரியும் பேறு வராதொரு போது மாதோ. (31)

இந்திர புரமென் ரோர்கா லிசைத்தன ரோனு மவ்வூர்
 முந்துறப் பணிவோ மென்று மூன்றடி நடந்தா ரோனும
 வந்தொரு கணமவ் வூரில் வைகினா ரோனுந் தீராச்
 சிந்தனை முழுதுந் திரு ஞ்சிவபத மடைவர் திண்ணம். (32)

சுதைக்கிண றாறு நீரிற் றொழுஞ்சுவ ணத்தின் மோந்தே
 யிதைப்பிச மேசனன்றி யிந்திரேச் சுரனுக் கேனும்
 விதிப்படி குளிர வாட்டின் மேகினி வாழ்வு பெற்றே
 யதற்கினி யொப்பி லாத வானசா யுச்ய ராவார் (33)

திரனுறு மமுத கூப தீராதத்தின மூழ்கி யாரும்
 வரமருள் பரமன் கோயில் வலம்வரக் கிடைக்குமானு
 லரனுறுப பெறுவா திண்ண மமராகோன் விமானங் கண்டான்
 முரனுறு பிரம் கத்தி முதலவீரந் சோடந் தீரும் (34)

பன்னிரு சனை மெங்கன் பரமனுக் கடிமை பூண்டு
 துன்னுமைந தெழுத்தை யோநிச் சுத்தரா யிருப்பார்க் கல்லான்
 மன்னுமிந் நகரந் தன்னில் வாசமே கிடையா துந்த
 நன்னகர் வாசம் பெற்றா னுதனு ரடைவர் திண்ணம் (35)

தாருவின் வேந்தன் செடத சரிதையிவ் வாறு சூதன
 பேருரை விரிபப நெஞ்சம் பெருமித மெய்தி நீத்தோ
 ராரும்ன் பாகி யெங்கோ னயிராப தேச னாக
 லுருமப பெயரே யான வுயர்கதை யுரைத்தி யென்றார். (36)

ஒரு காலத்திலே விருத்திராகா னென்பவன் ஒருவனிருந்தான்.
 அவன் செய்த துன்பத்திற் காற்றாத இந்திராதி தேவர்கள் பிரம தேவ
 ரிடஞ் செய்து விண்ணப்பஞ் செய்து கொண்டார்கள். பிரமதேவர்
 நீங்கள் தீசீசி முனிவரிட ஞ்சென்று அவருடைய முதுகென்பை

வாங்கி வச்சிராயுதமாக்கி, அவ்வாயுதத்தினால் விருத்திராசுரனைக் கொல்
 லுங்களென, விடை கொடுத்தனுப்பினார். இந்திராதியர் ததீசி முனிவர்
 ரிடூஞ் சென்று வணங்கி, தாங்கள் விருத்திராசுரனால் படுத்துண்
 பத்தையும், அஃது நீங்கும்பொருட்டு பிரமதேவர் சொல்லிய உபாயத்
 தையுந் தெரிவித்தார்கள். ததீசி முனிவர் சந்தோஷ மடைந்து தனது
 மூதுகென்னைப் கொடுத்தருளினார். இந்திராதியர் அவ்வென்னை
 வாங்கிக்கொண்டு போய் வச்சிராயுதமாக்கிக்கொண்டு விருத்திராசுர
 னொடு யுத்தஞ் செய்து கடைசியாக இங்கிரன் அவ்வச்சிராயுதத்தினால்
 விருத்திராசுரனைக் கொன்றான். பிரமஹத்தி இத்திரனைப் பீடித்துக்
 கொண்டது. அஃதைப் பிரகஸ்பதி பகவானறிந்து இங்கிரனைப்
 பூலோகத்தில் சிவதல யாதகினை செய்யுமாடி கட்டளையிட்டருளினார்.
 இங்கிரன் அவங்னமே பூலோகஞ் சென்று சிவதலங்களை வணங்கும்
 நாளிலே நாரதரைக் கண்டான். நாரதர் இங்கிரனை நோக்கி நீ
 சமீவனஞ் சென்று கொழுந்தீசனைப் பூசிபடையாகில் பிரமஹத்தி
 நீங்கு மென்றார். இங்கிரன் வன்னி வனஞ் சென்று கொழுந்தீசனை
 விகிப்படி பூசனை புரிந்துகொண்டு சில காலமிருந்தான் இங்ஙன
 மிருக்கு நாளிலே பரமபதி இங்கிரனைப் பீடித்திருந்த பிரமஹத்தியை
 நீக்கி நான்கு பங்காகி ஒன்றை மண்ணினிடத்திலும், ஒன்றை
 நீரினிடத்திலும், ஒன்றை மரத்தினிடத்திலும், ஒன்றை மாதரிடத்தி
 லுமி கொடுத்து; மண்ணுக்கு உவராயும், நீருக்கு நுரைபாயும், மரத்துக்
 குப பிசுறும், மங்கையருக்குப் பூபாயுங் கழியுமாடி நிருவருள்
 செயதருளினார். இங்கிரன் ஆந்தப்பாவசமடைந்து, கொழுந்தீசனைப் பால்
 விதமாகத் தோத்திரஞ்செய்து, ஆஸயத்தின் மேல்பால் தீர்த்தமொன்
 றண்டாக்கி, அதன் வடகரையில் விமானமொன் றமைத்து, தன் பெய
 ரால் சிவலிங்கப் பரநிஷ்டை செய்து பூசனை புரிந்தான். கோவிலினுள்
 ஒரு பிரகாரத்தில் இங்கிரன் அமுததும்பம் வைத்தானை அமுதகூப
 மென்னும் ஒரு தீர்த்தமாயிற்று. அது சகல பாவங்களையும் போக்கும்.
 இத்திரன் சிவபெருமானிடம் விடைபெற்றுத் தேவலோகஞ் சென்
 றான். அன்றுமுதல் சமீவனத்திக்கு இந்திரபுரமென்னும் பெயருண்
 டாயிற்று. இத்திரன் பூசித்த விமானத்தைத் தரிசிப்போர் முத்தியடை

வர். அமுதகூப தீர்த்தத்தைக் கண்டாலும், அதை யுட்கொண்டாலும், 'அத்தீர்த்தந் தேகத்திற் பட்டாலுங் குஷ்டம், பேய, பில்லி முதலியன நீங்கும். அமுதகூப நீரைச் சிவபெருமானுக்கு அபிஷேகஞ் செய்தால் சகல் பாவங்களும் போம்; அசுவமேதஞ் செய்த பலனுண்டாம் அந் நீரைத் திரவியத்தோடு சேர்த்து, சிவபெருமானுக்கு ஏழு காளைகரு அபிஷேகஞ் செய்தால் கிரகதோஷம் நீங்கும். மாசி மாசம் மக நகஷத் திரம் நாலாம பாதமும் பவுரணைத்திதிபுங்கூடிய காலத்தில், சிவபெருமானுக்கு இருகலக் கருபஞ்சாற்றை அபிஷேகம் செய்தால் அப்பெருமான் அர்த்தநாசுவர மூர்த்தியாய்த் தோன்றுவர் அம்மூர்த்தியைத் தரிசிப்போர் சிவசொருபம் பெறுவர், இங் சத்தியம். இந்திரபுரமென்று சொன்னவர்களும், அவ்வாறாத் தரிசிக்க மூன்றடி சென்றவர் களும், அவ்வூரில் ஒரு விநாடி நேரம் வசித்தவர்களும் சிவலோகமடைவர்; இது நிச்சயம் பன்னிரு சனனம் சிவபெருமானை வழிபட்டவர்கள்தான் இததலத்தில் வசிக்கப் பெறுவர். மற்றவா வசிக்கப் பெறாமென்று சூதமுனிவர் சொல்லியருளினா சவுணாகுபர் அயிராபதேச ஈரமெனப் பெயர் வந்த காரணத்தைச் சொல்லவேண்டு மெனத் துதித்தார்கள் சூதமுனிவர் சொல்லத் தொடங்கினா

திருச்சிற்றம்பலம்

தூறிப்பு—மாசிமாசம் மகநகஷத்திரம் நாலாம் பாதமும் பவுரணையுங் கூடிய காலத்தில், சிவலிங்கப்பெருமானுக்கு, இரண்டு கலம் கருபபஞ்சாறு முதலிய அபிஷேக திரவியங்களால் விநாபபடி அபிஷேகாதிகர் செயல்படது மிக்க விசேடமாம்; சிவபெருமானை அர்த்தநாசுவர மூர்த்தியாய்த் தரிசனங்கொடுப்பர்; அப்பெருமானைத் தரிசித்து எல்லாப் பேற்றையுமடையலாம்.

ஐந்தாவது ஐராபதேசச் சருக்கம்

திருச்சிற்றமபலம்

தூய செம்பொற் சுதன்மை யெனப்பெய
ராய பேரவை யாங்கட்கு ஞ்சியு
மேய கந்தரு வத்தினர் விண்ணவ
ரேய கின்னரா பாவருக் தொகநா (1)

அன்ன மன்ன வாமபைச் சிலோத்தமை
மன்னு மேனடை மரலையு ருபபி
துன்னு கெறபைசு கேசி பரிமீன்
பென்னு மருக ரெழினட கோக்கிஞன். (2)

வீணை கின்னரா மேய்சை யாழ்வகாடு
பூணு மென்முலைப் பூனவாபா பாடமின்
ஞண் மாதா கடித்தலு மிகவுரன்
காண விண்ணமுங் கண்மயிற் மேயனடிஞன். (3)

வான மேனினற் வகட ஸ்ரதன்
காண வீணை காங்ககாடு யணசுதை
பாண மேங்கா பாடவிற் பருபு
நாண மேனியா பாடக மேகாக்கிஞன். (4)

அண்டா முன்ன ராய்பை கடித்தலின்
விண்ட சோர்வுப் விடாக மயக்கமுங்
கொண்டு மேவறுழிக ம்காயமென * சோந்தனன்
கண்டு வாயு கலைகுலைத் தானமோ. (5)

நண்ணி நாடக மேகாக்கிய நாரதன்
கண்ணன் வைஞந்தவ காணவென நேகலு

துஞ்சதல் என்றும் பாடம்

மெண்ண மின்றி † யிருந்துயில் கொள்பவன்
வண்ணம் யாவையும் வந்துகண் டானரோ. (6)

பந்த மாங்கொடும் பாவமி தாமெனச்
சிந்தை செய்து திருக்கண் புதைத்தான்
முந்து நாம மொழிந்தவ டன்னை
மைந்தர் நாட்டில் வதியென்று கூறினான். (7)

எழுந்து கூறை யெடுத்துத் தேயெதிர்
விழுந்து போற்றியென் மெய்மயக கததினா
லழுந்தி னேன்முனி வாறுதி நீயெனக்
கொழுந்த டங்கட் கொடியிடை கூறினான். (8)

தோகை செய்த துரோகமி தனெறனு
மோகை யான்முனி யொண்டொடி தன்னைமின்
பாகன பூசை பலபுரிந் நுபபுழிக்
கேசு வாயென் ‡ நினைத்தன னேகினான். (9)

ஞால மீது நடந்திது நன்றெனப
பாவி யின்கரைப பாடல நாசனை
யடல நாட்டத் தரம்பையு மர்ச்சனை
சால வாற்றித் தவமபண்ணி வைகுநாள். (10)

மாத ராதமை வாசவன் வீணையி
னாத மேநிறை நாடகம் பாபபுழி
காதன் மேய வரமபையைக் கண்டில
னேது காரண மென்ன வியமபினான் (11)

கோர மாமுனி கூறிய சாபமு
நாரி பாவி நதிக்கரை புக்கதுந்
தாரு நாயகன் றுணுணர்ந் தேமனந்
சோரு மோகத் துயர்க்கடன் மூழ்கினான். (12)

† இருந், யர்வுற்றவன் என்றும் பாடம்.

‡ யென்றிசைத்தவனேகினான் என்றும் பாடம்.

காவி நீங்குங் கயத்தையும் வான்மதி
மேவி நீங்கிய விண்ணையு மொத்தது
தேவா நாடனுஞ் சித்திர சேனைக்
கூவி மின்னைக் கொணர்கெனக் கூறினான். (13)

இரத மீதி லெழுங்கந் தருவனும்
வரதன் பாடல மாநகா புக்கந்த
மீரத மாதநின் வேந்தன் விளித்தனன்
சரத மென்னவத் தையலுங் கூறுவான் (14)

உள்ள மென்று முவரப் விடையினமேல
வள்ளலு வந்து வந்தந்த பின்னலால்
வெள்ளை வாரண வேந்தன் பதியெகிர்
மொள்ள மீன்கிலென் கூறுகி போவீன்றான் (15)

மையல் வாரண வாசவன் முன்னர்ப்போ
யைய மின்றி யவன்முற்றுங் கூறினான்
றுய்ய பாலித் துறைத்தொண்டை நாட்டிடைத்
தையல் பினனுந் தவம்பொரி தாற்றினான் (16)

நடித்த நாதனை நாடித் தவம்பல
முடித்து மெய்பரன் முனைவரக் காண்கிலான்
வடித்த சொல்லி வனம்புக்கு ரோமச
னடித்த லங்களை யுனபுற வாழ்த்தினான் (17)

மாது வானக் மாதென மீநாகநியே
யேது காரண மெய்தினை மீங்கென
வாதி மாமுனி யன்புடன் கூறலும்
பாத மீது பணிந்திவை செய்பினான் (18)

பாட லேசனைப் பாலிந் கூரையுழி
நாடி நான் பல நாட்டவ மாற்றியும்
வாழிஞ்ஞரை வலியவந் தானியவன்
தேட வந்தருள் செய்திலன் யாதென்றான். (19)

இந்த வல்லிக் கினியித யப்படி
வந்து நாதன் வரநதரு மாநகர்
சந்த வாவிச் சமீவன மாமெனச்
சிந்தை செய்து திருமுனி கூறுவான். (20)

தரணி தந்த சதுமுகன் போற்றியே
வரம டைந்தது வாசவன் வல்வினைப
பிரய கத்தி பெயர்ந்த நியாவரும்
பரவ நின்றது பாவாய் சமீவனம். (21)

வானை யன்ன வரிவிழி யாயவ
ணை யெய்தினன் ஞானை யாசசனை
வேளை வேளை விளைதனை யேலவன
முனை நலகுந் தரும்பலம் யாவுமே. (22)

என்று மாமுனி யின்னணங் கூறலு
நன்று நனெனெ னாரியும வாழ்த்தியே
சென்று வன்னித திருவன மெய்கிமீய
நன்று நோக்கின மெனஞ்சங் குளிர்தததால். (23)

காட்டிற் புட்பங் கனிகிழங் காநியாக்
கூட்டித் தணசுதைக் கூபதது நீரினா
லாட்டிப பூசனை யண்ணலுந் குயத்திசைப
பாட்டிற் கினனரம பாடுறப பாடினான். (24)

ஆன்ன காலையி லாங்கயி ராவதந்
தன்னை மின்னைத் தலைமிசை வைத்துநீ
பொன்னி நாடு புதுதென்ப போக்கினுன
மனனு மையலின் மாழ்கிய போகியே. (25)

பேரநத வாரண்ய பூசனைக் கேதறவை
யேநதி மெங்க ளிறைபிர மேசனைக்
காந்நைத் தன்னைக் கருத்தொருமித்துமின்
வாய்ந்த வன்பின் வழிபடக் கண்டதே. (26)

வெள்ளை வாரண மேவிமுன் னின்றெறங்கள்
வள்ள லுண்ணை வரவுரைத் தானெனத்
துள்ளு செவ்வழித் தோகையும் பூசையே
புள்ள முள்ளி யுரைமறுத் தோதினான். (27)

எண்ணிற் காண்பரு மெந்தையை யிவ்வயின்
கண்ணிற் கண்டு களித்தபி னல்லீது
விண்ணிற பொன்னகா மேவுத லில்லெனப்
பண்ணிற் சொல்லி பகட்டொடுங் கூறினான் (28)

ஆண்ட ரண்டங்கள் காண வரம்பையைக்
கொண்டு போதல் குணமென நாடியே
தொண்ட லங்கொடு சுற்றிப் பிடித்தது
கண்ட லிங்கத்தைக் கைகொடு புல்லினான் (29)

மீண்டு முமமத வேழந் தடக்கையாற்
பூண்டு பற்றலுமீபொற்கொடி வநில
ளாண்ட லிங்க மதனையு மின்னையுங்
கீண்டு கோடல் கிழமையென் றுன்னியே (30)

முற்றுங் கோபத்து முமமத வாரணன்
சுற்றுங் தூவ்வித துச்சிகையிற் குழங்குடன்
பற்றுங் காலையிற் பண்ணவ னுணையா
லெற்றுங் குன்ற மெனக்கரி வீழ்த்ததே (31)

மண்டை யோரிடம் வானமருப போரிடங்
கண்டை யாய கலனமணி யோரிடம்
பண்டை நலலுருப பற்பல பின்னமாய்த்
தொண்டை சோரி சொரியக் கிடந்ததே (32)

வேழ நொந்தயல் வீழ்த்துங் காழளி
தாழும் வார்துழற் றையலு மையனைச
குழ வந்து துதித்துநின் னல்லீருள்
வாழ்க வாழ்க வளர்கென வாழ்த்தினான். (33)

வல்லி யீசன் வளர்திரு மேனியைப்
புல்லி நின்றதும் போதகம் வேரொடுங்
கல்லி வீழ்ந்ததுங் கண்டிந்த வாறெலாஞ்
சொல்லி நாரதன் சொல்லுஞ் சுனாசிபால். (34)

ஆங்கு நீசென் றரனருள் பெற்றடற்
றுங்க நன்னுடன் ரோகையை மீட்டியென்
ரோங்கு வாய்மை யுரைத்தலு மெய்விழி
தாவரும் வேந்தன் சமீவனத் தெய்தினான். (35)

கொண்டல் கண்டியில் கோபுரத் தாடுதான்
பண்டு கண்ட பசும்பொற் சிகரமும்
வண்டு விண்ட மதுமலர்ச் சோலையுங்
கண்டு கண்டு களிப்பெய்தி னுனரோ. (36)

தருதி யன்பெனச் சநிதி முன்னாபபோய்ச்
சுருதி வாழுஞ் சுடர்க்கொழுந் தீசனைக்
கருதி யாயிரங் கண்ணினு நோக்கினான்
பாடுதி கண்ட பதுமத்தை மாணுவான். (37)

கொழுந்து வாழ்ந்திருந் கோயிலை யைந்தெழுத்
தழுந்து நெஞ்சத் தரிவலங் கொண்டபின்
விழுந்து தாழ்ந்ததன் மெய்குளிர்த் தன்புட
னெழுந்து நாத நெதிர்கின்று வாழ்த்தினான். (38)

போற்றி போற்றிகின் பொன்னவிர் சேவடி
போற்றி போற்றிகின் புண்டரி கப்பதம்
போற்றி போற்றிகின் பூநதிருத் தாளினை
போற்றி போற்றிகின் போதுறழ் பாதமே. (39)

அத்த னேயர னேயருள் வென்னமே
பித்த னேயெங்கள் பெய்வளை பாகனே
சித்த னேகிதி யேயன்பர் நேயனே
முத்த னேயென மும்முறை வாழ்த்தினான். (40)

ஆய கால யமுதுமிழ் வெண்பிறை
மேய செஞ்சடை மீதொளி நல்கிட
நேய மாகிய வங்கத்து ணின்றெங்க
நேயன் வெள்விடை மேல்வந்து தோன்றினான். (41)

ஆன்னை யெங்க ளரவெடுநி வைகயின்
றன்னை யன்னவர் தம்மொடு சண்முகன்
பொண்ணு யன்ன பொறிமயின் மேல்வர
முன்னை மாமுகன் மூடிக்கத தெய்தினான். (42)

விளங்க ஸிந்துள் ளுருகத் தனதுருத்
துளங்க வேந்தன் மெழுநதின் தோடுநனை
வளங்கோள் வெழுநிலை வல்லியும் வாழ்த்தினான்
விளங்க வேழுழி மெய்ப்பெர் மெழுநதே. (43)

முழுது மண்புடன முழுத வாரணம்
பழுதி லாத பழங்குடிகாழுநதினைத்
தொழுது வாழ்த்தித் துதித்தஞ் செழுத்தளத்
தெழுதி யுயர்தன மொன்மெருநர் நினைத்தே. (44)

வெயய மாமணை வீழ்ந்த விருநாபிபறல்
வைய முபய வருணைமடத் தீர்த்தமாய்த்
தூய்ய வான சாரவத்து தீதாய்தலு
மைய மின்னி யளித்தது கல்விரம். (45)

முன்பு வேழ முகல்வீணைப் போற்றலா
லன்ப மிக்க வயிராபி தேசசுர
மென்ப தோர்ப்பய ராவெய்தி யபபதி
பின்பு மாங்கதன் பேர்பெற்ற தாலென (46)

கோல வாரணங் கோட்டினிற் கல்லலாற்
சில மாற்றொரு தீர்த்தமு மானது
ஞால மேன்மை நயந்தகோட் டீரெனச்
சால வேயத் தலமுயபேர் பெற்றதே. (47)

அன்ன வேழத் தணிமணி வீழ்தலான்
மன்னு தெய்வ மணியம் பலமெனப்
பின்ன ரோர்தலம் பேர்பெற்ற தத்தலம்
முன்னி னாறு முடிக்குந் துயரெலாம். (48)

வணங்கு மும்மத வாரணந் தன்னையவ்
வணங்கின் பாக னருளுட னோக்கியே
புணங்கு நின்றய ரோட்டுதற் கெம்மையே
யிணங்கு பூசை யியற்றுதி யென்றுபின். (49)

தாம மாமணி தான்விழு மவ்விடம்
வாம மேகலை மாதுமை யானொடு
நாம கிழ்ந்தெந்த நானு மிருப்பதே
யாம வற்றெற்றமை யாச்சனை செய்யென்றன. (50)

என்று நாத னிசைத்தலும் வேழமு
நன்று நன்றென நாதனை வாழ்த்தியே
சென்று வெள்ளிச சிகரத்தி லெய்தியே
கொன்றை வேணியன கூருள் பெற்றபின். (51)

வடிவ மாகி வளரிலிங் கந்தனை
முடியின் மேல்வைத்து மும்மத வாரணம்
நெடிய வன்புட னீடக் கொணர்ந்துபின்
படியின் மீது பலர்தொழப் புக்கதே. (52)

அன்பு கூரு மமுதத் தெழுந்தது
முன்பு வேதன் முஞ்ந்தன் சுராதொழ
வீன்ப நல்கி யிருந்தது வெவ்வினை
வன்பு * தீர்த்தது மாச்சிர விங்கமே. (53)

அவர வர்க்கென் றமைத்தபொற் கோயிலின்
நிவர வைத்திந்த நீணிலம் வாழவே

சிவனை நேயம் திகழ்காக நாதனை
யவனி வாழ்த்து மயிராப தேசனை. (54)

பெருமை கூரப் பிரதிட்டை செய்துபின்
நிரம தாகிய தெள்ளமு தத்தினு
நீருவு லாவிய மந்தாரப் போதினு
மருள்பெ றும்படி யாசனை செய்ததே. (55)

கீலக முயய வெருதட கொட்டதாங்
கலகி லன்புற் றயிராப தேசுரன்
மலா விடாதமிழ் வாலியை நோக்கியே
சுலமு லாவு சடைமைய துளக்கவும். (56)

காதி கங்கை நன்புனல் வீழ்தலு
தேடி மன்புற் சிவகங்கை யென்றுபோ
நீட நுன்றது கீனாக தீரத்தமாம்
பீடி லாவம் பெருமை படைத்ததே (57)

அருகெதா லுவிடத் தன்ன மருக, பிழைநர்
விரும்பி மாதனா மெயக்கற்பு நீக்கிழைநர்
கரத்த கோயிற் கனகந கவாகதவா
பொருந்து தெய்வப் புராணம் பழித்தபோ (58)

பாவ முற்றவம் புண்ணிய பாதக
ராய் நீக்கின தன்னதது தீராங்கன்
யாவ ரேனுமித தீரத்ததகி லாடினோ
தேவ ராகச சிவன்பதம், சோவமே. (59)

விருச்சி கததிங்குண மேவும் பவரனை
புரித்த காளிலிப பைந்தடத தாடினா
வருத்தி யாங்கங்கைக காலிரங் காற்சென்று
பெருங்க மூழ்கிய பேற்றையு மொக்குமே. (60)

அரம்னுப தன்னுட னுசண்ட லன்மனம்
விரும்பி யிவ்வன் மேவிக கருணையே

யரும்பு மெங்க ளயிராப தேசனைப்
பரம்பு மர்ச்சனை பல்பகல் செய்தனர். (61)

துய்ய ராருந் துதிக்குந் திருவிழாச்
செய்ய வெண்ணித் திகழ்தரு மிந்திரன்
வைய மொப்பறு வைகாசித் திங்களிற்
பொய்யு ருத புணர்பூச நாளிலே. (62)

இலங்கு கல்லிட பக்கொடி யேற்றியே
துலங்கு விண்ணிடைத் துந்துபி யார்ப்புற
வலங்கு வீணை யரம்பையர் பாடநன்
னலங்கொ ணுரியர் நாட்டியஞ் செய்தனா. (63)

அத்த நாளி லரதனம் பொன்னுடன்
வைத்த தேரின் மதுரவாய்த் தேன்மொழித
தத்தை தன்னையுஞ் சங்கரன் றன்னையு
மொத்த வீதி யுடன்வலஞ் செய்தனா. (64)

மன்னு மெங்கண் மதுரவாடத் தேன்மொழி
னனை தன்னை யயிராப தேசனைத்
தென்னு லாவு சிவகங்கை நீரிஞ
லன்ன வாறன் றபிடேகஞ் செய்துபின. (65)

அயனு மாலு மறியாத தானினை
வியல நின்ற விசாகத் தினத்திலே
புயலை யுரும் புரந்தர னுதியா
மயிலில் வானவா வாழ்த்தி வணங்கினா. (66)

இந்த வாரிணி நீரைந்து நாளினு
மந்த மில்லவ னன்பா திருவிழா
மிந்த மாமவ்கை மேன்மே னடத்தியே
யிந்தி ரன்வந் திறைஞ்சிநின றேத்தினான். (67)

அன்ன மென்மை யயிரா பதமெங்கள்
கன்னி பாகன கழலினை வாழ்த்தியே

முன்னு நத்தன் முனியுத் துரோகங்கள்
பின்னர்ப் போம்படி பேரின்பம் பெற்றதே. (68)

இத்தீ லத்தி லிமையவர் தாபதா
சுத்த யோகிக யேவா சித்தர்கள்
பித்தி செய்து பயில்கந் தருவர்கள்
மொய்ததீ நன்று முதல்வனை வாழ்த்தினோ. (69)

பேரு லாவு பரதக் கணமிவகு
மேரு வில்லி விகிட்டமென் றேறுகினுன
மேசரு மைநது திருமனின் சூழ்ந்தவ
நாரு மெங்க ளரன்புதகு சோவமே (70)

மொய் மனபிற் பிரதக் கணமொனறே
மொய் மெழும வலமவத சிதா ப்ருமாந்
மொய் மேருவைவா சூழ்ந்தது மொகருமென்
மொய் மன்னி யிறைநதனை குதமே. (71)

வின்ன சோசி விளங்குங் பயிலைய
லண்டா போற்று மமுதலிங் கந்தனை
மொய் வந்திங் குவலைய வாழ்வித்த
மொய் முமத மேழத்தை வாழ்த்தினோ. (72)

மொய் மேவரை யமுதலிங் கந்தனை
வந்தி போற்றுவா வானவீர யாவரு
மொய் மேவரை பெருநனை நிறைஞ்சிவற
மொய் மனபிற் சிவமேலாகங் கட்டுமே. (73)

எனன் பாவ மியற்றின ராயினு
எனன் மேனமை யமுதேசன் னனைமேய
முன்னர் நினையுநன் மேனதை துறைஞ்சிவொ
பன்னு மெங்கள் பரணு வாவுமே (74)

அமபலங்க ளுபபத்து நாலுந்
புமபா காண வுயாந்தோ னிருத்தமூஞ்

செம்பொனம்பலஞ் சேர்ந்தினி தாடிய
வெம்பி ரானுக் கிதுமணி யம்பலம். (75)

பொன்னும் வெள்ளியும் பொற்புறு மம்பல
முன்னி நின்று முனிவர்கள் காணவே
மன்னு மெங்கண் மணியம்ப வத்துழி
யன்னை பாடினருநடங் காட்டினான். (76)

வேதம் வல்லவி யாதன் சவுசிக
ஞாதி ஞானத் தருண்முனிக் கசிபன்
காதல் கூருங் கௌதமன் ரோமச
னேத நீங்க விலகுபோ தாடனன். (77)

தரணி வாழ்த தவங்கூ ரகத்தியன்
விரவ நல்லருண் மேவும் புலத்தியன்
பரவ மேன்மை படைக்குஞ் சனகனே
திரம தாகச செழிப்புறுங் காரக்கியன். (78)

சனறகு மாரன் றவமவல்ல மாண்டவன்
சினத்தை நீக்கித் திகழ்வைசம் பாயனன்
கனத்த வேணிக கருணைகூர் கில்லிய
னெனத்த குஞ்சொ லிருடியர் மேயினா. (79)

சித்தர் கின்னரா தேடுமி யக்கரே
பத்தி கூரும புசுழ்க்கந் தருவரோ
யொத்த மேன்மை யுளவித்தி யாதரா
பத்தி மேவா படிபல ரெய்தினா. (80)

பருதி யாகிய பன்னிரு வோருடன்
வருணன் பொற்கலை வாகனன செல்வமே
திரம தாகச செழிக்குந் தனதனும்
பரவு ருத்திரா பல்கணத தோருமே. (81)

மற்று முன்னவர் வானவர் தாபதர்
சுற்றும் நின்று துதித்துப் பணிமலா

முற்று மாக முறைமுறை தூர்ப்பவே
பொற்றை நல்லுருப் பூதருஞ் சூழ்தல். (82)

நகல் யோர்புற நான்முக னோர்புறம்
வந்து * நின்றயன் மத்தனந் தாக்கவே
சிந்தை கூருந் திருமாலு மமைப்பு
முந்து தாள முறைமுறை பற்றவே. (83)

நவந்து கின்னரர் நாரதன் றுப்புரு
வியந்து நல்லிசை வீணையிற் பாடவே
புயங்கத மேன்மை யுளமிது னத்திங்க
ளிசையாத பூரண யென்னுநன னாளிலே. (84)

சீதி தொண்டர் நிறைந்தெதிர் போற்றமா
மேடுஞ் சோதி திருநடங் காட்டினான்
பீடு மேவிய பேரின்ப ஞானமே
கூடி ஞாமெய்யிற் கூர்புள கத்தினா. (85)

சுண்ட வேகட மெய்துமித் திங்களிற்
முண்ட வேசன சரணம பணிவரேற்
பூண்ட பாவங்கன போய்சசிவ லோகத்தில
வேண்டும் வேண்டும் வியன்புதத் சேர்வரே. (86)

சுண்ட கண்டு கடவு ண்டமெலாம்
புண்ட ரீக வெனவ்வாரு புங்கவன்
மண்டு மன்புடன மாதவர் யாரையு
முண்ட ஓராவென வோருரை கூறினான். (87)

பூதம் பாவும் புணர்த்திய வேதனு
பாது மாரப மருவிய மாயனு
மாறு நாளி லடிமுடி தேடிய
சோதுவந்தெதத் தொண்டருங் காணவே. (88)

* நன்றிற் மத்தனம் என்றும் பாடம்.

திருத்த குந்திருச் சிற்றம்ப வத்துழி
 திருத்தங் காட்டிய நீங்கரு மனபிஞ்
 வருத்தி கூர்நட மங்கங்கும் போற்றியே
 வருத்தந் தீர்ந்து வரம்பெற வெண்ணியே. (89)

சிவன் விரும்பித் திருவருள் கூர்ந்தினி
 தெவரு மும்ய விமையவர் வாழ்த்தவே
 யவனி மீதி லறுபத்து நாலுழித
 தவம தாகுஞ் சபைக்கே நடித்தனன். (90)

மணியி னம்பலம் வானுறச் செய்தபாம்
 பணியு மெந்தை யருண்டங் காட்டலாற்
 பணியும் போதம் பவக்கடன் முற்றவுந்
 தணியு மெம்பரன் சூரபவ கிட்டிமே (91)

தமது நேயந தருங்கொழுந தீசரு
 மமுத லிங்க மயீராப தேசரு
 மெமது நெஞ்சத் திலங்கிநதி ரேசரும
 விமல மாகும் விசுவகன் மேசரும் (92)

தரும மாகத் தருமரம் பேசரு
 முருவ மேன்மை யுளபஞ்ச மூர்த்திய
 மருவு மிந்த வளநக ரொப்பெனத
 திருவு லாவுமெத் தேயத்து மில்லையே. (93)

இந்த வாறென் றிசைத்தலு மாதவன்
 சுந்த மாதவா தர்வொடுங் கூடியே
 நந்து மேவ நவதீர்த்தந் தோய்த்தபி
 னந்த மில்லவற் கன்புறப் போற்றியே (94)

பலனு லாவிய பஞ்சக்கு ரோசமு
 வலம தாய்வநது வான்கொழுந் தேசனைத்
 தலனு ழும்படி தாழ்ந்து வணங்குபி
 னிலகு மாமணி யம்பலத் தெய்தியே (95)

சங்க ராதற் பராதையல் வாழ்த்திருப்
பங்க ராபர மாபுது மப்பிரான்
கங்க ராவெண் கயிலைச சினகரா
பொங்க ராவணிப புணணிய மூத்தியே. (96)

மூத னேழுது நான்மறை போற்றிய
பாச னேன்தொண்டா பண்புகண் டன்புசெய்
நீத னேன்து யேந்நை காவலன்
மூத னேன்தொடை சூழ்சடை மாயென. (97)

சந்த ரத்தனைக கற்குயொப பாய்க்கொருங்
கந்த ரத்தனைக காப்பாளை வெய்விடக்
சந்த ரத்தனைக காணமுடிக மீதாளிலங்
கந்த ரத்தனைக காட்டிங் கடவுள் (98)

தாண் நாகக் தரத்திரு மேனிமீ
தாண் நாகச சுருமனை வீழ்சக
தாண் நாகத் தவாக மெடபுதற்குந்
தாண் நாகச சவுந்தரன் நனைமீழ் (99)

வண்ண நன்னை மயிராப தேசனை
வண்ண மாதா வந்தை நிவ்வக
தண்ணூர் ஸாவு சதுமனை நூலிந்
மெண்ணி வாழ்த்தி யிறைஞ்சி பின்புணா (100)

மெய்த ருத்தவ மீவுந் சரீவமைய
மொடச காதன்னறு போற்றிப புகழ்வரேற்
வைத்த வங்கள் கடந்து சுருண்பெற்
மெய்து வாராக மிருஞ்சுவ லோகமே. (101)

துமப் கோட்டிற் மெருங்கெங் வகவியை
யும்ப ரேசுவ தீர்த்தமென மீருதுஞா
தமப் மாயத் தடத்தெவா மூழ்கிண
மெய்பி ராண்கய லாயத் திருத்தமே (102)

கருட வாகனன் காண்பறி யான்முகில்
வருடுங் கோயின் மதிலுடகுத் தென்புறம்
புருட ராகத்திற் பொற்புறு லிங்கமொன்
றருட ரும்படி யாங்கமைத தானரோ. (103)

தூய செங்கையிற் றெட்டன டீர்த்தமொன்
றூய லிங்க மரம்பேச நென்னவு
மேய நீரரம் பாதீர்த்த மென்னவு
நேய மாம்பெயர் நின்றது பூவின்மேல் (104)

போற்றி னாள்சிவ பூசைபன் னுண்மகிழ்ந்
தாற்றி னாள்பெரி தைந்தெழுத் துண்மையைத்
தேற்றி னாடவஞ் செய்தாள் சிலபகன்
மாற்றி லாவரம் வள்ளு நல்கினான். (105)

கொற்ற மேவயி ராவதங் கோடிமாப
பெற்ற மொய்ப்பினைப பெற்றது பெற்றியாற்
சுற்றி நின்ற துரோகமு நீத்தது
முற்ற ரம்பை முனிசாபந் தீர்ந்ததே (106)

வசையில் கார்த்திகை மாதத்து ரோணியில்
விசைய மாமந்தி வேளையி னெஞ்சிலன்
பிசைய வேயரம் பேசனைப போற்றினு
லசவ மேதமோ ராயிர மொக்குடி. (107)

சேய்க னுஞ்சிவ தீர்த்தத்துக் கார்த்திகை
யாய திங்களி லாதித்த வாரநாட்
டோய வேமெய்யிற் றேன்றும் பிணிகள் போம்
தீய பாவமுந் தேய்ந்தறுந் திண்ணமே. (108)

புவன முய்ய வருமிப புரத்திடைச
சிவனை யையனைத் தெய்வக கொழுந்தினைப
பவன மன்னப் பகரு மரமபையுங்
கவினும் நேந்தனுங் கைதொழு தேத்தியே. (109)

நின்று நின்று நினைந்திந்த லூர்வர
வென்று கிட்டு மனவிடை பெற்றாயர்
வென்றி வாரண மேற்கொண்டு பொன்னகர்
சென்றி டத்திருப பூமழை சித்தினார்.

(110)

மலரும் புட்ப மழைபல பெய்தலால்
நலரும் புட்ப நகரியென் தோபெயூ
புலக னைத்தவர் பாராட்டப பெற்றதாங்
கொலரும் பாவ முறைக்கிணைப் பாககுமே

(111)

ஆசு யாங்கணப பாதியப் பாதியிற்
பாதி தானிப பதியிடை வைகினான்
மாது புகன் வளாகிவ லோகமே
மேயது வாக வீருபுரெந் நாளுமே

(112)

பிரம தீர்த்தம பெருஞ்சிவ தீர்த்தமே
விரவு மிந்திர தீர்த்தம் விபுதரே
பரவு வெண்குதைக கூபம பலபலஞ்
சரத் மாகத் தருஞ்சிவ கங்கையே.

(113)

திகழ்ந்த மண்டையின் தீர்த்தமெனச் செங்கையா
லகழ்ந்த வலவ் யாமடைதன தீர்த்தநா
மகிழ்ந்தி வாழ்த்த வுருஞ்சத்த தீர்த்தமும்
புகழ்ந்து கூறிமெய்ப பொற்பதங் கூடுமே.

(114)

சுத்த தீர்த்தமு மூழ்கித் தடையுனை
வைத்த செஞ்சடை வானவன் முனினைப

கென்று புககனா தேவ ரெனிகொள வனமும பாடம்.

திகழ்ந்த நாகத்தின் தீர்த்த மகத்திய
ரசுழ்ந் தழைத்த நதிமுத்த தீர்த்தங்கண
மகிழ்ந்து வாழ்த்த வுருஞ்சத்த தீர்த்தமும்
புகழ்ந்து கூறிமெய்ப பொற்பதங் கிட்டுமே. எனமும பாடம்.

பத்த ராகிப் பணிந்த னரேற்சிவ
முத்த ராகுவர் மும்முறை யானையே. (115)

நீரநி னைந்திந்திர சேனனென் பானவன்
பிரம ராக்கது போகும் பலபல
வரம ளீர்த்ததிவ் வான்பதி மற்றிந்தப்
புரநி னைக்கினும் போ ள்செய்த பாதகம் (116)

பில்லி குணியம் பேயபிரே தஞ்சமா
வல்ல பூதம் வலிகோய் முயலக
னல்ல தாங்குட்ட மாதிரி பிணியெலாஞ்
செல்லு மேசசுத தோத்தத்தை நோக்கினுட (117)

பூந்த வாடுறன் றிசைத்தலுஞ் சூதனை
யந்த ணை ரனைவரும் போற்றியே
பத்த மாயப பவங்கட னீநகிளேம
வந்த தாற்பெரு வாழ்வன வாழ்த்தினா (118)

நஞ்ச மார்த்து கமைப்புல வேராகளை
யஞ்ச னீர்த்த வரன்றிரு நான்மிய
நெஞ்ச மார நிகழ்த்திய னியலாற்
நஞ்ச மாரிந்தத் தாபதர் யாககுமே. (119)

ஆன தாலின்ன மனபுவைத் திருநிர
சேன நெஞ்சந தியகசிப ராக்கது
போன காதை புகலுநி யெனனலு
மூன நீங்க வரைத்தனை சூதனை. (120)

ஒருகாலத்திலே இரதிர சபையில் அரம்பை, துல்லாத்தமை, மேன
கை, உருபபசி, கெறபை, சுகேசி, பரிமலை என்னும் மாதாகள் நடனம்
புரிந்தார்கள். இவர்களுள் அரம்பை களைத்துச் சோர்ந்துவிழுந்தனள்.
வாயபக்வான அரம்பையின் ஆடையைக் குலைத்தனன். அச்சமயம் அம்
மாதாகம் வைகுந்தம் போகவந்த நாரதர் அரம்பை ஆடைகுலைது
கிடப்பதைக் கண்டு, சிவ சிவவென்று கண்களை மூடிக்கொண்டு,

நீ பூலோகத்தில் வசிக்கக்கடவை யென்று சாபங்கொடுத்தார். உடனே
 அரம்பை யெழுத்துவலங்கிரத்தை யுடுத்திக்கொண்டு, நாரதருடைய
 திருவடிகளில் வணங்கி என்னுடைய மதிமயக்கத்தினால் நேர்ந்த குற்
 றத்தை மன்னிக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான். நாரதர் அரம்பை
 யின் குற்றமனமென்றுணராதது, நீ சில காலம் சிவபெருமானைப் பூசனை
 புரிந்துகொண்டிருந்து, இவ்வலகம் வரக்கடவை யென்று பிரதி சாபங்
 கொடுத்து, வைகுடச் சென்றா. அரம்பை பூலோகம் வந்து, பாஸி
 நதிக்கரையில் விளங்காநின்ற பாடலமாகநகரில் பாடலாதனைப் பூசனை
 புரிந்து தவம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தான். இவ்வனமிருக்கு நாளில்
 இத்திரசனையில் முருகநிறிய மாதர்கள் நடனம் புரிந்தார்கள் இத்திரன்
 அந்நாடகம் பார்ப்பதற்குள் அரம்பையைப் கண்ணுமாய் எங்கேயெனக்
 கேட்டு, நடந்ததெனவணந்து, கந்தருவருவொருவருளிய சித்திரசேன
 னைக் கூப்பிட்டு அரம்பையை அழைத்துவர மனமுள்ளான். சித்திரசே
 னன் பாடலமாகா கொண்டு அரம்பையைக் கண்டு மனனைத் தீதேயென்றி
 ரன் அழைத்துவரச் சொன்னான். அரம்பை பரம்பதி யிடம்
 வானதனினிற் பாவயி சமீபதராயத் தீதனனி வார்த்தகாலன்றித்
 தேவலோகத்திற்கு வரமாட்டேன் யோ மனமுள்ளான். சித்திரசேனன்
 தீதிரசனிடம் போயத் தெரிவித்தான். அரம்பை பாடலோசனைப்
 பூசனை புரிந்து பலவிதத் தவங்களை முடித்தும் பரம்பதி தேர்ன்றி யரு
 ராமைமால் உதோமச முனியா வன்னியென்று அவருடைய நிருவடி
 எல் வணங்கினான். உதோமச முனியா அரம்பையை ஆசிரவயித்து
 இவ்வு வந்த காரணம் யாதெனஞா அரம்பை யான் பாஸி நதிக்கு
 கரையில் பாடலாதனைப் பலநாள் பூசனை புரிந்து தவம் பண்ணி
 னன், அப்பெருமான் வந்து வரத் தகவலம். யாது காரணமென்றான்.
 தோமச முனியா வன்னியை மென்மொரு தனமுண்ணி, அடுத்து
 ரான் பூசித வ வரம் பெற்றது இத்திரன் பிரமநித்திர தீர்த்தது, நீ
 வந்து சென்று கொழுந்தசூசனைப் பூசிப்பவர்க்கு உபவருமான்
 தது வேண்டியை கொடுப்பவனா. அரம்பை வன்னியுடன்
 ன்று கொழுந்தசூசனைப் பூசனை புரிந்துகொண்டிருந்தான். அந்
 னில் இத்திரன் அரம்பையைத் தாக்கீதம் காண்டு வரும்படி மவன்

ளானையை அனுப்பினான். அந்த யானை வன்னிவனம் வந்து அரம்பை
 னைக் கண்டு நினை இந்திரன் அழைத்துவரச் சொன்னான். அரம்பை
 கைலாசபதி வந்து வரத்தந்தாலன்றித் தேவலோகத்திற்கு
 வருதலில்லை யென்றான். அயிராவதம் அவளைத் தூக்கிக்கொண்டு
 போகக் கருதி துமபிக்கையாற் சுற்றிப் பிடித்தது. அரம்பை பயந்து
 சிவலிங்கப்பெருமானைக் கட்டிப் பிடித்தான். யானை பலாத்காரமா
 யிழுத்தது. அவன் சிவலிங்கப் பெருமானை விடவேயில்லை அயிரா
 வதம் சிவலிங்கப் பெருமானோடு அரம்பையைத் தூக்கிக்கொண்டு
 போக எண்ணங்கொண்டு தன் கோட்டாற் சிவலிங்கப் பெருமானைக்
 கல்லிப் பிடிக்கையில் சிவபெருமானுடைய ஆணையினால் அயிராவதம்,
 சின்னபின்னமாகி மண்டையோரிடத்திலும், கொம்போரிடத்திலும்
 மணியோரிடத்திலுமாகப் பலவிடங்களில் விழுந்து உகிரம் பொழிந்து
 கொண்டு கிடந்தது. இவற்றைப் பார்த்த காரதர் இந்திரனிடம்
 போய்த் தெரிவித்து, சமீபனஞ் சென்று சிவபெருமானானுள் பெற்று
 அயிராவதத்தையும் அரம்பையையு மழைத்துக்கொண்டு வாவென்றான்.
 இந்திரன் சமீபனம் வந்து சிவபெருமானை வணங்கித் தோத்திரம்
 பண்ணினான். பரமபதி தேவியாரோடு இடப் வாகனத்திலும், சண்
 முக்கூடவுள் வள்ளி தெய்வானை சமேதராய மயில் வாகனத்திலும்,
 விராயகா மூவுகி வாகனத்திலுந் தோன்றினார்கள். இந்திரனும் அரம
 பையும் பனமுறை பணிந்தெழுந்து துதித்தார்கள். அயிராவதம்
 உயிர்பெற்றெழுந்து துதிசெய்தது. அயிராவதத்தின் மண்டை
 விழுந்தவிடம் ஒரு தோத்தமாகி மண்டைத் தீர்த்தமெனப் பெயர்
 பெற்றும், அயிராவதம் கோட்டாற் கல்லியதால் ஒரு தீர்த்தமுண்
 டாகி நாகதீர்த்தமெனப் பெயர் பெற்றும் விளங்குகின்றன. அயிரா
 வதம் பரமபதியைப் போற்றியதால் அயிராபதேச்சுரமென வொருபெய
 ரும், அயிராவதம் கோட்டாற் கல்லியதால் கோட்டுரென ஒரு
 பெயரும் அத்தலத்திற் குண்டாயின. யானையின் மணிவிழுந்த
 தானம் மணியம்பல மென்னுமொரு தலமாயிற்று. சிவபெருமான் அயி
 ராவதத்தைப் பார்த்து உன்னுடைய மணிவிழுந்த தானத்தில் நாம்
 உமையவனோடு எந்தநாளாயிருப்போம், அந்தத் தானத்தில் எம்மைப்

பூசை செய்யென்றார். அயிராவதம் திருக்கயிலை சென்று அமுதலிங்க மென்னும் ஓர் சிவலிங்கக் கொணர்ந்து, மணிலிழந்த தானத்தில் பிர திட்டை செய்து, பூசித்தது அயிராவதம் பூசித்ததால் அப்பெருமா னுக்கு அயிராபதேசுவரர், காகநாதேசுவரர் என்னும் திருநாமங்களுண் டாயின பின்பு அயிராவதம் ஓர் தடாகத் தோண்டிறு. அந்நிற் சிவ பெருமான் தன்னுடைய சடையிலிருந்த கங்கையைப் பெய்தார். அஃது அயிராவதத் தோண்டியதால் காகசீர்த்தமெனவும், சிவபெரு மான் கங்கையைப் பொழிந்ததால் சிவகங்கை யெனவும் பெயர் பெற் றது. அததீர்த்தம் புசித்ததகாலிடத்தில் புசித்த பாவம், மாதரைக் கற்புழித்தபாவம், கோயிற்மொருளைக் கொள்ளை யிட்டபாவம், தெய்வப் புராணம் படித்த பாவம், கொலைசெய்த பாவம், அன்னமிடாதிருந்த பாவம் முதலிய பாவங்கலையெல்லாம் போகரும். கார்த்திகை மாதம் பவரணையில் சிவலிங்ககையில் மூழ்கினால் அயிராதையை கங்காநதிக்குப் போய் மூழ்கிய பலனுண்டாம். அமரையும் இக்கிரணும் அயிராப தேசனை அழைக்காகும் பூசைசெய்துகொண்டிருந்தனா. இந்திரன் திருவிழாச் செயற்கு கருதி வைகாசி மாதம் புனர்பூச நகர்த்திரத்திலே துவஜாரோட்டின் மூட, அந்த நகர்த்திரத்திலே மஹாரதா ரோகணமும், விசாக நகர்த்திரத்திலே சிவலிங்க தீர்த்தோத்ஸவமுமாகப் படித்தாரா பிரமோத்ஸவம் செய்து வணங்கினான். அயிராவதம் சிவபெருமானை வணங்கித் தான் செய்த துரோகங்கள் நீங்கப் போகின்றபடி பெற்றது இம்மையிலும், தபதா, போகியா, சித்தா, கந்தரூபா முதலியோர்கள் பரம பதியை வணங்கி வாழ்த்தினார்கள். இததஸததை வலம் வந்தால் ஏழுல கத்தையும, மேருமேயையும வலம் வந்த பலனுண்டாம். அந்தி வேளையில் சேவகளை வந்து அயிராவதங் கயிலையிலிருந்து கொணர்ந்து பூசித்த அமுதலிங்கேசனை வணங்குவா; அவ்வேளையில் அப்பெரு மானை வணங்குவோர் சிவலோகமடைவா

பூர் சிவபெருமான் திருநீடனங் காட்டியருளிய திருவமபலங்கள் அறுபத்து நான்கு அவற்றுள் இத்தலத்திலுள்ள (திருக்கீழ்க்கோட்டீர்) மணியம்பலமு மென்றும் இவ்வீம்பலத்துள் வியாழர், கௌசிகர், காசிபா, கௌதமா, ரோமசா, பேர்தாயனர், அகத்தியர், புலத்தியர்,

சனகர், கார்ங்கியர், சனற்குமாரர், மாண்டவர், வைசம்பாயனர், கில்லீயா முதலிய மகருஷிகள் தரிசித்துப் பேராணந்தீமடையவம்; சித்தர், கின்னரர், இயக்கர், கந்தருவா, வித்தியாதரர் முதலியவர்கள் வாழ்த்தி வணங்கவும்; பன்னிரு சூரியர், வருணன், வாயு, குபேரன், உருத தீரகணங்கள், மறுமுள்ள வானவா, தாபதர் முதலியோர்கள் புஷ்ப மாரி சிந்தவும்; பூதகணங்கள், சூழ்நது நின்று துதிக்கவும்; நந்தி தேவர் ஒரு புறத்திலும், பிரமதேவா ஒரு புறத்திலும் நின்று மத்தள மடிக்கவும்; விஷ்ணும், அம்மையும் முறைமுறை தாளம் போடவும்; தம்புருநாதர் யாழ் மீட்டவும்; ஆனிமாசம் பூரணையில் சபாநாயகர் தாண்டவஞ் செய்தருளினா. அவரு நின்ற யாவரும் பேரின்பக் கடலில் மூழ்கினார்கள். ஆனிமாசம் பவூரணையில் சபாநாயகரைத் தரிசிப்போர் விரும்பிய பேற்றை யடைவர் பரமபதி திருக்கோண்டர்கள் காண, திருச்சிறைமயலத்துள் திருநடங் காட்டியும் நீங்காத அன்பினால், ஆங்காங்கு தொண்டாகத் தரிசித்துயும்பொருட்டு திருவருள்சுரந்து, அறுபத்துநான்கு சபைகளில் நடத்தருளினா அவற்றுள் இம்மணி யமபலத்தைத் தரிசிப்போர் சாரூப பதமடைவா கொழுந்திசுவரர், அயிராபதேசுவரா, இரதிரேசுவரா, விசுவகன்மேசுவரர், அரமபேசுவரா இப்புஞ்சு மூர்த்திகளும விளங்குகின்ற இத்தலத்திற் கொப்பான தலம் எத்தையத்திலு மில்லையென்று சூதமுனிவா சொல்லியருளலும்.

சவுனகாதி முனிவர்கள் சூதமுனிவரோடு சமீபன் மடைந்தது ஒன்பது தீர்த்தங்களிலு மூழ்கிப் பரமபதியை வணங்கிப் பஞ்ச குரோசம் வலம்வந்து கொழுந்திசுவரப்பெருமானை வணங்கித் துதித்து, மணியமபலஞ்சென்று சபாநாயகரையும் அயிராபதேசுவரையும் வணங்கிப் பலவிதமாகத் தோத்துரஞ் செய்தார்கள்.

பின்பு சூதமுனிவா சவுனகாதியரைப் பார்த்துச் சொல்கின்றா. இச்சமீபனத்தைத் தரிசிப்போர் சிவலோகமடைவர். அயிராவதம் கோட்டாற் கல்லிய வாலியைத் தேவான் சிவதீர்த்தமென்று கூறினார்கள்; அதனால் அத்தீர்த்தத்துக்குச் சிவதீர்த்தமென்று பெயருண்டாயிற்று; அடில் மூழ்குவோர் கயிலாயமடைவர். அரமபை ஆலயத்தின் தெற்கில் ஒரு தீர்த்தமுண்டாங்கி, அதன் கரையில் புருடராகத்தி

னல் சிவலிங்கத் திருவுருவம் அமைத்துப் பூசித்தனன் ; அத்தீராதம் அரம்பாதீர்த்தம் எனவும், அவ்விவிலங்கம் அரம்பேசனெனவும் பெயர்பெற்று விளங்குகின்றன அரம்பை அவ்விவிலங்கத்தைப் புலநாள் பூசைசெய்து, பஞ்சாக் காஞ்செய்துத் தவம்பண்ணினான் ; அப்பெருமான் அவளுக்கு வேண்டிய வரமளித்து காரதர் கொடுத்த சாபத்தை நீக்கியருளினான். அயிராவதம் வகாபுரிசப பெருமானைக் கோட்டாற்றில்விட துமபிகையார் சுமரிப் பிடுங்கின துரோகத்தொலைந்தது காதபிகை மாசம் உரோகன் கங்கத்திரத்தில் சாயங்கால வேளையில் அரம்பேசனை வணங்கினான் அயிரம் அசுவமேதப் பலனுண்டாம் கார்த்திகை மாசம் நாயிறு மகிழ்மையால் சிவதீர்த்தத்தில் மூழ்கினால் சாயங்காலமாய் சகல பாவங்களும் நீங்கும் இத்தீர்த்தம் அரம்பையும் சிவபெருமானை வணங்கி விடைபெற்றுக்கொண்டு, அயிராவதத்தின்மீடம் தேவலோகம் புகுந்தான் மேகாட்நீரைவிட்டு நீங்குவதால் தங்கப் பதவா கள் உபாபிந்தமையால் அதைவதவிற்சுப புத்தபகன் என்று ஒரு பெயருண்டாயிற்று. காலநிராடிகேரம் இதலதத்தில் தங்கிநிலைய, சிவலோகமடைவா பிரமதீர்த்தம், சிவதீர்த்தம், இத்தீர்த்தம், அமுதகூபம், சிவகங்கை, மணலடைத்தீர்த்தம், அரம்பாதீர்த்தம் இச்சத்த தீர்த்தங்களிலும் மூழ்கிச் சிவபெருமானைப் பணிவோர் முத்தியடைவர். இவ்வு சத்தியம், சத்தியம், முகாபுத, சத்தியம், இத்தீர்த்தம் என்று மாசம் தங்கு வந்து பரமராகதநிங்கப்பெற்றன. இத்தலத்தை வினைப் பிடுகு முதலியவைவா முற்கூறிய சத்த தீர்த்தத்தையும் பார்த்தவடையிலி, குளியம், பெய, பிரேதம், புதம், முயலகன், குட்டம், முதலிய மாலம் நீங்கும் என்று சூதமுனிவா சொல்லலும் சவுனகாதியா எழுத்து சூதமுனிவரை வணங்கித் துதித்து இந்நிராசனை வருத்திய பிரமராகது டோன காலைதையப் புகல்வெண்குமென சூதமுனிவா சொல்லினாரா

நிருசகிற்றம்பலம்

குறிப்பு.—வைகாசி மாசம் புனர்பூச நக்ஷத்திரத்திலே இடபக்
கொடியேற்றிப் பத்துநாள் பிரமோத்ஸவம் செய்வது மிக்க விசேட
மாம். அவற்றுள் அஸ்த நக்ஷத்திரத்திலே இரதோத்ஸவமும் ; விசாக
நக்ஷத்திரத்திலே சிவகங்கா தீர்த்தோத்ஸவமும் நடாத்துவது உத்த
மோத்தமமாம்

ஆராவது

இந்திரசேனச் சருக்கம்

திருச்சிற்றம்பலம்

கோடக கலிபுர தானக் குஞ்சாத் துவைபபு மின்னா
பாடகத் தருகிற் குட்டும் பரிபுரச் சிலையுந் தெய்வ
நாடகத் தழுத வீணை நாதமு முததி யேய்கரு
மாடகத் தமைந்த வீதி யடர்ந்தகாம் பீலி நாட்டில் (1)

இரவீதன் குலத்து வந்த விந்திர சேன நென்னு
நாபதி மனுநா னீதி நடத்தியே யுலகை யாண்டோ
ரைனுயர் * தோழ நென்ன வலகிலா வெறுக்கை பெற்றேன்
பரவரும் புதல்வர் வெள்ளம் பவத்திர வெள்ள முன்னோன (2)

தனுமுது வேத மெயமை தணப்பிலா வாயுள் வேதம்
மனுமுறை முழுதம் வல்லோன் வந்தவந் தணர்கட் கெல்லாங்
கனகமுந் துகிலுங் காசங் கரிபரி முதலாந் தானந்
தினமினி தெனவே காம தேனுவொத் துதவுங் கையான். (3)

அறப்பொருள் கவாந்து வைய மளிப்பதே யலது மற்று
மறப்பொருள் கவரான யார்க்கும் வஞ்சமு நினையான் செவ்வேல்
வீற்ற்படை யரசா எட்பு மிகவம்பெற் றுடையோன் யாண்டுஞ்
சிறப்பொடு வலாரி யைப்போற் றிசையெலாம் புரக்கு நாளில். (4)

வேந்தர்தம் முறைமை யெண்ணி வேட்டைமே லெழுந்து காளிற்
போந்துவெங் கடமை பன்றி புலிபிணை கலையே யுரதிக்

துணைவனென்ன என்றும் பாடம்.

காந்திய மிருக மெல்லாக் கலைத்துயிர் கவர்ந்து வேணி
னீந்தரும் வெயிலான் மேனி நெகிழ்த்திளைப் பெய்தி னுஞல். (5)

வனமெலாந் திரிந்த தாலும் வான்வெயி லுருபப தாலும்
புனனுநர் வேட்கை யாலும் புரவிவிட் டிழிந்து வேந்தன்
தனதுள் மயங்கி யாங்கோர் தருவின்கீழ்த் துயிலும் போதிற்
சினவிய வனூபோ னெஞ்சந் திடுக்கிடக் கனவிற் கண்டான் (6)

பிடித்ததெண் டாயு தத்தாற் பிரமராக் கதந்தா னென்று
மடித்தவென் னெயிற்றுப் பேழ்வாய் வழிபுகை கதுவ முன்வந்
தடித்தது நிருப னஞ்சி யாரை நீயாரை முன்ன
முடித்திடும் புகைய துண்டேன் மொழிகென முனிந்து சொன்னான். (7)

அபபொழு துரைக்கிங் கூளி யவரவா செய்த பாவ
மெப்படி யெனினும் போகா திருணர கிருத்து நீ தா
னொப்பரும் பாவஞ் செய்த துரைக்கக்கேண் மனுதா னுஞர்
செப்பிய வகையெட் டீட்டாஞ் சென்னத்தோர் நிருப னுக்கி. (8)

அவனிலந் தாளு நாளி லடல்பெறு மகீத நாட்டி
னவயிக் விளைகு செங்கோ னடததுமோ ரரசன் தன்பால்
† நிவவிய நட்ப தாகி நெடிதழு தருந்தும் போதும்
தவமுடன் றருமந் தானந் தம்மினு நீங்கா யாகி. (9)

ஞ்ருவரா யுயிரு மொன்றா யிருநீனை யந்த நாளின்
மருவரு மகத தேய மன்னவன் சென்ம நன்னாட்
பொருவருஞ் சனிவா ரத்திற் புக்கதத் தோடும் போகத
தருநிகா தடகீகை நீராற் றுனமே நல்க வெண்ணி. (10)

சதுமனுற யந்த னுளர் தமையழைத் தவர்க்குத் தான
முதவவே முயலுங் கால யுடனிருந் துதவா வண்ண
நீனைநீ தடுத்தா யாங்கே யறுபத்து நால்வர் தம்மை
யிதமுரை யாது பின்று மிகழ்ந்துணரத் தனைநீ மன்னே. (11)

† நிவர்பெரு நட்பதாகி என்றும் பழிடம்.

ஆயதி வினையிப் பால்வந் தடைந்ததிவ் வளவு நீயே
தூயநல் வினையாற் காலந் தொலைத்தனை யினிரீ யந்தத்
தீயவெவ் வினையெட் டெட்டாஞ் சென்னமுந் தொடர வெம்மாந்
காயமுங் கறுத்து நொந்து கடும்பவத் தந்தந் தன்னில். (12)

நிரையமுற் றுழல்வை யென்றே நிகழ்த்திக்கண் பொறிகள் சிந்த
வரையெனப் படிவங் காட்டி வளைத்தது மன்னன் ருனு
முரைமறுத் துரையான் மெய்யு முள்ளமு நடுங்கித் துன்ப்த
திரையகத் தழுங்கி யாவி திகைத்தெழுந் துரைப்ப தானான். (13)

மந்திரத் துணைவர் தம்மை வம்மினென் றரச னோக்கிச்
சிந்தனைக் கனவும் பேயின் செய்கையு முரைத்து மேனி
நொந்திளைத் துரைவெவ் வேராய் துவறலும் வெருவி யாரும்
புந்தியுட் கலங்கிக் கோவைப் புரத்திடைக் கொண்டு புக்கார். (14)

என்னசெய் திடுவோ மென்றே யெண்ணியிவ் வவனி காக்கத்
தன்னிகர் தானே யாய் சந்திர சேன னென்னு
மன்னவன் புதல்வன் றன்னை மணிமுடி சூட்டி யாரு
மன்னவ னேவல் பூண்டே யம்மைவர வரசு செய்தான். (15)

பெருந்துய ருழக்கச் செய்த பிரமராக் கதுதான் கோவை
யருந்துதல் புரிய வொட்டா தயனிழ லிருக்க வொட்டா
திருந்துயில் கொள்ள வொட்டா தெவரொடும் பேசி யன்பு
பொருந்துதல் செய்ய வொட்டா தலைத்துழிப் புழுங்கி மேனி. (16)

பார்த்திபன் றேவி மார்கள் பதுமநன் முகத்தார் முத்தே
கோத்தவெண் ணகையார் தெங்கின் குரும்பையங் கொங்கை நல்லார்
நாத்தடு மாறி யுள்ள நடுங்கினர் நகரின் மாக்கள்
காத்தில னிவனே யென்னிற் கணல்புகக் * கடவ தெனறார். (17)

உன்மத்த னாகி நின்ற தந்தையை யுளைந் து நோக்கித்
தன்மத்தா லுலகு காத்தோன் றவறிலை † யெட்டோ டெட்டாஞ்

* கடவமென்றார் என்றும் பாடம்.

† யெட்டுமெட்டாம் என்றும் பாடம்.

சென்மத்துச் செய்த பாவஞ் செய்ததிப் பரிசே யென்றாற்
கன்மத்தைக் கடக்குஞ் செய்தி கடவுள் ரிபித்து மில்லை. (18)

என்னவே விரங்கி முந்து விருபிறப் பாளர்க் கெல்லாஞ்
சொன்னமும் துகிலுங் காசுஞ் சுரபியுந் தான நல்கிப்
பின்னளும் பெயரக் காணான் பெருகுபல் கிருது செய்தா
னன்னவை தனிவூர் தீர்ந்த தன்மெனவிடரின் மூழ்கி. (19)

அரசனோ யசுவ மேதத் தகலுமென் மெண்ணி மைந்தன்
குரவரைக் கொணர்மி னென்னக் கோதமன் விசாக சன்மன்
விரவுசங் கிருதி சேந்தன் வேதபா ரகன்வி ரூபன்
திரமுறு வேத கெற்பன் செடாதரன் வாம தேவன். (20)

புனைசடை முனிவ ராய புரோகிதர் முதுநூல் வல்லா
ரனைவரும் வருத லோடு மாசன்சென் றவந்தாட் டாழ்ந்து
முனையட னிருபன் செய்தி மொழிதலு மிரங்கித் திய
வினையிது தருமோ வென்னா வினம்புவான் வேதகெற்பன் (21)

தருமமே செய்யும் வேந்தன் றுணுகற் றலமும் வாய்மை
மருவிய கிருது செய்யு மறையவ ரிடமும் வன்னி
தருமமே யரசு வில்வர் துளகிதா மரைகள் வைப்பும்
பொருவிலா வேதத் தெய்வப் புராணமே படிக்கும் பாங்கும். (22)

தேடியீ தேயத் துள்ள தீர்த்தமு நதியின் கூலாங்
கூடிய பதியும் வார்கோட் டிரலீவாழ் கின்ற காணு
நீடிய சுயம்பு லிங்க நிலவிய வயினு நீறு
குடிய ருத்தி ராக்கத் தொடையின் ருழையு மெல்லாம். (23)

வெவ்வினை நீக்கத் தக்க வியலிட மிவையி னெல்லா
மிவ்வினை நீங்கா தென்றே. யிதனைநீக் குதர்க்குக் கேண்மோ
பௌவமே தினியின் மேலாம் பூராத வருடந் தன்னி •
வெளவிய நீக்கும் பொன்னி யதனுக்குத் தென்பா லாக. (24)

அகத்திய கதிக்குக் கீழ்பா லமுதத்தி. செழுந்த வன்னி
மிகப்படர் நிழலின் பூமேல் விரிஞ்சனூல் விளங்கி யார்க்கு

மிகத்தினும் பார்த்து மின்ப மினிதரு ளிலிங்க மொன்று
தகப்பெருஞ் சடர்போல் னைஞந் தலத்துக்குக் கீழ்பா லாக. (25)

அருஞ்சிவ கங்கை யொன்றுண் டதனுக்குக் கீழ்பா லாக
விரிஞ்சனூர் பெயரி னாலே விளங்கிய தீர்த்த மொன்று
தருஞ்சிவ கதியைப் பொல்லாத் தறுகனோ யெவையும் போக்கு
மிருஞ்சிலை யரசனோடு மேகுவடி வருதி யென்றான். (26)

முப்பொழு துணரத் தக்க முனிவரன் வேத கெற்ப
னிப்பரி சரைப்பக் கேளா விருஞ்செவி குளிர்ந்தெல் லோரு
மப்பக ருனோ யெண்ணி யரசனோ டெழுந்திவ் வாறு
செப்பிய நெறியி னோடு சென்றனர் சிவன்கோட் றீரில். (27)

கண்டனர் கொழுந்தின் கோட்டேர் கண்குளிர்ந் தமுதை யள்ளி
யுண்டனர் போல நெஞ்ச முவந்தனர் துயர மெல்லார்
விண்டனர் வனமே கண்டு வியந்தனர் ஞான மெய்யுட்
கொண்டனர் கொழுந்தின் கோயிற் கோபுரத் தருகு சார்ந்தார். (28)

தாயினு மினியான் வாழுஞ் சந்திதி முன்னர்த் தாழ்த்து
கோயிலிற் புகவொட் டாதித் கொடுவினை யென்று வேங்கை
வாயிலி னிறுவி யந்த வரமுனி தீர்த்தந் தன்னி
லேயின புனைச் செங்கை யிருந்தருண் டிகையி னெண்ணி. (29)

அஞ்செழுத் தோதி நன்னீ ராட்டலு மஞ்சி யாங்கே
மஞ்சினிற் கரிய வெம்பேய் மன்னனை விட்டுப் போக
வெஞ்சினப் புயங்கங் கவ்வி விடுநெடும் பருதி போன்ற
னெஞ்சினிற் களிப்புக் கொண்டா னிருபன்சேய் முனிவ னோடும்.
புண்ணிய பிரம தீர்த்தப் புதுபுனற் பரிசத் தாலே
பண்ணிய பாவ நீங்கப் பசாசுருத் தொலைந்து பொன்னுன்
மண்ணிய மணியான் முத்தான் வயங்கி விமான மேறி
நண்ணிய திமையா நாட்ட நயந்துமே லுலக முற்ற. (31)

அனைவரு றோக்கி றோக்கி யதிசய முற்றார் வேந்தன்
றனையனு முனிவன் ருனுஞ் சத்திர்த் தத்து முழ்கி

நினைவான் சரண தாக நீறுகண் டிகையுஞ் சாத்தி |
வினைசெல வெழுத்தைத் தோதி விண்டொடுங் கோயில் புகார். (32)

மோனம தாக நந்தி முன்னின்று பணிந்து முக்கால்
வானள வுலாவங் கோயில் வலம்வந்து மழைபோற் சிந்துந்
தானமரீ முகனைப் போற்றிச் சண்முகன் நிருத்தான் வாழ்த்தி
ஞானநா யகினை யாவு நல்கின கொடியைத் தாயை. (33)

முதல்வீயைப் பவள வாய்த்தேன மொழியைமுன் வணங்கி மாலு
மதுமல ரவனும் போற்ற வருங்கொழுந் தீசன் முன்னின்
மதுமலர்ச் சருதி பாடி யாடியே வணங்கி யனயி
னிதமுறு சண்ட னீர வெவரைபு தொழுதா மாதோ. (34)

மூவெழு மாத மாக முதல்வனை போய் செய்ய
மேவிய கொடிய கடளி விடுத்தாநீங் கியதெட்டெட்டா
யாவியை வருத்தாந் சென்மத் துத்ததி னாகில் வீழ்த்தும
பாவமு மகன்ற தன்புயடைததுமன் னவனு முயிந்தான் (35)

இந்திர சேன வென்னு மிகலடைந் துரிசி றுறுவது
சந்திர சேன வென்னுந் தனையனு முளியுந் தீரச
சிந்தனை தீரச செல்வன் நிருக்கோவில வலமாயச சூழ்ந்து
வந்தனை புரிந்து மாரோ மாதமங் கிருந்தா மனவே (36)

மதிபுனை கொழுந்தாக் கீதற்க னைவாகி விசாகந் தன்னிற்
கதலிமாப் பலாமற் றுள்ள கனிதழை கொய்யா நீர்தேன்
பதவிய விசையங் கூட்டிப் பரிந்தபி டேகஞ் செய்து
முதிர்பல சுகந்தஞ் சோதது முழு கந்தசுந் தனத்தாற் சாததி. (37)

பலபல விதங்க ளாய பண்ணியங் கருணை யன்ன
மலகிலை மதுரங் கூட்டி யழுதுசெய் வித்திங் வாறே
நலனுற நாளு நாளு நாதனை சிறிபட் டாகவே
நிலவிய முத்த மால நிறையிழை பலவு நல்கி. (38)

கொடிவிடை கவரி யீந்து கோடிபென் கொடுத்துத் தெய்வப்
படிமிசை தனக்குச் செல்லும் பதியுமைந்தளித்துக் கெற்ப

னடிதொழு தெழுந்து செம்பொனவனுக்குங் கோடி நல்கி
முடிவிலாப் பசும்பொன் றூண் முதுமறை யவர்க்கு நல்கி. (39)

சிகரமு மதினாஞ் செம்பொற் றிருப்பணி புதுக்கிப் பூக
மகருமா வருக்கை தாழை யார்ந்தன சோலை செய்து
நகரியின் பாங்க ரெல்லா நந்தன வனமுண் டாக்கி
மகாரீர் போலத் தெய்வ வாவியுந் தூர்வை தொட்டான். (40)

அன்புட னருச்சித் தாங்கே யமாந்தபி னருள்பெற் றாய்ந்து
துன்பமு மகற்றி யெங்கள் சுடர்க்கொழுந் தினையும் போற்றி [தித்
முன்புபோய்ப் பவன வாய்த்தேன் மொழியையும் விடைகொண் டேத்
தன்பதி யடைந்தான் வேந்தன் றினையனு முனியுஞ் சூர். (41)

வந்துதன் பதியிற் பின்னும் வளர்கொழுந் தீசன் றுளே
சின்றையி லுணர்ந்து செங்கோல் செலுமுறை செலுத்திப் பன்னு
ளந்தமி லுலகை யாண்டே யதன்பின்னுஞ் சிவலோ கத்திற்
சந்தத மிஷமயோர் வாழ்த்தச் சாளுபம் பெற்று வாழ்ந்தான். (42)

அரசனை நலிய வந்தே யடைந்தராக் கதுதா னுய்ந்து
பாடதி புருந்த தென்றாற் பார்த்திப னலகை நோட்போய்த்
திராமுடன் சிவலோ கத்திற் சேர்ந்ததென் வியப்ப திர்தப்
பிரமதீர்த்தத்தின் மேன்மைப் பெருமையார் பேச வல்லார் (43)

மேதினி வருத்தோன் றீர்த்த மேன்மையை விரித்துச் சொல்வ
தேதினி யொருவன் காயத் தென்பெலா மிலிங்க மாக
வாதிநா ளளித்த தென்றே யமரரு முனிவர் தாழந்
தீதிலா வரமே வேண்டித் தினமுமே படிவார் திண்ணம். (44)

எத்தனை யுலகிற் றீர்த்த மென்னினு மவைக னெல்லா
முத்தியே யுதவு மிம்மை முழுப்பல னுதவும் பின்னுஞ்
சத்தியஞ் சிவலோ கத்திற் சாளுபங் கொடுக்கு மிந்த
வீர்தம் தீர்த்த மென்றே யோதினன் சூதன் மாதோ (45)

சவுனகன் வீரவ விந்தச் சரிதையி லுய்த்தோ மூய்த்தோம்
பவமெலாந் கடந்தோ மென்றே ப்லபல முகமன் கூறி

யீவர்களு மதிக்க வென்பன் றிலிங்கமா யிருந்த காதை
புவனிய லெவரு முய்யப் புகலுதி முனிவ வென்றார்.

(46)

ஒருகூலத்திலே, காம்பீலி நாட்டிலே, சூரிய குலத்தரசனாகிய இத்
திரசேனனென்பவ னொருவனிருந்தான். அவ்வரசன் நீதியில் மனுவை
யும், சேல்வத்தில் சூபேரனையும், புத்தியில் பிரகஸ்பதியையும், ஈகை
யில் காமதேஹிவையும் ஒப்பானவன் எண்ணிற்றந்த புத்திர பௌத்தி
ரர்களை யுடையவன். அவன் ஒருநாள் காட்டிற்குப் போய் வேட்டை
யாடிக் களைத்து ஒரு விருகூத்தினடியிற் படுத்துத் தூங்கினான். அவன்
குணவில் ஒரு பிரமராக்கதத் தோன்றி யவனை யடித்தது. அவன் பயந்து
நீ யார் உனக்கு என்னிடத்தில் பகையிருந்தால் சொல்லென்றான். பிரம
ராக்கதம் நீ இதற்கு முன் அறுபத்து நான்காளு சனனத்தில் ஒரு அரச
னாகி யுலகத்தை யாண்டனை ; அக்காலத்திலே உன்னோடு மகததேசத்
தரசன் சீநேகமாயிருந்தான் ; அவனுடைய சென்ம நகூத்திரம் சனிவா
ரத்தில் வந்தது ; அந்தத் தோஷம் நீங்கும்பொருட்டு அவன் வேதோத்த
மர்களை வரவழைத்துத் தானங் கொடுத்தான் ; நீ அதைத் தடுத்து
அறுபத்து நான்கு விப்பிரோத்தமர்களை இடமுந்து பேசினே ; அப்பாவ
மானது நீ செய்த புண்ணியத்தினால் இதுவரையில் உன்னை வந்தனாக
வில்லை ;

இச்சனை முதல் அறுபத்துநான்கு சனனம்வரையில் என்னால்
உன்னுடைய சரீரங்கூறுத்து, ஓகாடிய துன்பத்தை யனுபவித்து முடி
வில் நிரையத்தி லுழல்வையென்று அரசனைப் பிடித்துக்கொண்டது.
அவன் திடுக்கிட்டுப் பதைபதைத்தெழுந்து, துன்பசாகரத்தழுந்தி,
கனவையும் பேயின் செய்கையையும் மந்திரிகளிடந் தெரிவித்து மூர்ச்
சையாகி லிழுந்து, பலவிதமாகப் புலம்பினான். மந்திரிகள் முதலிய
யானிகளும் பயந்து கலங்கி, அரசனை யழைத்துக்கொண்டு நகராஞ்
சென்று அவனுடைய புத்திரனாகிய சந்திரசேனனுக்கு முடிசூட்டி
யரசனாக்கினார்கள். பிரமராக்கதம் இத்திரசேனைப் பேசவொட்டா
மலிம், இருக்கவெட்டாமலும், சடிப்பிடவொட்டாமலும், துங்கவொட்
டாமலும் தொந்தரவு செய்தது. அதை யவனுடைய தேவிமார்களும்,

நகரிலுள்ள ஜனங்களும் பார்த்து வருத்தமடைந்தார்கள். சந்திரசேனன் தன் தந்தையைப் பிடித்திருக்கும் பிரமராக் கது நீங்கும்பொருட்டி அன்னதானம், சுவர்ணதானம், இரத்தினதானம், கோதானம் பூதானம், வஸ்திரதானம், கன்னிகாதானம் முதலிய தானங்கள் யாகங்கள் செய்தும் அஃது நீங்காமையால் அசுவமேதஞ் செயக்கருதி கோதமன், விசாகசன்மன், சங்கிருதி, சேந்தன், வேதபாரகன், விருபன், வேதகெற்பன், செடாதரன், வாமதேவன் என்னும் புரோகிதர்களை வரவழைத்து தந்தைபடுந் துன்பங்களைத் தெரிவித்தான். வேதகெற்பன் தருமசீலர்களால் பரிபாலிக்கப்பட்டுச் சிவதலங்கள், யாகாதிகள் வழுவின்றிச் செய்யும் வேதப்பிராமணர்கள் வசிக்குந் தானங்கள், வன்னி கற்பகம் அரசு வில்வம் துளசி தாமரை இவைகள் பொருந்திய தானங்கள், வேதாகமபுராணங்க ளோதந் தானங்கள், புண்ணியத்தீர்தங்கள், கலைமான் வசிக்கும் வனங்கள், நதிககரையிலுள்ள தலங்கள், சுயம்புலிங்கமுள்ள தலங்கள், விபூதி ருத்திராக்கமணிபவாகன் வசிக்குந் தானங்கள், இவ்விடங்களில் சகல பாவங்களும் நீங்கும் ; அங்கு நின் தந்தையைப் பற்றிய பிரமராக் கது நீங்கா பாரத வருடத்திலே, காவிரி நதிக்குத் தெற்கிலே, அகத்திய நதிக்குக் கீழ்பால் வன்னிவனமென்றொரு வனமுண்டு அவ்வனத்தில் பிரமதேவனால் பூசிக்கப்பெற்ற கொழுந்தீசர் திருக்கோவிலின கீழ்பால் சிவகங்கையென்று ஒரு தீர்த்தமுண்டு, அதன் கீழ்பால் பிரமதீர்த்தமென்று ஒரு தீர்த்தமிருக்கிறது, அஃது எல்லாப் பாவங்களையும் போக்கும் ; நின் தந்தையோடு அங்கு போவோம் வாவென்றார். சந்திரசேனன் தந்தையை யழைத்துக் கொண்டு புரோகிதர்களோடு கோட்டேரை யடைந்து, திருக்கோவிலுக்கு வெளியில் கொழுந்தீசர் சந்தாதானத்தில் இந்திரசேனனை நிறுத்தி, பிரமதீர்த்த நீரைக் கையிலிருந்த குண்டிகையில் மொண்டிவந்து, பஞ்சாக்கரமோதி, இரந்திரசேனன்மீதிற் பெய்தார்கள். அந்த நீர் பட்டடிடன் இருபத்தொரு மாதமாகத் தொந்தரவு செய்துகொண்டிருந்த, பிரமராக் கது. அவனைவிட்டு நீங்கி, கரியபசாசுருத் தொலைந்து, பொன்மயமாகிய விமானத்திலேறிச் சிவலோகஞ் சென்றது. இந்திரசேனன் பாம்புண்டமிழ்ந்த சூரியனைப்போல் பிரகாசித்தான். அங்கு நின்ற யாவர்

சு - வது இந்திரசேனச் சருக்கம்

கனீசம் ஆச்சரியமடைந்தார்கள். இந்திரசேனன், சந்திரசேனன், வேத
கெற்பன் முதலியோர்கள் திர்த்தங்கனெல்லாவற்றிலு முழுகி, விழுது
ருத்திராக்கமணிந்து, பஞ்சாக்கரமொழிந்து, கொழுந்தீசரை வணங்கிக்
கொண்டு ஒருமாதம் அத்தலத்திலிருந்தார்கள். இங்ஙனமிருக்கு நாளில்
வைகாசி மாதம் விசாக நட்சத்திரத்தில் பால், தயிர், நெய், தேன், சர்க்
கரை என்பனவோடு வாழை, மா, பலா முதலிய கனிவர்க்கங்கள்
கூட்டி யபிஷேகம் செய்து; குங்குமபூ, கோரோசனை, கஸ்தூரி, பச்
சைக்காப்பூரம், புழுகு, சவ்வாது, பன்னீர் என்பன நிறைந்த சந்தனக்
குழம்பு சாத்தி; மோதகம், பிட்டி, அபபம், வடை, தேன்துழல், அதி
ரீசம், இட்டிவி முதலிய பணிகார வகைகள் சுத்தானம், பருபபுப்
பொங்கல், சர்க்கரைப்பொங்கல், மிளகோதனம், புளியோதனம், தத்தி
யோதனம், கடுகோதனம், எள்ளோதனம், உழுக்கோதனம் முதலிய
அன்னவகைகள் வாழைப்பழம், மாம்பழம், பலாப்பழம், நெய், காய்ச்
சுப்பால், தேங்காயகன்று, சர்க்கரை, கறியமுதுகள், பாணகம், பாணீ
யம், வெற்றிலைபாகு, முகவாசம் என்பனவகை இவைகள் வைத்து
நிவேதனம் புரிந்து உபசாரம் செய்து வணங்கினார்கள் கொழுந்தீச
ருக்கு முத்துமாலையின், நவரி, கோடிமோன, இடபம், தன்ஞாட்டில்
ஐந்தூர் இவை கொடுத்து, வேதகொற்புருக்கும் கோடி திரவியங்
கொடுத்து; மருதப் பிராமணர்களுக்கு அனவிறை சுவர்ண தானங்
கொடுத்தது; கோபுரங்கள், மூலிகள் முதலியவற்றை புதுக்கி;
கழுகு, தெங்கு, மா, பலா, அகில் முதலிய விருந்தங்கா நிறை
ந்த சோலைகள் அமைத்து; வில்வம், பாழிரி, கோங்கு, பன்னி,
கொன்றை, புலிகனக்கொன்றை, பொன்னாவினா, மந்தாரை, சண்
பகம், குரா, குருந்து, மகிழ், புன்னை, சுர்புன்னை, வெட்சி, கடம்பு,
ஆத்தி, செருந்தி, பவளமல்லிகை, வன்னி, பலாசு, மாவிலங்கை
துணி, விளா, (முக) கிள்ளை, கெல்லி, நாவல், இலந்தை, பலா,
மா, எலுமிச்சை, நாரத்தை, தமரத்தை, குளஞ்சி, மாதுளை, நொச்சி,
அகில், சந்தனம், அசோகு, வெள்ளொருக்கு, மருது, அலரி என்
பனீவாகிய கோட்டிப்பு வகைகள், மல்லிகை, முல்லை, இருவாசுதி,
பிச்சி, வெண்காக்கொன்றை, கருங்காக்கொன்றை, காடாமை =

தாளி, வெற்றிலை, குருக்கத்தி என்பனவாகிய கொடிப்பூவகைகள். செந்தாமரை, வெண்டாமரை, செங்கழுநீர்; நீலோற்பலம், செவ்வாம்பல், வெள்ளாம்பல் என்பனவாகிய நீர்ப்பூவகைகள். நந்தியாவர்த்தம், குடமல்லிகை, செம்பரத்தை, கொக்கிறகும்ந்தாரை, துளசி, செங்கீரை, பட்டி, நாயுருவி, கருவூமத்தை, பொன்னாமத்தை, கத்தரி, தகரை, செவ்வந்தி, தும்பை, வெட்டிவேர், இலாமச்சை, தருப்பை, மருக்கொழுந்து, மருவு, சிவகாரத்தை, விஷ்ணுகாந்தி, ஈசிப்பச்சை, விபூகிப்பச்சை, பொற்றிலக்கையாந்தகரை, எள்ளு, பூளை, அறுகு என்பனவாகிய நிலப்பூவகைகள், பலவித வாழைகள், செவ்விளநீர், சந்திரகேளி யிளநீர், சூரியகேளி யிளநீர் இவைகள் நிறைந்த நந்தன வனங்கள் அமைத்து; தீர்த்தங்களை யெல்லாம் தூர்வை யெடுத்து; தேன்மொழி யம்மையையுங் கொழுந்தீசரையும் வணங்கி விடைபெற்றுக்கொண்டு காமபீலி நகரஞ் சென்றார்கள். இந்நிரசேனன் சில காலஞ் செங்கோல் செலுத்திச் சந்திரசேனனுக்கு முடிசூட்டிச் சிவலோகஞ் சென்று சாஸ்திரம் பெற்று வாழ்ந்தான். பிரமதீர்த்தத்தின் பெருமையை எவராலுஞ் சொல்லமுடியாது. இத்தீர்த்தத்தில் ஒருவனுடைய என்பு சிவலிங்கமாயிற்று. தேவர்களும் முனிவர்களும் தினம் வந்து மூழ்குவார். உலகத்திலுள்ள தீர்த்தங்கள் முத்தியை மாத்நிரன் கொடுக்கும்; பிரமதீர்த்தம் அபபடி யல்ல. இம்மையில் எல்லாப் பேற்றையுமளித்து மறுமையில் சாஸ்திர பதத்தைக் கொடுக்குமென்று சூதபுராணிகர் திருவாய் மலர்ந்தருளினார். சவுனக முனிவரொழுந்து சூதமுனிவரை வணங்கி இப்புண்ணிய சரிதையைக் கேட்டுப் புனிதமாயினோம்; என்பு இலிங்க வருவாகிய சரிதையைச் சொல்லவேண்டுமென்றார். சூதமுனிவர் சொல்கின்றார்

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஏழாவது

சாலிகச்சருக்கம்

திருச்சிற்றம்பலம்

விதிமுறை நெறிபுரி வேத வேதியு
னுதவிசெய் துயிரெலா முவப்ப நண்புவைத்
திதமுறு சாலிக நென்னும் புங்கவன்
பதுமமே நிறைந்ததன் பதியை நீங்கியே. (1)

நீந்தரு நெடுமபுன நெரும தைக்கரைப்
போந்துமெய்த் தவம்பல புரிந்து வைருநா
ளாய்ந்துதன் றந்தையை மண்ணை யைத்தொழு
தேந்திய மூப்பின ரிவரென் றெண்ணியே. (2)

வேண்டிய நல்கியே விடாது காத்தலும்
பூண்டெழு நலிவினை போகத்தந் தைப்பாய்
மாண்டனன் மனைவியு மாழ்கி யன்பினற
காண்டரு பதியொடு கணவிற் போயினான் (3)

தனதருந் தந்தையாந் தரும சீலனும்
வினவுநா யென்னுமவ் விரத சீலையுந்
கனலுழிப புக்கது கண்டு சாலிகன்
மனமனன் மெழுதென வருந்தி னுனரோ. (4)

செய்தில ரருந்தவஞ் சென்று நற்கதி
யெய்திலர் செய்வகை யேதென் றாங்கவ
ருய்திற மென்பினை யுவந்து கங்கையிற்
பெய்தன மெனில்வரும் பேதென் றெண்ணியே. (5)

என்பினை யொருகுடதி தெடுத்துச் சிட்டர்தா
மண்டிட னவன்வனத் தகலுங் காலையின்
முன்புற நாரீத முனிவந் செய்தலும்
தன்பெருந் தவமெனச் சரணம் போற்றினை

அம்முனி நோக்கியின் தடவி நீந்தியே
யிம்முறை புருந்தவா நேதென் றோதலுந்
தம்மனை தந்தைவிண் சார்ந்த சேதியும்
விம்மவில் லறமவர் விடுத்த சேதியும். (7)

பரகதி யவர்பெறும் படிக்கின் நென்பினை
வரந்தி தனிவிட வந்த செய்தியு
முரனுடைச் சாலிக னுரைப்ப யாழிசை
தரவரு முனிவரன் சாற்று வானரோ. (8)

சானவி முதலவாச் சலதி போய்ப்புகு
மானநன் னதிகளுண் டனேந் தானவர்
வானவர் முனிவார் வருத்த தீர்த்தமாம்
பானலந் தடங்களை பலவு முண்டரோ. (9)

சிலதலந் தம்முழிச் சென்மித் தார்க்கெலா
நலனுடைப் பாக்கீய நல்குஞ் சிற்சில
தலனுயிர் விடுபபேற் றவாத விற்பமாம்
பலபல பரகதி பரிந்து நல்குமால். (10)

தேறிய தீர்த்தத்துத் தெரிச னத்தினுய
வேறுயர் பரகதி விளைக்குஞ் சிஃறல
மாறிலா வில்வகை வகுத்து மாமனை
கூறிய தலமொரு கோடி யுண்டரோ (11)

எங்கணு முளதல மெவையுந் தீர்த்தமு
மங்கையி னெல்லிபோ லறிவம் யாவையு
முங்குமுக் காலமு முணாந்து கொள்வம்யாம்
பங்கமி லொருமொழி பகரக் கேட்டியால். (12)

காவிரி நதிக்குத்தென் கரையின் முத்தமிழ்
நாவலன் றிருமுனி நதிக்குக் கீழ்புறம்
பூவிரி சோலைகூழ் புட்ப நன்னக
ராவதோர் தலமெவர்க் கடியெ ணைததால். (13)

தலத்தினுற் றீர்த்தத்தாற் றருமலிங் கத்தி
னலத்தினுற் புவிதரு நளினன் பூண்செய்
வலத்தினுல் வேண்டிய வரமெ லாந்தரும்
பலத்தினு லில்லையிப் புகிக்கொப் பாகவே. (14)

பண்ணிய தவமெலாம் பலிக்கும் பான்மையாற்
கண்ணுத ஓமையொடு களிக்குங் தன்மையா
டுவண்ணிய விகபர மிரண்டு நல்கலா
லண்ணநன் காசியி னதிக மென்பரால். (15)

நகமயி ரென்புவா னகிநன் னீருழிப்
புகுமெளிற் றீவினை போக்கி நற்பிறப்
பிகலறப் பெற்றுயந் தீச னன்னகர்
மகிழ்வுடன் வைகியே வரைப்பிற் றுஞ்சியே. (16)

எய்துவர் கயிலையி லென்று மெம்பிரான்
மெய்திகழ் சமீபன விரிஞ்சன் றீர்த்தத்திற்
பெய்தன ரெனிலந்தப் பிறப்பி லேதொல்லை
கைதவ நீங்கியே கயிலை வாழ்வரே. (17)

இத்தலப் பெருமையை யீசன் வெள்வளை
யத்தனழ் புயனிவ ரறிவர் யாமத
னுத்தம மறிந்துநஞ் சுவந்து நாடொறும்
பத்தியி லடைந்துடன் பணிந்து மீள்வமால். (18)

புதுமையொன் றின்னமும் புகலக் கேகொரு
முதியுனன் பதனையே முகநது வெம்பருந்
திதனுழி யிடுதலு மேழு நான்கெனும
விதமுறு நாகினை வீடுத்து நீங்கியே. (19)

வேதியன் மணியொளிர் விமானத் தேறியே
நாதன் வெண்கயிலையை நண்ண நாதனு

மாதிய கணங்களுக் கதிக நல்கினு
னீதுநாக் கயிலையி விருந்து நோக்கினோம். (20)

கொண்டுபோய் நீயுநின் ரூவ ரென்பினைத்
தெண்டிரை யெறியயன் நீர்த்தத் துள்ளிடிற்
பண்டுசெய் கொடுவினை பலவு நீங்கியே
யண்டர்கோன் கயிலையி லடர்ந்து வாழ்வரே. (21)

இன்னவை பொய்மையே யென்னிற் றன்சிரம்
பின்னநூ முமெனப் பேசி ஈசனா
மன்னவ னறியவே யானை யானையென்
றுன்னிநா ரதனிலை யுரைத்துப் போயினான். (22)

கூறிய வாய்மையாற் குளிர்ந்து சாலிக
னூறிய வுலகைய னுள்ள நன்றெனத்
தேறியே சமீவனஞ் சென்று செண்பக
நாறிய சோலையு ஈசரு நோக்கினான். (23)

வள்ள நன் கோயிலை வணங்கி வாழ்த்திப்போய்க்
தள்ளவழி பொருட்டுமேற் கமலன் நீர்த்தநீர்
கொள்ளவே யருகொரு குழிதொட் டென்பினைத்
தள்ளருங் குடத்தொடத் தலத்து வைத்தலும். (24)

அத்தனை யென்புமவ் வளவை யத்தனை
யுத்தம விங்கமா யுருக்கொண் டெய்தின
வித்தனை யதிசய மெங்கு மில்லெனும்
பத்தியி னுளங்களிப் படைந்துக் கூறுவான். (25)

முன்புவந் திவைசொலு முனிவன் வாய்மையோ
தன்புகழ் நிறுத்திய தலத்தின் மேன்மையோ
தன்புறு மயன்கரந் தோண்டுந் தூய்மையோ
† என்பொருங் கிலிங்கமா யிருந்த பெற்றியே. (26)

† என்பொரு விவிங்கமாகிருந்த என்றும் பாடம்.

எ - வது சாஸ்திரச் சருக்கம்

ஒருத்தனை யெதிர்புகுந் துரைக்கப் பண்ணுந்தங்
கருத்தினி லாவீது காட்டு கெஞ்சினத்
திருத்தியே திருப்பினுந் திருப்புஞ் சிந்தியா
வருத்தினும் வருத்துந்தன் மகிமையென் சொல்கேன். (27)

சின்னவே கும்பத்தை யெம்பி ரான்பத
முன்னியே குழியிடை மூடிமே வினோர்
முன்னிய வரசினை வைத்துத் தந்தைதாய்க்
கந்நிலை செய்கட னனைத்து மாற்றினான். (28)

இருமுது குரவரு மெம்பி ரான்றிரு
வருளினால் விமானமீ தடைந்து நல்லொளி
தருபெருங் கயிலையைச் சார்ந்து திவ்விய
வுருவின்சா ளுபம்பெற் றாய்ந்து வாழ்த்தனர். (29)

சாலக னபபதி தனிவி ருந்துடன்
சேலெது ரெதின்பொருந் தீர்த்த மொன்பதுங்
காலையின் மூழ்கிநங் கடவுண் மேவுநல்
லாலயம் வலம்புரிந் தருளிற் போற்றினான். (30)

வேறு

கோண வெண்பிறைச் சடையனைச் செழுஞ்சுடர்க் கொழுந்தைத்
தானு வைப்பங்கிற் பவனவாய்த் தேன்மொழித் தாயைக்
கானு நீலமார் கண்டனைக் கந்தனைக் களிற்றைப்
பூனு மன்பொடி பணிந்தன னெழுத்தெந்தும் புகன்று. (31)

இந்த வாறனை கம்பக லருச்சனை யியற்றி
முந்துமன்புடன் முடிக்கரும் பலமெலா முடித்துச்
சிந்தை யொன்றவே தரிசன வேதியாஞ் சிவன்பா
லந்த மாம்பதம் புகுந்துசா யுச்சிய மடைந்தான். (32)

அன்ன தாலிர்தச் சமீவனத் துக்கினை யாமென்
றுன்ன வேயொரு தலயிலை யுபநிடி மறைந்

பன்னு புங்கவன் தீர்த்தத்துக் கிணையெனப் பகரப்
பின்னர் வேறொரு தீர்த்தமும் கண்டிலம் பெரிதும். (33)

இரவி நாண்மதி கதிருட நெழுந்துமேன் மேலும்
விரவு நாள்சிவ ராத்திரி கேதார விரதம்
பரவி யொன்றிநின் நனுட்டித்தா ரெனினுமிப பதிதா
னுரவி லொவ்வொன்றோர்கோடிநாட் செய்தபே றதவும். (34)

திலமு நீருமாத் தருப்பித்துத் தாய்தந்தை தினத்திற்
குலவ வேதியர்முதலி னோர்க் கன்னமே கொடுத்தா
லலகில் வெந்நர கழுந்தினும் பிதிர்க்களங் ககன்று
புலவர் வாழ்த்தலே சிவபதத் துறைவரெப பொழுதும். (35)

இந்த நற்புரத் திடபமே பொறித்தினி தாகச்
சிந்தை செய்துடன் ஷிடுப்பரேற் பிதிரர்தாந் திகழ்ந்து
வந்த மெய்மையி ரொன்றினுக் கொவ்வொரு வருட
மந்த மில்லவன் புரத்திடை வாழ்வுபெற் றமர்வாரா. (36)

வேறு வேறொரு தலத்துழி முடிந்தவர் மெய்யி
லாறு மென்பெலா மிவிங்கமா மெனிலந்த லூர்
லீறி லின்பமுற் றிருந்தபின் முடிந்தவ ரெய்தும்
பேறு மின்பமும் பேசுவே யரிதினிப பெரிதும். (37)

முன்பு நான்மறை வியாதனார் மொழிந்தவா றிவையென்
றென்பி லிங்கமா மான்மியஞ் சூதனாங் கிசைப்பத்
தன்பெருந் தவ மிவையெனச் சவுனக முனிவ
னன்பு கூரவே கேட்பதொன் றுண்டென வமைந்தான். (38)

ஒருவ னென்பினைப பருந்துகொண் டித்தலத் துய்ப்பத்
தரும மேவியே கயிலைவெற் பெய்கிய ிரிதை
வெருவு சாவுகன் றனக்கு † முன் னாரதன் விளம்பும்
பருவம் யாவையும் பகரெனச சூதன்றான் பகர்வான். (39)

* பிதிர்க்கடாந் திகழ்ந்து என்றும் பாடம்.

† நாரதன் முனம் விளம்பும் என்றும் பாடம்.

சாலிகனென்னும் வேதியன் நருமதையாற்றங்கரையில் தலம் புரிந்துகொண்டிருந்தான். அவனுடைய தந்தை வயோதிகத்தினாலுறந்தான். தாயுள் தன் புருஷனோடு அக்கினிப் பிரவேசமாயினான். சாலிகன் தன்னுடைய அன்னை தந்தைபா அரிதாகிய தவஞ் செய்யா மையால் தற்கதி யடையார்களைக் கருதி, அவர்களுடைய எண்புகளை மெய்தித்து ஒரு குடத்துள் வைத்து, உலகையிற் போடக் கொண்டு போகுங்காலத்தில் எதிரே நாரதமுனிவர் வந்தார். அவன் அம்முனிவரை வணங்கினான். நாரதர் சாலிகனைப் பார்த்து நீ தவஞ்செய்வதை விட்டிவந்த காரணம் யாதென்றார். சாலிகன் தாய் தந்தையர் விண்ணுலகடைந்தமையால் அவர்களுடைய எண்புகளைக் கங்கையிலிடக் கொண்டுவந்தேனென்றான். நாரதர் உலகத்தில் சமுத்திரத்தில் சங்கமமாகும் நதிகள் அநேகமுண்டு; தேவர்களாலும், முனிவர்களாலும் உண்டாக்கிய நடிகைகள் கணக்கில்லை. சில தலங்கள் பிறந்தோர்க்குப் பெருஞ்செல்வமளிக்கும்; சில தலங்கள் இடமீதார்க்கு இன்பமளிக்கும்; சில தலங்கள் தீர்த்த தரிசனத்தால் முத்திபளிக்கும். இவ்வவை வேதாகமங்கள் வகுத்துக்கூறும். தலங்கள் ஒருகேட்டபுண்டி. உலகிலுள்ள தலங்கள், தீர்த்தங்கள் யாவுறியும் ஐந்தகாலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலமென்னு முக்காலங்களு முணாவும். யாம் சொல்வதைக் கேள். காவிரிநதிக்குத் தென்கரையில், அசத்திப் பதித்த கீழ்ப்பகம், புஷ்ப நகராடிய வன்னி வனத்தலமிருக்கிறது. அதற்கொப்பான தலம் வேறில்லை வேண்டிய வரமளிக்கும். காமையப்பார்க்கிலும் பெருமை பொருந்தியது. நகம், ஸயிர், எனப் பூவற்றைக் கங்கையிலிட்டால் இறந்தவர் உயாவாகிய சென்மத்தைப்பெற்று, நிவ்வியகேத்திர வாசஞ்செய்து, சிவபெருமானை வழிபட்டுக் கலிலையடைவா; சமீபனை கேத்திரத்திலே, பிரமதீர்த்தத்திலிட்டால் அந்தப் பிறப்பிலேயே சுகல பாவங்களும் நீங்கிக் கயிலாயமடைவா. இன்னொரு அதிகசயமு முண்டு அதனையுங்கேள்-ஒரு விருத்த வேதியனுடைய எண்பைப் பருந்து எடுத்துவந்து, பிரமதீர்த்தத்திலிட்டது; அவ்வேதியன் இரு பத்தீட்டுக்கொடி நகங்களும் கங்கை விமானத்திலேறிக் கயிலாயஞ் சென்று, சிவகணங்களுக்கு மேலாகிய பதம் பெற்றான். இதை யாம்

கயிலாயத்திலிருந்து பார்த்தோம். உன்னுடைய அன்னைத்தைய ரென்பைப் பிரமதீர்த்தத்திலிட்டால் அவர்கள்செய்த பாவங்கள் பலவும் நீங்கி விமானத்திலேறிக் கயிலாயமடைவர். இப்போது யாம் சொன்னவை பொய்யென்றால் சிரம நூறுதுண்டாகும் இது சிவனரிய சத்தியம், சத்தியமென்று சொல்லிப்போயினார். சாலிகன் என்புக் குடத்தை யெடுத்துக்கொண்டு சமீவனஞ் சென்று, திருக்கோயிலே வணங்கி, பிரமதீர்த்தத்தையடைந்து, அதனை நீர் கொள்ளுப்படி, அருகில் ஒருகுழி தோண்டி, அதில் என்புக்குடத்தை வைத்தான்; அவ்வென்பு அத்தீர்த்தநீர் பட்டவுடன் இலிங்கவருவாயின; சாலிகன் அதிசயமுற்று, அக்குழியை மூடி, அதன்மேல் ஓர் அரசவிருக்கத்தை வைத்து, தந்தைதாய்க்கு அங்கு செய்யவேண்டிய, கருமங்களைச் செய்தான். அவனுடைய அன்னைத்தையா சிவபெருமானுடைய திருவருளினாலே, விமானத்திலேறி, திருக்கயிலைசென்று. சாளுபுர பெற்று வாழ்ந்தனா. சாலிகன் தினந்தோறும் காலையில் ஒன்பது தீர்த்தங்களிலும் மூழ்கி, சிவபெருமானே வணங்கி, அருகான செய்துகொண்டு அநேககாலமிருந்து, சாயுச்சியபத மடைந்தான். இவ்வலகில் சமீவனத்துக்கிணையாகிய தலமும் பிரமதீர்த்தத்துக் கிணையாகிய தீர்த்தமுமில்லை. அத்தலத்தில் ஞாயிற்றுக்கிழமை விரதம், அமாவாசிவிரதம், சிவராத்திரி விரதம், தேசநாயகவிரதம் முதலிய விரதங்களை ஒருநாள் அனுட்டித்தாலும் கோடிநாள் அனுட்டித்த பிறகுண்டாம்; பிதிர்நீனத்தில் திலதருபண்ணஞ்செய்து பிராமணர்களுக்கு அன்னமளித்தால் பிதிர்கள் சிவலோக மடைவார்கள். இடபத்துக்குச் சூலம் பொறித்து விடில் அந்த விடபத்தின் மயிரொன்றுக்கு ஒவ்வொரு வருடமாக பிதிர்க்கள கயிலாசத்திலிருப்பார்கள். சமீவனத்தின் பெருமையை யொருவராலுள் சொல்லமுடியாதென்று சூதமுனிவர் சொன்னார். சவுன்கா வணங்கி, பருந்து ஒருவனுடைய என்னை எடுத்துவந்து பிரமதீர்த்தத்திலிட்டகிளால் அவன் கயிலையடைந்ததாக நாரதர் சாலிகனுக்குச் சொல்லிய சரிதையை எங்களுக்குச் சொல்லி யருள் வேண்டுமென்றார். சூதா சொல்கின்றார்.

திருச்சிற்றம்பலம்

எட்டாவது

சோமசுருமச்சருக்கம்

சிருச்சிற்றம்பலம்

கஞ்சமுங் கரும்புஞ் செங்கெந் காடும்வெண் கோடும் வான
மஞ்சினு ஞாயிழ்த முத்தும் வாரிவெண் டிரையால் வீச
வஞ்சமு மதனிற் றோடு மாழியம் புள்ளும் விண்ணோர்
நெஞ்சமு முவப்பச சூழ்தது நின்றந்தநிப மாவி நாட்டில். (1)

உற்பல மென்றே யோரு ருண்டதிற் பனவா தாமும்
பற்பல ராதி யுந்தப பதியிலோர் பனவன் மேலா
மிற்பெருஞ் சோம சூனமா வென்பவ னைக்க காலம்
பொறுபுறு மனைவி யோடு புதல்வாகால் வரையா வாழ்கதா. (2)

அதிகியா முகமும பாரா னுனதோர் விரக மில்லை
விதியுறு சநதி யில்லை வேதமாக ரொழு மில்லை
புதல்வருந் தானும் வாழ்வைய பொருளென மறித்து மேலைக்
கிதமுறு தவமுஞ் செய்பா திருந்தன ரைக்க காலம். (3)

வெய்யதாம் வினைதான் வந்து விளைதலுஞ் செல்வ மெல்லாம்
பொய்யென நீங்கித் தாயும் புதல்வரும் டேக்கப் பின்ன
ரையமூர் தோறும் புக்கேந் தவண்கடந் தடவி போந்து
கையறு துயராற் சின்னாட் காய்கிழவ கிலையுத துயந்தான். (4)

வந்தது செல்வ மென்றான் மறுத்தினிப போகா தென்னுஞ்
சின்தைசெய் திருப்பர் செய்யுஞ் செய்கையு மறிந்து செய்யார்
பந்தமாஞ் செல்வம் போனாற் பதைபதைத் தன்றே யையோ
வாழ்வி நருமஞ் செய்பா தழிந்தன மெனபா மாதோ (5)

அப்பரி சிவனு நொந்தே யடவியிற் றிரிந்தோ றுரிற்
சேப்பிய மறைகண் முற்றுந் தெளிந்தவர தண்பா லெய்தி
யிப்பை லருந்த வன்ன மிடுதியென் றுரைப்ப நோந்தே
யொப்பிலா விமலன் பூசை யுளவ்களின் தியுற்றி னானல். (6)

தங்கிய பசியாற் சோம சன்மனு மெழுந்து வேதப்
புங்கவன் வரவு காணப் போதலும் புட்ப மேந்தி
யெங்கினம் முசுனைப் பூசை யியற்றாத லெதிரே கண்டா
னங்கவ னுடனே கூடி யத்தனை வலமுஞ் செய்தான். (7)

அருந்தின னவனோ டன்ன மவண்விடுத் தக்ன்று கானிற்
றிரிந்தனன் பசியா ளெந்து திகைத்தனன் மனம் வெவ்வேறாய்
வருந்தினன் சிலநாட் போக மற்றொரு வைகன் மேகம்
விரிந்திருள் பறந்து மின்னி வியபபுறப் பொழிந்த தன்றே. (8)

கண்டனன நெளிந்தே நெஞ்சங் கலங்கின னிதுவோ கெட்டேன்
பண்டினி ததஞ்செய் யாத பாவிகள் பரிபா டென்றுட்
கொண்டன னுடல மெல்லாங் குறைந்தொரு மரத்தின் கீழே
யுண்டில யுயிரென் றுன்னி வுளைந்துளைந் துறைந்தான் மன்னோ. (9)

அந்நிலை யுருமு வீழ வாவியை விடுத்தான் காலர்
துன்னினர் கொடிய வேலாற் றுளைத்தரு நரகில் வீழ்த்தார்
பின்னரவ் வுடலைச் செந்நாய் பெருநரி கழுஞ் சாக
மின்னவை யிறைச்சி மாந்தி யெலும்பைவிட் டகன்ற தன்றே. (10)

ஆங்கொரு பருந்தோ ரென்பை யருந்தவே கொணர்ந்து செல்லப்
பூங்கொடி பாகன் பூசை புரிந்தது நோக்கி யன்பு
தாங்கிய பனவன் பின்னே தனிவலஞ் சன்மன செய்த
பாங்கினு லதனை யிந்தப் பதியிடை வீழ்த்த தன்றே. (11)

பாற்றுழி யென்பு வீழப் பனவன்செய் பாவ மெல்லாம்
வீற்றுவிற் றாகப் போக்கி வீழ்ந்தவெண் ணிரையத் தேற்றி
மாற்றறும் பொன்னான் முத்தான் மணியினுல் விளங்கும் பொற்றே
ரேற்றினர் கயிலை மீதே யிருத்தின நிறைவன் றாதர். (12)

கிருதுகள் பலவு மாற்றிக் கிளக்குமா மஹனு லோதி
விரதமே பலவு முற்றி வேறுள தவமுஞ் செய்து
வரமுறு தான் மெல்லாம் வகுத்தேர்த் தவர்க்குங் பிட்டாய்
பரமன் வாழ் கயிலையாய் பதம்பெற்றான் சோம சன்மன. (13)

அ - வது சோமசுருமச் சருக்கம்

எலம்பினைப் பருந்து வீழ்க்கு மிப்பலன் கயிலை யாய
தலம்புக வைத்த தென்றூற் றணிச்சுடர்க் கொழுத்தின் கோயில்
வலம்புரிந் திந்த லூரின் வைகிலோர் துஞ்சி லந்தப்
பலந்தனை மலர்மேல் வந்த பணவர்க்கும் பகர லாமோ (14)

எத்தலந் திருந்து மாய்க்தோ ரெவருக்கு மிந்த லூரி
ஊத்தர கிரியை செய்தா லுமையுமெம் பிராணு மெய்தித்
தத்தம தருநாற் பாவச சலதியைக் கடந்து ஞானப
புத்தமு தருந்தத் தங்கள் புரத்திடை வைப்பா மாதோ. (15)

தூயதீரக தலுமா தத்குந் சுககில பங்கத தாயு
நேயமாந் திதியில் விண்ணோர் லீனில வேந்தன் வேதன்
மாயவன் முதலோர் வந்து வரதனைப் பூசை செய்வா
ராமநான் சேவித தாரோ லரணபதத தடைவழ் துண்ணம (16)

இப்படிச் சோம சன்மா வெய்திய பலகை யெல்லாந்
செப்பினன் குதனைச் சொற் செவிக்குந் கமுதம பெயவ
தொப்பென வினவி யாங்கே யுடலுறை முனிவ லெல்லாந்
தப்பருந் திரத்த மென்மை தனையுள்ளிப் புகழி லெயுநரா. (17)

பாலி காட்டிலே, உறபலமெனறாட்டிலே சோமசுருமவென்னும்
ஒரு பிராமணனிருக்கான் அவன் நிலை செல்வமும காங்கு புதல்
வர்களு முடையவன். இவன் அந்நிலைய முகம்பாரான, வீரத மனுட்
டியான், கிதகியருமன் செய்யுளை, வேதமோதான், மந்திரஞ் செபி
யான், தவம்புரியான், வாழ்வையே வாராருன்ன மதித்தவன் வினை
வயத்தால் செல்வத்தை யிழந்து, மகிழ்வி மக்களைப் பிரிந்து, ஊழாராய்ச்
சென்று, பிச்சை யெடுத்துண்டு, காட்டிற் புகுந்து, காய் கழங்காதி
களைத் தின்று காலங்கழித்தான் இங்ஙனம் விரியுங் காலத்திலே
யொருநாள் ஒரு கிராமத்திற்குப் போய், ஒரு பிராமணனைக் கண்டு,
இன்றைக்கு அன்னம் போடவேண்டுமென்றான். அப்பிராமுண்ண
அதற்குடன்கூட்டுப் போய் சிவபூசை செய்தார். சோமசுருமன் பசி
மிகுதியால் அவர் வீரவைப் பாககிப்போய்ச் சிவபூசை செய்வதைப்
பார்த்து, அவரோடு சிவபெருமானை வலஞ்செய்தான். பின்பு அவ

ரோடு போசனஞ் செய்துகொண்டு கானகஞ் சென்று, அங்கு சிலநாள் திரிந்தலைந்தான். ஒருநாள் 'வானங்கறுத்து, மின்னி மழை பொழிந்தது. சோமசுருமன் அம்மழையில் நனைந்து, தேகங்குன்றி, உபாதி பட்டுக்கொண்டு, ஒரு மரத்தடியில், உயிருண்டோ இல்லையோ வென்னும் நிலைமையிலிருந்தான். அச்சமயத்தில் அவன்மேல் இடவிழுந்தது. அவன் உயிர் துறந்தது, நடுகில் வீழ்ந்தான். அவனுடைய வுடலிலிருந்த மாமிசத்தை நாய், கரி, கழுகு, காகம் முதலியன பிடுங்கித் தின்றுவிட்டுப் போயின அவன் எண்புகளிலொன்றை ஒரு பருந்து தான் தின்ன வெடுத்துக்கொண்டு சென்றது. சோமசுருமன் சிவபூசை செய்த பிராமணனோடு சிவபெருமானை வலஞ்செய்த புண்ணியத்தினால், அவ்வென்பு தவறி சமீவனத்திலே, பிரமதீர்த்தத்தில் விழுந்தது. அதனால் சிவகணங்கள் வந்து, சோமசுருமன் செய்த பாவங்களெல்லாம் போக்கீ, அவனை நிரையத்திலிருந்து கணையேற்றி, பொன்மயமாகிய விமானத்திலேற்றிக்கொண்டு கயிலை சென்றார்கள். சோமசுருமன் யாகம், விரதம், தவம், தானம் முதலியன செய்தவர்களுக்குங் கிட்டாத பெரும்பேற்றைப் பெற்றான். இறந்தவர்களுக்கு சமீவனத்தில் உத்தரகிரியை செய்யில் அவர்கள் சுயலாசுடைவா. மார்கழி மாதம் பூர்வபகஞ் சஷ்டித்திதியில் விஷ்ணு, பிரமன், இந்திராதி தேவர்கள் முதலியோர் வந்து கொழுந்தீசனைப் பூசை செய்வர். அன்று தரிசிப்போர் சிவபதமடைவரென்று சூதமுனிவர் திருவாய் மலர்ந்தருளிஞா. சவுனகாசியர் சூதமுனிவரை வணங்கி தீர்த்த மான்யத்தைச் சொல்ல வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார்கள் சூதமுனிவர் சொல் கின்றார்

திருச்சிற்றம்பலம்

குறிப்பு — மார்கழி மாதம் பூர்வபகஞ் சஷ்டித்திதியில் கொழுந்தீசருக்கு விகிப்படி அபிஷேகாதிகள் செய்வித்து அன்றிரத்திரி இடபவாகனத்தில் எந்திரசேகர முகூர்த்தத்தை வீதியில் எழுந்தருளப்பண்ணுவது உத்தமோத்தமமாம்.

ஒன்பதுவது

தீர்த்தச்சருக்கம்

திருச்சிற்றம்பலம்

ஒபபரும வன்னிக் கானத் தொன்பது தீர்த்த முண்டென்
றபபரி சுடைத்த சூத நருகசவ முனிவர் தேட்கச
செடபுவன் தீர்த்தம வைகந் தினைச ளுந் மவருறின் பேருங்
கைப.பி.தானசு கோடு காலமும் பிறவு மெல்லாம் (1)

முனிந்தி யமுத கூட முனரியோன் தீர்த்த மண்டைய
புனல்சுவ தீர்த்தம் போலப் பொயகைகள் ஏக தீர்த்தம்
வினவிய வரம்மா தீர்த்தம் விசுவகன் மன்மெய்த தீர்த்த
மெனவினி யொண்டான் தீர்த்த மிசையாவிக் கில்லை மாவம் (2)

சினகர தனக்குக் கீழ்பார் சிவகங்கை யதற்குக் கீழ்பான்
மனமகிழ் பிரம் தீர்த்தம் வைகமத் தீர்த்த தன்னிள்
வினவெமத் தினத்தி லேற்றம் வினகங்கை கலவி புழைந்
பனவன்மெயம் மனுவை யொடுக்கி னுத மெல கரையின் வைகி. (3)

பரவிய கஞ்சத் தாய் பாதநீரத் தவிரிய பாலாவ
விரவிய வமழில் சோகது மிமன்கனி கருதது வேதத்
தூரணுடைப் பனவாக் கீதா லோங்கிய பிசாக்கர் சூழ
வரணுரை கயிலை மீதி லவனுந் திப் பெற்று வாழ்வார் (4)

சிவனுரை யிடனிற் கீழ்பாற சிவகங்கை வைகு மாவக
நவமிகு மாக மாத கானேழி லைகநிற் பாறு
தவமுறு முதய நோக தனிணருத் திரமுற மேனமை
கூதரு மனுவை யொடுக்கி நீரடி நீரி னின்ற. (5)

தவனன்மந திரத்தி னுலே னுருபிததுப் பின் னு மெங்கள்
சிவமனு வதனு லீசன் றிசைகோங்கித் சருபித தாங்கே
மனீனமாய்க் கரையிற் சுதத வக்கிழ முடிததுத் துய்ய
சுவணமே முதல்வெவ் வேறாய்த் தீதாந்நமட் கலமீ ருத (6)

ஒன்றுழி யரிசி பெய்தே யுயர்ந்ததாம் பூலத் தோடு
நன்றுதெக் கணையி னோடு ஞ்னவே தியருக் கீந்தாற்
றுன்றிய பாவ முற்றுந் தொலைந்குடன் சுத்த ராகித்
தென்றிசை விபுதர் போற்றச் சிவசாயுச் சியத்திற் சேர்வார். (7)

நிலவிய வெள்ளை வேழ நிருமிச்ச கங்கை நீரா
லிலகிய சிவகங் கைக்கே யிந்திரன் மந்தி ரத்தாற்
குலவுநீ ராடி நல்ல கோசிக ளான மீந்தாற்
பலாதொழச் சிவலோ கத்திற் பரனுருப் பெற்று வாழ்வார். (8)

சந்தி நிருதி மூலைச் சசிமண வானன் கண்ட
மன்னிய வமுத கூப வயின்விருச சிநமா தத்திற்
பன்னரும் பவர னைக்கட் பாகசா தனன்பே ராகத்
துன்னுமந் திரமு மோதித் தோயந்துதென் கரையி னீன்று. (9)

கனகமாந் தானம் வேதங் கற்றவா தமக்கு நலகிற
சினவிய பூதங் கூளி செறிந்தவெண் குட்டம் வாதம்
வினவிய குமர கண்ட மெய்யினோய் முழுதுந் தீரு
மனமகிழ் மலடி யேனு னைந்தரும வாழ்வு முண்டாம். (10)

இன்னமு நனைந்த வெல்லா மெனிதினில் வந்தே மெய்துந்
சொன்னமுந் துகிலுங் காசுந் சொற்றபே ரறிவுந் கூடும்
பின்னருந் சிவலோ கத்திற் பிழிர்க்குல முழுதுந் சூழ
முன்னவ னருளி னாலே முத்தரின் முதன்மை யாவார். (11)

அதனுக்குத் தென்பா லாக வம்பிடை யிடனுந் கப்பால்
விதமொத்த வாவி யாய விசுவகன் மியதீர்த் தததின்
முதறொட்டுத் தனுமா தத்தின் முப்பது நா ளு மாங்கே
யிதமிக்க வருத்தி ரன்ற னினியமந் திரமு மோதி. (12)

விரதயாம் பரிசு மூழ்கி விசுவகன் மேசன் முன்னர்ச்
சரதமா மறையோர்க் காய தானிய தான நல்கி
னிரதமீ திமையோர் சூழ வெம்பிணன் கயிலை நண்ணி
வரதன தருகு நீங்கா வாழ்வொற் றுயர்வர் மன்னோ. (13)

அத்தடந் தனக்குத் தெற்கே யம்பிடைக் கப்பால் யார்க்குஞ்
சித்தமே மகிழ ரம்பா தீர்த்தங்கார்த் திணைமா தத்திற்
சுத்தமாஞ் சோம வாரந் தோய்ந்துயர் வாழை யீன்ற
பத்திகுடர் கனியைத் தானம் பாலிபப ராகின் மன்னே. (14)

இந்திர னுலகை தன்னி லிந்திர னேவல் நேட்பச்
சந்திர பாஹுவீள்ள காமம் வாழ்ந் திருப்பா மற்று
யித்திந் தீர்த்தந் தன்னி லியல்புடன் மூழ்கினாரே
லந்தமில் சிவலோ கதந் லமாத்நிந் திருப்பா மாமோ. (15)

தங்கிய சிராதத மிகதத தடங்கரைச செயதா ராகிற்
கவகையின் கரை கபாவின கரையினிற் கிரியை செய்தோ
ரவகுள பலனி லீதே யதிகமாத் துலந்தாப பித்தா
லெவ்ருள பித்திர்க் டாமு லொதுவர் சிவலோ கதநில். (16)

இந்திர தீர்த்த மேல்மா லிணையவன் தனக்குத் தென்பாற
சந்தத முனிவா தோய்து தகுமாய் வைகும பரீஷு
பகதமாங் கிரணை தன்னிற் பாகதன ராயிற் தீராத்
சிந்தனை தீரவா காண்ட சாவபதத திருப்பா திண்ணம் (17)

பகதன வனமே யிந்த நன்னகர் தன்னில் நவத்தா
லந்தமி லொருபு வசகா ராயிரம் வருட மன்ன
பகதவல் வினை தீர்த தூஷம் பராபரன கயில நீதே
சந்தத முனிலீவா வாழ்த்தச சாருபம் பெற்றது வாழ்வா (18)

வனமுறு குளமொன நந்த வளங்கா தன்னிற் ல்ருட்டா
லுளமகிழ் குருகல்கான குரு முதகமாத திரததுக காங்கே
யினமகி முணிகத வேணி யீசுறா சிவலோ கதநின
முனிமிம லயனுந் தெய்வ முகுந்தனும வாழ்த்த வாழ்வா. (19)

எனமுனஞ் சூத னாகி யிருமகீட் குரைத்த காதை
தனிலொரு கவிதை நாவிற் றரிககினுஞ் செய்க்கே யனபாய்
வினவினுந் கற்ற லோக்கு வேண்குவ தீந்தா ரேனுந்
தினகர னுள்ள காலஞ் சிவலோகந் தன்னில் வாழ்வா. (20)

உத்தம புராணந் தன்னி லுரைக்குமோ ரெழுத்தானாலும்
 'பத்தியிற் கேட்போ ராகிற் புராபரன் சிவலோ சத்தின்
 முத்தராய் வாழ்வ ரென்று முனிவார் கேட்கச் சூதன்
 சத்திய மென்றே தெய்வச் சதுமறை யுரைத்த தென்றான். (21)

வாழ்த்து

மன்னுகா விரிதான் வாழி வளவன்சோ ணி வாழி
 கன்னலங் கழனி சூழங் கமழ்திருக் கோட்டேர்வாழி
 முன்னிய பவள வாய்த்தேன் மொழிகொழுந் தீசர் வாழி
 பன்னிய புராணம் வாழி பார்முழு தூழி வாழி. (22)

வன்னிவனத்தலத்திலே முனிநதி, சிவகங்கை, பிரமதீர்த்தம், சிவதீர்த்தம், மண்டைத் தீர்த்தம், அமுதகூபம், இந்திரதீர்த்தம், விசுவகன்ம தீர்த்தம், அரம்பா தீர்த்தம் என ஒன்பது தீர்த்தங்களிருக்கின்றன; அவற்றுள்,

1. முனிநதி—இஃது அகத்திய குண்டிபண்ணியது; முள்ளியாறு அல்லது முள்ளிநதி யென்பா யூதில் கோவிலுக்கு எதிரே சிங்கமண்டபத்துக்கு மேல்புறமுள்ள தீர்த்தக்கட்டத்தில் தினம் மூழ்கு வோர எல்லாவிதப் பேற்றையு மெளிசிலடைவர்.

2. சிவகங்கை —இஃது ஆலயத்தின் கீழ்புறமுள்ளது; அயிராவதமுண்டாக்கியது; சிவபெருமான் சடையிலிருந்த கங்கையைப் பெய்தது; நாகதீர்த்தமென்னும் பெயருமுடையது. இதில் மாசிமாதம் ஐந்து, ஏழு இத்தேதிகளில் உதயத்தில் உருத்திர மந்திரஞ் செயித்து மூழ்கி, நீரில் நின்று சூரிய மந்திரத்தினாலே தருப்பண்ணஞ்செய்து, பின்பு ஈசான திசையை நோக்கி நின்று சிவமந்திரத்தினாலே தருப்பண்ணஞ்செய்து, மவுனமாய்க் கரையேறி சுதவஸ்திரம் தரித்து பொன் பாத்திரம், வெள்ளிப் பாத்திரம், செப்புப் பாத்திரம் மண் பாத்திரம் என்பவற்று எரியன்றதொன்றில் அரிசி நிறைத்து; வெற்றிலை பாக்கு, தக்ஷணைவைத்து வேதோத்தமர்களுக்கு அளிப்போர் சிவசாயச்சிக்ம் பெறுவர் இந்திர மந்திரஞ் செயித்து மூழ்கி பட்டுச் சேலை அல்லது பழுக்காச் சேலையோடு வெற்றிலை பாக்கு தக்ஷணை

வைத்து அந்தணருக்களிப்போர் சிவலோகஞ்சென்று சிவனுரு
பெறுவா

திறிப்பு.—வைகாசி மாசம் விசாக நக்சத்திரம், கார்த்திகை மாச
பூரணை, மாசிமாசம் ஐந்து ஏழாநதேதிகள் இத்தினங்களில் சிவசுங்
கைக் கீழ்க்கரையில் பந்தற்போட்டு, வைகாசி மாசம் விசாகநக்சத்திரத்
தில் சோமாஸ்தந்த முகூர்த்தத்தையும் பூற்றத்தினங்களில் சுந்தர சிசுர
முகூர்த்தத்தையும் இடபவாகனத்திலெழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு
வந்து அபபந்தலுள் வைத்து அஸ்தேதேவரை தீர்த்தமாட்டுவித்து ஸ்ராத்
திரித்து மண்டாபபாடிசெய்து, எழுந்தருளப்பண்ணிக் கொல்லுகரு
கொண்டுபோவது மிகக் விசேடமாம்.

3. பிரமதீர்த்தம் — இஃது சிவசுவகையின் கீழ்புறமுள்ளது ;
பிரமதேவருண்டாகியது, திரிபுலோகங்களிலுமுள்ள தீர்த்தங்களோ
பெல்லாமுடையது, சிவலிங்கத் திருவுருவஞ் செயாமணலெங்குங்
இறந்தவர்களுடைய மெலும்பை யிலிங்கவுருவமாகி மாவகளை நிய
லோகத்திற் குடிவைப்பது ; பிரமகுண்டம், முளரிமேயான மரபாகை,
முளரிமேயான தீர்த்தம், மலன் தீர்த்தம், விரிஞ்சன் தீர்த்தம், பவதன்
தீர்த்தம், நிராமுகன் தீர்த்தம், அயன் தீர்த்தம், மலமோகன் தீர்த்த
மெனலும் பெயர்களையு முடையது ; எத்தினத்திலேயும் பிரமபக்தி
ரஞ்செய்து மூழ்கி, மேல் கரையில்விருந்து, மண்ணைப் பாதுகாத்த
தில் பாற்சாதம் நிறைத்து, அதிலொடு வானமுடையும், பாக்கு வெந்நிலை,
தகூணை இவைகள் வைத்து வேதோத்தமருக்களிப்போர் பிரமங்கள்
சூழ் கயிலையில் சிவனுருப பெற்று வாழ்வார்

திறிப்பு — பிரமதீர்த்தத்தின் மேலகரையாயுந் சிவசுவகையின்
கீழ்க்கரையாயுந் கீழ்வீதியின் கீழ்புறம் மேற்குமுகமாக வீடுகளைற்
படந் விட்டதினால் பின்புறமிருந்த பிரம தீர்த்தம் நானடைவிலே
கொஞ்சங்கொஞ்சமாகத் தூண்டு (அவவீடுகளில் ஒன்றிலிருந்தவனு
டைய பெயரால்) சொரணக்கான குட்டையென்று வழங்குகின்றது.
வீடுகளிருக்குமிடத்தை வாகி, அத்தீர்த்தத்தைப் பெரிதாக வெட்டி
மேல்புறம் படித்துறை கட்டுவோர் அந்தத்தில் சிவலோகமடைந்து

சிவசொருபம் பெறுவர். இது சத்தியம், சத்தியம், முக்காலஞ் சத்தியம்; இதைப் பொய்யென்போர் மீளாநரக மடைவர்.

மாசிமாசம் மகநகூத்திரத்தில் பிரம தீர்த்தம் மேல்கடையில் பந்தற்போட்டு, இடபவாகனத்தில் சோமாஸ்கந்த முகூர்த்தத்தை யெழுந்தருளபண்ணிக் கொணர்ந்து, அப்பந்தலுள் வைத்து, அஸ்தேவரைத் தீர்த்தமாட்டுவித்து, இராத்திரிக்கு மண்டபப்படி செய்து, அப்பெருமானை யெழுந்தருளபண்ணிக் கோவிலுக்குக் கொண்டிபோவது மிகக் விசேடமாம்.

4. சிவதீர்த்தம்.—இஃது ஆலயத்துக்குஞ் சிவகவனங்குந் தென்புறம் தெற்கு வீதிக்கு வடபுறம் நடுவிலுள்ளது; அயிராவதம் சிவலிங்கப் பெருமானைக் கோட்டாற் கல்வியதாலுண்டாகியது; நாகதீர்த்தமெனவும் கூறுவர்; இதில் மூழ்குவோர் எது விரும்பினாலுண்டாகுகம.

திறிப்பு — இத்தீர்த்தத்தில் பெருமபாகம் நந்தவன முதலிய புனமா யாகியும் சிறிது பாசம் புன்செயாகக்கூடிப் பள்ளமாகியு இருக்கின்றது, இதை வெட்டி தென்புறம் படித்துறை கட்டுவது பெரும் புண்ணியமாகும்.

பாரதநிகைமாசம் ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் இத்தீர்த்தம் தென்கரையில் பந்தற்போட்டு, இடபவாகனத்தில் சோமாஸ்கந்த முகூர்த்தத்தை யெழுந்தருளபண்ணிக் கொணர்ந்து, அப்பந்தலுள் வைத்து அஸ்தேவரைத் தீர்த்த மாட்டுவித்து, இராத்திரிக்கு மண்டபப்படி செய்து, அப்பெருமானை யெழுந்தருளபண்ணிக் கோவிலுக்குக் கொண்டிபோவது உத்தமோத்தமமாம்.

5. மண்டைத் தீர்த்தம்.—இஃது மேலக்கோட்டேருக்கும் கீழ்க் கோட்டேருக்கும் நடுவில் சாலைக்கு வடபுறமுள்ளது; அயிராபதத்தின் மண்டை விழுந்ததாலுண்டாகியது; மண்டைப் புனல், நாகதீர்த்தமென்னும் பெயர்களையுமுடையது; மண்டாகுளமெனவுங் கூறுவர் இதில் மூழ்குவோர் எல்லாப் பேற்றையுமடைவர்.

6. அழகுபம் — இஃது சந்திதிக்குத் தென்புறம் ஆலயத்தினிருக்கிமுலையிலுள்ளது; இந்தின் அமுதகடம் வைத்ததாலுண்டா

கீயது; வெண்கதைக்கடபம், கதைக்கிணறு என்னும் பெயர்களை யு முடையது; இதில் கீர்த்திகை மாசம் பெளரணியில் இந்நிரமந்திரனீ செய்த்து மூழ்கி, தென்கரையிலிருந்து சுவர்ண தானஞ் செய்தால் பேய், பூதம், வெண்குட்டம், வாதம், குமரகண்டம் முதலிய நோய் களெல்லாம் தீரும்; மலடிக்குப் புத்திரப்பேறுண்டாம்; சுவரிணம், இரத் தினம், வஸ்திரம், அறிவு முதலிய யாவமுண்டாம்; சிவலோகத்தில் பிதிர்க்கள் மூ லீற்றிருப்பா.

குறிப்பு — இத்தீர்த்தம் நான்கு புறத்திலுமிருந்த மதில்களிடந்து லீழுந்து நான்கு பாசி நிறைந்து ஸநானபானத்திற்குப் பயோகப்படாத நிலைமையிலிருக்கின்றது. அதை வெட்டி நான்கு புறமும் படித்துறை கட்டி அத் தீர்த்த நீரைத் தினந்தோறும் சிவபெருமானுக்கு அபிஷேகஞ் செய்யும்படி செய்விப்போர தேவலோகத்திலிருந்து தேவாயிர்தங் கொணர்ந்து கொழுந்தீசருக்கு அபிஷேகஞ் செய்த பலனை அடைவர்.

கார்த்திகை மாசம் பெளரணியில் அமுதகடபத்தென்கரையில் பர தற்போட்டு, இடபவாகனத்தில் சந்திரசேகர முகூர்த்தத்தை யெழுந் தருளப் பண்ணிக் கொணர்ந்து, அபபந்தலுள் வைத்து, அஸ்த தேவ ரைத் திருமஞ்சன மாட்டுவித்து, இராதநிரிக்கு மண்டப்பாடி செய்து, அம்மூர்த்தியை யெழுந்தருளப்பண்ணிக் கொல்லுக்குக் கொண்டு போவது மிகு புண்ணியமாகும்.

7. இந்நீர்த்தீர்த்தம் — இஃது மேல்வீதிக்கு மேல்புறம் சந்திக்கு தென்புறம் தோளிலேகருச் சமீபத்திலுள்ளது; இந்நிரன உண்டாக்கி யது; போகியொய்கை, வாசவன்றிர்த்தமெனலும் பெயர்களை யு முடையது; இதில் மூழ்குவோர் சிவலோக மடைவார்; இதன் கரையில் சிரத்தஞ் செய்தால் கங்கைக்கரை, கயாககரைகளில் செய்த பலனி ண் அதிகப் பலனுண்டாம்; திலதர்ப்பணஞ் செய்தால் பிதிர்க்கள் சிவ லோகமடைவர்; இத்தீர்த்த மேல்பாகத்தில் சூரிய கிழகணப் பரிசகாலத் தில் மூழ்குவோர் சிவலோகத்திலேயே குடியிருப்பார்.

குறிப்பு — இத்தீர்த்தம் மேல்புறத்தில் சூரிய கிழகண முண்டாகுங் காலத்தில் பந்தற் போட்டு, இடபவாகனத்தில் சந்திரசேகர முகூர்த்

தத்தை எழுந்தருளப் பண்ணிக் கொணர்ந்து, அப்பந்தருள் வைத்து, அஸ்த தேவரைத் திருமஞ்சன மாட்டிவித்து, இராத்நிரிக்கு மண்டபப் படி செய்து, சுவாமியை யெழுந்தருளப் பண்ணிக் கேரவிலுக்குக் கொண்டிபோவது மிக்க விசேடமாகும்.

இத்தீர்த்தம் வடகரையில் இந்திரன் அமைத்த ஆலயஞ் சிதைந்து, அவன் பூசித்த சிவிலிங்கப் பாணம் வன்னி விருகூத் தினடியிலும் பீடம், விநாயகர், பவிபீடம் இவைகள் அத்தீர்த்தக் கரையிலு மிருக்கின்றன.

8. விசுவகன்மதீர்த்தம்.—இஃது அமுதகூடத்துக்குத் தெற்கே ஒரு அம்புவிமுந்தூரத்தில் (ஐயனாகோவில் சந்தியில் சாலையுக்கு மேல் புறமுள்ளது); விசுவகன்மனுண்டுபண்ணியது; இடில் மாரகழிமாதம் முப்பதுநாளும் உருத்திரமந்திரஞ் செயிதது மூழ்கி தானியதானஞ் செய்வோர் கயிலாயமடைவர்.

குறிப்பு.—இத்தீர்த்தத்தை ஐயனாகோவிற்குளம் அல்லது ஐய னா குளமென்பர். இஃது நன்செய்யாகக்கூடிய நிலைமையிலிருக் கின்றது அதனை வெட்டுவது பெரும்புண்ணியமாகும்.

இத்தீர்த்தக்கரையில் விசுவகன்மன பூசித்த ஆலயஞ் சிதைந்து இருந்தவிடத் தெரியாமற் போயிற்று; பாணம் வன்னி விருகூத்தி னடியிலிருக்கின்றது

9. அரம்பா தீர்த்தம்.—இஃது விசுவகன்ம தீர்த்தத்துக்குத் தெற்கே ஒரு அம்புவிமுந்தூரத்தில் (முள்ளியாற்றுக்கு வடபுறம் தெற் குத்தெரு வென்னுமிடத்திலுள்ளது); அரம்பை யுண்டாக்கியது; இதில் கார்த்திகைமாசம் திங்கட்கிழமைகளில் மூழ்கி, வாழைப்பழம் தானஞ்செய்வோர் இரதிரனுலகத்தில் சந்திரசூரியருள்ள டு வசிப்பர்

குறிப்பு.—இத்தீர்த்தத்தைக் கருப்புட்டியான் குளமென்பர்; இஃது நன்செய்யாகும் நிலையிலிருக்கின்றது; அதனை வெட்டுவது மிக்க விசேடமாகும்.

இத்தீர்த்தக் கரையில் அரம்பை பூசித்த ஆலயஞ் சிதைந்து இருந்தவிடங் தெரியாமற் போயிற்று ; ஊணம் வன்னி விருகத்தி னடியிலிருக்கின்றது.

வன்னி வனத்தலத்திலே திருந்தவனம் வைப்போ ஒரு பூவுக்கு ஆயிர வருஷம் கயிலாயத்தில் சாரூபம் பெற்று வாழ்வார் அத்தலத்திலே குளம் வெட்டினால் குருவைக் கொண்டு பாவம முதலியன நீங்கும் ; கயிலாயமடைவர். இவ்விதம் சூதமுனிவா சென்னகாதி முனிவர்களுக் குத் திருவாய்மலர்க்கருளினார். இக்கதை படிப்போர், கேட்போர், எழுதுபவரே இவர்கள் கயிலாசமடைவர்.

சுருசுகிற்றயபலம்

முற்றிற்று

நாற்பொருள் விளக்கம்

1. பசு மகிமை

திருச்சிற்றமபலம்

திருக்கலாசத்திலே ஆயிரக்காண மண்டபத்திலே சிவபெருமா
னது திருச்சநிதானத்திலே இடபத்துக்குப் பக்கத்திலே இருக்கும்
பெல்லறமுடைய நந்தை, கருநிறமுடைய பத்திரை, வெண்ணிற
முடைய சுரம், புண்கநிறமுடைய சுசீலை, செந்நிறமுடைய சுமனை
வண்ணமுடையவை பசுக்களும் சிவனது திருவருளிணலே திருப்பாற்
கடலிலிருந்து விவழ்ணையின் பொருட்டிம் மாகாது கருமங்களின்
பொருட்டிம் பூமியில் உறபவித்தன

பசுக்களின் சிரத்தில் சிவபெருமானும், அடிக்காம்புகளில் பிரம
வியக்காம்புகளும், தனிக்குகாம்புகளில் கௌதவரி முதலிய தீர்த்தங்களும்
சராசரங்களுட, சிவதேவியில் உமாத்தேவியும், மேல்காசியில் சண்முகக்
கடவுளும், உத்தரகாசியில் நாகேசரும், கங்கையில் அசுவனிதேவரும்,
கங்கையில் கங்கைகுரியரும், பற்களில் வாபுவும், நாவில் வருணனும்,
உத்தரகாசியில் சரசுவதியும், இருதயத்தில் இராமனும், கெண்டைத்
தலத்தில் இலக்கங்களும, உத்தரகாசியில் உத்தரகாசியைச் சந்திக்கும், கழுத்
தில் இளங்கோனும், கெளரியில் அருகங்களும, மாபியில் சாத்தியரும், கால்
களில் அனிலவாபுவும், முழந்தாள்களில் மருத்தவரும், தனிகுளம்பு
களில் நாகலோகத்தாரும், கங்குளம்புகளில் கங்குளவரும், மேற்குளம்பு
களில் தேவமாதர்களும், முதுகில் உருத்திரரும், சந்திகளில் வசுக்களும்,
அரைப்பலகையில் பிதாக்களும், பெண்குறியில் சத்தமாதர்களும், அபா
னத்தில் இலக்குமியும், அடிவாலில் நாகேசரும், வால்மயியில் குரிய
வேளியும், மூத்திரத்தில் கங்கையும், சாணத்தில் யமுனையும், உரோ
மத்தில் முனிவர்களும், அடிவயிற்றில் பூமிதேவியும், முலையில் சமுத்

திரமும், வயிற்றில் காரகபத்தியமும், இருதயத்தில் ஆகவனியும், முகத்தில் தக்கணக்கினியும், எலும்புகளிலும் சுக்கிலத்திலும் யாகங்களும, எல்லா அவயவங்களிலும் கற்புடை மகளிரும் வசிப்பனவாம்.

பசுக்களை ஒட்டும்போது கொஞ்சமேனும் வருத்தாமல், இரக்கத் தோடு பலாசங்கோலினால் மெல்ல ஒங்கி போ போ என்று ஒட்டல் வேண்டும். பசுக்களுக்குச் சாலையை விதிப்படி இயற்றி, ஆற்றாமண் ஒடைமண் புற்றுமண் வில்வத்தடிமண் அரசடிமண் என்னைவகளால் நிலப்படுத்தி, சுரப்பசுக்கள் குலுடைய பசுக்கள் இளங்கன்றுப்பசுக்கள் முதிர்கன்றுப்பசுக்கள் கன்றிழந்த பசுக்கள் கிழப்பசுக்கள் நோயுற்ற பசுக்கள் முதிர்கன்றுகள் இளங்கன்றுகள் நோயுற்ற கன்றுகள் என்னும் இவைகளுக்கு இடங்கள் தனித்தனி யமைத்தல் வேண்டும். தினந்தோறும் கோசல கோமயங்களைத் தூரத்தே அகற்றிச் சுத்திசெய்து, கொசுரு உண்ணி முதலியவை வந்து, துன்பஞ் செய்யாவண்ணம், தூப தீபங் காட்டல் வேண்டும். சாலையெங்கும் பூமாலே கட்டல்வேண்டும். பசுக்களைச் சாலையினுள்ளே சுவத்தி என்னும், சொல்லுச்சொல்லி மெல்ல மெல்லப் புகுவித்து, சிரத்தையோடு புல்லாவது வைக்கோலாவதுவைத்தல் வேண்டும். நோயுற்ற பசுக்களுக்கும் நோயுற்ற கன்றுகளுக்கும் மருந்துகொடுத்துக் காப்பாற்றல் வேண்டும். அஷ்டமிதோறும் பசுக்களை நீராட்டிப் பூசுக்குட்டி அன்னமுந் தண்ணீரும் ஊட்டித் தூப தீபங்காட்டி வணங்கல் வேண்டும். பசுக்களை வெயிற் காலத்திலே சோலைகளிலும், மழைக்காலத்திலே மலைச்சாரல் வனங்களிலும், பனிக் காலத்திலே வெயில் மிகுந்த வெளிகளிலும் இடர் உறவண்ணம் மேய்த்தல்வேண்டும். பசுக்கள் தரும் பால், தயிர், நெய், கோசலம், கோமயம் என்னும் பஞ்சகவ்வியங்களுயும் சிவபெருமானுக்கு அபிஷேகம் பண்ணுவித்தல் வேண்டும். கன்றின்று இரண்டுமாசஞ் செல்லும்வரையில் பாலைக் கன்று பருகும்படி விட்டுப் பின்பு கறத்தல்வேண்டும். கன்று பால் உண்டு விடுத்த முலையை ஜலத்தினால் கழுவித் கறத்தல்வேண்டும். கபிலேநிறப் பசுவின் பாலைச் சிவனுக்கே கொடுத்தல் வேண்டும். பசுக்களைப் பகைவர் கவரின் அவரை எதிர்த்துக் காத்தல்வேண்டும். காதல் அரிதாய வழி உயிர் துறந்தோர் சிவபதம் பெறுவர்.

பசுக்களைக் காணினும் தீண்டினும் தீவினைகள் நீங்கி நல்லினைகள் ஒங்கும். பசுக்கள் இம்மை மறுமை இரண்டினும் பயனைத்தரும். பசுக்களின் பெருமையை உணர்ந்து அவைகளை வலஞ்செய்து துதித்து வணங்கிப் புல்லுக் கொடுப்போர் சிவலோகத்தை யடைவர். பசுக்கள் தங்குமிடங்களில் ஆவுரிஞ்சுகல் காட்டுதலும், சிவனுக்கும் ஆசாரியருக்கும் பசுவைத் தானஞ் செய்தலும், குற்றமற்ற இலட்சணங்களை யுடைய இடபத்தைச் சிவசக்தி தானத்திற்குத் தானஞ்செய்தலும், சிவ பெருமானது நிருபபணியின் பொருட்டிச் சகடத்திற்கு எடுத்து கொடுத்தலும், இஃகத்த பசுவை வாங்கி வளர்த்தலும் பெரும் புண்ணியங்களாம்.

பசுக்களை இடர் நீங்கக் காக்காதவர்களும், காக்காத பாவிகளைத் தண்டியாத அரசனும், ஆசை செயயாதவர்களும், கோபித்து அடத்தி அடித்தவர்களும், இருபடிக்கோலைக் கொடுப்பில் பழுக்கக்காய்ச்சிச் சுட்ட வகையும், சமீபவதற்கு உதவிசெய்தவர்களும், காதுறுத்தவர்களும், காதுறுத்தற்கு உதவிபுரிந்தவர்களும், வால்வயிர் அறுத்தவர்களும், கன்றிழந்த பின்பு கறகதவர்களும், கன்றின்மேல் இரண்டுமாதமாவதற்குட் கறந்தவர்களும், மறுசுரப்பட்டுக் கறந்தவர்களும், கறந்து சிவ பெருமானுக்கு அபிஷேகம் செய்பாமல் உண்டவர்களும், புல்லும் தண்ணீரும் அருத்தாமல் கட்டிவைத்தவர்களும் நரகத்தில் வீழ்ந்து துன்புறுவா மலட்டுபசு இடபம் இஹ்ரினமேல் பாரமேற்றினவர்களும், இடபத்தின்மேல் ஏறினவர்களும் நரகத்தில் வீழ்ந்தமிழ்ந்துவர். கன்றுக்குப் பால்விடாமற் கறந்தவர்கள் நரகத்தில் வீழ்ந்து மூன்று காலம் வருந்திப் பின்பு பூமியிலே பிறந்து பசி மிகுதியினாலே இரக்துண்டு வருந்துவர். புலையாகப் பசுக்களின் சாலையிலே புருந்தவர்களாயின் எண்ணில்லாத காலம் எரிவாய் நரகத்தில் வீழ்ந்துழல்வார்கள்; அவர்களுக்குப் பரிகாரமில்லை.

துருசசிற்றமபலய

2. விபூதி மகிமை

திருச்சிற்றம்பலம்

சர்வசங்கார காலத்திலே ஸ்ரீ சிவபெருமான் தமது நெற்றிக்கண் ணெருப்பினாலே எல்லாப் பொருள்களையும் நீராக்கி, அந்நீறு தமது திருமேனி முற்றுந்தோயுமாறு திருநீர்த்தனஞ்செய்து, மூடிவில் முன் போல் உலர்த்துள்ள யாவற்றையந் தோற்றுவித்து, தமது திருமேனியிற் பமத்திருந்த திருநீற்றைத் தம் கரத்தால் வழித்து, தமது வாகனமாகிய இடபத்தின் முன எறிந்தனர். அந்த இடபம் அந்நீற்றையுட்கொண்டு தனக்குப் பக்கத்திலே யிருக்கும், நத்தை, பத்திரை, சுரபி, சுசீலை, சமணை என்னும் பசுக்களிடம் விட்டது அப்பசுக்கள் சிவனது திருவருளினாலே திருப்பாறசூலில் இருந்து, சிவபுகையின் பொருட்டும் யாகாதிகளின் பொருட்டும் பூயியில் தோன்றின. இதனால் பசுக்களின் சாணம் விபூதிக்கு மூலமாயிற்றெனவும் ; சர்வசங்காரகாலத்திலே சிவபெருமான் எல்லாத்தேவர்களையும் சகல அண்டங்களையும் நெற்றிக் கட்பொறியினாலே சாமபலாக்கி, அந்தச்சாம்பலைத் தமது திருமேனி முற்றும் பூசிக்கொண்டு திரும்ப முனபோல் எல்லாத்தேவர்களையும் சகல அண்ட சராசரங்களையுந் தோற்றச் செய்து, அந்த நீற்றுக் கறி குறியாகச் சகல தேவர்களும் அவயவங்களில் வசிக்கப்பெற்ற பசுக்களின் சாணத்தை நீராக்கி யாவரும் பூசிக்கொள்ளும்படி விதித்தருளினர். இதனால் பசுக்களின் சாணம் விபூதிக்கு "மூலமாயிற்றெனவங் கூறுவதால் விபூதி சிவசின்னங்களு ளொன்றாயிற்று

இது வைதிகவிபூதி இலௌகிகவிபூதி என இருவகைப்படும் பெரும் பிரிவினையுடையது இவற்றுள் வைதிகவிபூதி புராதனி, சத்தியோசாசையென இருவகைப்படும். புராதனி பிரமன் யாக குண்டத்திலும், சத்தியோசாசை அந்தணர்கள் யாககுண்டத்திலும் உண்டாவது. இவ்விருவகை விபூதியும் உறையோர் முதலிய மூன்று வருணத்தயாகளும் அணியத்தக்கது.

இலௌகிகவிபூதி சைவவிபூதி, அசைவவிபூதி என இருவகைப்படும். இவற்றுள் சைவவிபூதி, கற்பம், அதுகற்பம், உபகற்பம் என

மூன்று பிரிவினையுடையது. அதாவது (1) சுன்றண்ணியதும், சுருத்தும், குலுடையதும், இருகன்றின்றதும், முதிர்ந்த கன்றையதும், சுன்றிழந்ததும், கோயுடையதும், மலமும், மலங்கின்பதும், வளைந்த காதுள்ளதும், கொம்பொழிந்ததும், வாலற்றதும், வயது முதிர்ந்ததுமாகிய இவைபோன்ற குற்றங்களின்றி வயலில் நெற்றிள மீயந்த வரும் பசுக்களின் சாணத்தைப் பங்குனிமாசத்து அஷ்டம், சுதுர்த்தசி, பெளர்ணமீ என்னுந் திகளிலே, பூரியில் வீழுவதன் முன்னர் சத்தி போகாத மந்திரஞ்சொல்லித் தாமரையிலையில் வாங்கி வழம்பு போகக், வாமமங்குலங்கூறிப் பாலதயிர நெய் கோசலம் கோமயம் என்னும் பஞ்சகவ்வியம் வாரத்து, அகோரமந்திரமோழிப் பிசைத்து, தற்புருடமந்திரம் செபித்துக் கைகொண்ட அளவு உருட்டி, வெயிலில் உலர்த்தியாலும் உலர்த்தாமலாலும் மூத்தயாங்கிய சிவாக்கினியில் கங்குரக வேகவைத்து, குடி தணிந்து ஆறிய பின்பு சசானமந்திரம் புகன்று எடுத்து, புது வஸ்திரத்தினால் வடித்துப் புதுபாண்டத்திலிட்டுக் காயத்திரிமந்திரம் வலின்று சுததமான சூடத்தில் வைத்து, மல்லிகை முல்லை சிறுசுண்பகம் பாத்திரி முதலிய சுகந்த புஷ்பங்களைப் பெயது, புதுவஸ்திரத்தினால் வாயைக் கவசஞ்சொகு வைத்துக் கவகாள் வது கற்பமாகும்; (2) வனத்திலும் பசுமந்தையிலும் தானே விழுந்து உலரந்து கிடக்கும் சாணத்தை, சித்திலை மாசத்திலே, சுதநிலைமாத மந்திரஞ் செபஞ்செய்து எடுத்துவந்து பொடித்து, வாமமந்திரம் வலின்று பஞ்சகவ்வியம் வாரத்து, அகோரமந்திர மோழிது பிசைத்து, தற்புருடமந்திரம் புகன்று கைகொண்ட உண்டைகள் செயது, வெயிலில் உலர்த்தியேனும் உலர்த்தாமலேனும் சிவாக்கினியிலிட்டு, கங்குரக வேகவைத்து, குடி முழுதும் தணிந்து ஆறியபின்பு, சசானமந்திர மோதி ஏடுத்து, புதுவஸ்திரத்தினால் வடிக்கட்டி, புதுபாண்டத்தினுள்ளிட்டு, காயத்திரி மந்திரஞ் செபித்துச் சுததமான சூடத்தில் வைத்து, மல்லிகை முதலிய சுகந்த புஷ்பங்களிட்டு, புது வஸ்திரத்தி

பஞ்சகவ்வியம்—பால் ஐந்து பங்கும், தயிர் மூன்று பங்கும், நெய் இரண்டு பங்கும், கோசலம் ஒரு பங்கும், சிறிது சாணமும் கொண்டது.

னால் சுவசஞ்செய்து வைத்துக்கொள்வது அநுகற்பமாம் ; (3) வனத் தில் காட்டுத்தீயால், இயல்பாகவே வெந்து கிடக்குஞ் சாம்பலை, சத்தி யோசாதமந்திரங் கூறி யெடுத்துவந்து, வாமமந்திரமோதிப் பஞ்சகவ் வியம் பொழிந்து, அகோரமந்திர மொழிந்து பிசைந்து, தற்புருட மந் திரஞ் செயித்து உண்டைகள் செய்து, சிவாக்கினியிலிட்டி விளைவித்து, ஈசானமந்திரம் புகன்று எடுத்து, புதுவஸ்திரத்தினால் வடிக்கட்டி, புதுபாண்டத்தினுள் வைத்து, அந்தப் பாண்டத்தைக் கீயத்திரிமந் திரம நவின்று சுத்தமான தானத்தில் வைத்து, அதனுள் சுகந்தப் புகழ் பங்களைப் போட்டு, புதுவஸ்திரத்தினால் வாயைக் கட்டிவைத்துக் கொள்வது உபகற்பமென்பர் ; இந்த மூன்றுவகை விபூதியும் சிவ தீக்கையையுடைய எல்லா வருப்பினரும் அணியத்தக்கது.

அரைவவிபூதி.—இதை அகற்ப மெனவுங் கூறுவர். இது இரு வகைப்படும் அதாவது (1) தை மாசி மாதங்களில் செந்நெருள் மேய்ந்துவரும் பசுக்களின் சாணத்தை யெடுத்துவந்து, கோசலம் பெய்து பிசைந்து, கைக்காண்ட அளவு உண்டைகள் செய்து, வெயிலில் உலர்த்தி, மாசிமாதத்து அபரபக்கஞ் சதுர்த்தசி திகியிலேனும் வேறு தினத்திலேனும் நெற்பதர் அல்லது உமியோடு சேர்த்து, அக் கினியிட்டித் தகித்து, சூடு தணிந்து ஆறியபின்பு எடுத்து, பாண்டத்தி லேனும் சுரக்குடுக்கையிலேனும் வைத்துக்கொள்வதும் ; சிவாலயத்து மடைப்பள்ளியிலும், சிவனடியார் மடைப்பள்ளியிலும் விளைவதுயாம் இந்த விபூதி சிவதீக்ஷையில்லாதவர் கட்டுரியது. (2) காடுகளில் தானாக விளைந்து கிடப்பதாம். இவ்விபூதி சுகர ஜாதியார்கட்டுரியது

விபூதி.—ஆன்மாக்களுக்கு ஐசுவரியத்தைத் தருதலால் பூதி யெனவும், சிவத்துவத்தை விளக்குதலால் பசிதமெனவும், மலத்தைக் கழுவுதலால் சாரமெனவும், பேய் பிணி முதலியவற்றால் வீருந்துள் பங்களை நீக்குதலால் காப்பு எனவும், சகல பாவங்களையும் தகித்தலால் பற்பு அல்லது நீறு எனவும் பெயர்பெறும்.

விபூதியைப் பன்னிரண்டு விரல் உயரமும் எட்டு விரல் அகலமு முடையதாய் மானரோல், புலித்தோல், பட்டு முதலியவற்றில் தைத்த

பைகளிலேனும், சம்புடத்திலேனும், வில்வக்குடுக்கையிலேனும் எடுத்த வைத்துத் தரித்துக்கொள்ளல் வேண்டும்.

விபூதிப்பையை விபூதிக்கோயிலென்று கூறுவர். விபூதியைச் சதாசிவமென்றும், விபூதிக்கோயிலை உமாதேவியென்றும், விபூதிக்கோயில் வைத்துள்ள ஸ்ரீபை பிரமதேவனென்றும், விபூதிக்கோயில் கட்டுங்கூடுபிறகு விஷ்ணுமூர்த்தியென்றும் வேதாசுவர்கள் கூறுகின்றனர்.

கூரியந்த விபூதி கொடிய மோகத்தைக் கொடுக்கும். சிவந்தறிந்த விபூதி கீர்த்தியைப் போக்கும். புதைந்த விபூதி ஆயுளைக் குறைக்கும். பொன்னிற விபூதி வயமையைத் தரும். வெண்ணிற விபூதி எண்ணில்லாத புண்ணியப்பேற்றை யளிக்கும் இவ்வினன்று சித்தசக்தியும் ஆநிவின்று ஞானப்பிரகாசமும் அதுவிருகது முத்தியு முண்டாம். இவ்வுலகுக்கு விபூதி, சென்ற விபூதி, வரவிருக்க விபூதி, பொன்னிற விபூதி இவற்றைத் தர் சுகலாக வெண்ணிற விபூதியே தரித்தல் வேண்டும்.

சந்திராகால மூன்றிலும், சூரியோதயத்திலும், சூரியாஸ்தமய நத்திலும், ஸ்ரீராமன் செயதவடலும், சூரசைக்கு முன்னும் பின்னும், போசனத்துக்கு முன்னும் பின்னும், சித்திரைக்கு முன்னும் பின்னும், மலசலமோசனஞ் செய்து கொள்ளுமாண்பு ஆசமித்த பின்னும், பூனை முதலிய அசுத்த பிராணிகள் தீண்டியபோதும் விபூதி அவசியம் தரித்தல் வேண்டும்.

விபூதி தரிக்குமுறை உதாஹனம், தரிப்புண்டரம் என இருவகையாம். அதாவது (1) கிழக்கு முதமாக வேனும் வடக்குமுமாகவேனும், நன்னூயினும் இருந்தாயினும், பைகள் சம்புடம் வில்வக்குடுக்கை சுவரைக்குடுக்கை என்பவற்றினொன்றில் வைத்திருக்கும் விபூதியை விலக்கையால் எடுத்து, நிலத்திலே சிந்தாவண்ணம் அண்ணந்து, “சிவ சிவ” என்று சொல்லி நடுவிரல் மூன்றினாலும், சிரம் நெற்றி மார்பு வயிறு கைகள் முதலிய தானங்களெவரும் ஏகமாய்த தரித்துக்கொள்வது உத்தானனாம். (2) சரீரசுத்தி செய்துகொண்டு, பூமந்தானக்குக் கீழ்ப்பட்ட தண்ணீரில் நின்றகொண்டேனும், சுத்தமரீன இடத்திலிரு

ந்துகொண்டே னும், சிவத்தியானத்துடன் வலக்கரத்தால் விபூதியை எடுத்து, இடக்கரத்தில் வைத்து, விதிப்படி சத்திசெய்து, சமஹிதாமந்திரத்தால் அபிமந்திரித்து, நீரிற் குழைத்துச் சிரம், நெற்றி, மார்பு, கோபபூச், இரண்டு முழந்தாள்கள், இரண்டு புயங்கன, இரண்டு முழங்கைகள், இரண்டு மணிக்கட்டுகள், இரண்டு விலாப்புறங்கள், முதுகு, கழுத்து ஆகிய பதினாறு இடங்களிலும், முறையே நெற்றியில் இரண்டு கடைப்புருவ நீளமும், மார்பிலும் புயங்களிலும் அவ்வாறங்கூல நீளமும் மற்றைத் தானங்களில் ஒவ்வொருங்குல நீளமுமாக வளையாமலும், இடையறாமலும், ஒன்றையொன்று தீண்டாமலும், அகிகம அகலாமலும், இடைவெளி ஒவ்வொருங்குல மிருக்குமபடி தரித்துக்கொள்வது திரிபுண்டரமாம்.

உத்துள்ளனம் தரித்துக்கொண்டு அதன்மேல் திரிபுண்டரமணிதல் வேண்டும் தீட்சையுடையவர்கள் சந்தியாகால மூன்றினும் சலத்திற் குழைத்தும், மற்றைய காலங்களில் சலத்திற் குழையாமலும் தரிக்கலாம். தீக்ஷையில்லாதவர்கள் மத்தியானத்திற்குமுன் சலத்திற் குழைத்தும், மத்தியானத்திற்குப்பின் சலத்திற் குழைக்காமலும் அணியலாம். திரிபுண்டரம் தரித்துக்கொள்ளுமபோது விலாப்பக்கங்க ளிரண்டையும் நீக்கிக் காதுகளிரண்டையுங் கொள்வதும், முழங்கைகளையும் மணிக்கட்டுகளையும் நீக்கிப் பன்னிரண்டு தானமாகக் கொள்வது முண்டு. திரிபுண்டரம் அளவுக்குக் கூடும்படி தரித்தாலும், அளவுக்குக் குறையும்படி தரித்தாலும் குற்றமாம்.

சிவசந்தியிலும், ஆசிரியரும், சிவனடியாகளும் ம்காடுக்கும் விபூதியை எந்தக் காலத்திலும் அணிந்துகொள்ளலாம். சிவசந்தியிலும், குருசந்திதானத்திலும், சிவனடியார் திருமுன்னிலையிலும், சிவாக்கினிக்கெதிரிலும் விபூதி தரித்துக்கொள்ளாமல் கொஞ்சந்திருப்பின்று தரித்துக்கொள்ளல் வேண்டும். ஆசாரியராயினும், சிவனடியாராயினும் விபூதி தந்தால் மூன்றுதரமாயினும் ஐந்து தரமாயினும் நமஸ்கரித்து, எழுந்து கும்பிட்டு, இரண்டு கைகளையும் நீட்டி, பூக்கையின் மீது வலக்கையை வைத்து, வாங்கித், தரித்துக்கொண்டு மீட்டும் நமஸ்கரித்தல் வேண்டும்.

திருக்கோயில்களிலிருந்து விபூதிப் பிரசாதம் திணை முதலிய வற்றால் தம்மினும் மேம்பட்டவர்கள் கொண்டுவந்தால், அவர்களுடைய திருவடிகளில் மூன்று தரம் மஸ்கரித்து, வாங்கித் தரித்துக் கொள்ளல் வேண்டும். தம்மினும் தாழ்த்தவர்கள் கொண்டுவந்தால், அந்த விபூதிப்பிரசாதத்தை, சுத்தமான ஒரு ஆசனத்தில் வைக்கச் செய்து, சுகந்த மலர்களால் அருகுகித்து, வணங்கப் பெயித்துத் தரித்துக்கொள்ளல் வேண்டும். கிலத்தில் விபூதி சுத்தமயக்கத்தில் அந்த விபூதியை பெய்த்துவிட்டு அந்தத் தலத்தைச் சுத்தப்பண்ணல் வேண்டும்.

ஒரு சைகால் வாங்கிப் விபூதியும், விலைக்குக் கொண்டு விபூதியும், திணைகளில் வாங்குவார்கள் தந்த விபூதியும் அணியலாகாது தலைப்படுகிக்கொண்டும், தலையைக் கவிழ்த்துக்கொண்டும், சிந்தித்துக்கொண்டும், நடந்துக்கொண்டும், படுத்துக்கொண்டும், அசுத்த நிலைகளிலிருந்து கொண்டும், ஒரு விரலாலும், சுண்டாள முனறும், கவந்தா முன்னும் விபூதி தரிக்கவாகாது. வட்டமாகவும், சதுரமாகவும், மூலம் போலவும் விபூதி தரிக்கக்கூடாது. மங்கையா, சந்தையா, வானமயிர்த் தன் மனைவி, பிராசாரி ருவாகள் நிறு குழைத்து அணிபவராகாது.

விபூதியிற் பெரிதான தீர்த்தங்களும், மெலவங்களும், ஒன்றித் தங்களுமில்லை. விபூதி சுகல வியாதிக்கேனும், கல்வினை சிவினைகளையும், பிறப்பிறப்புக்களையும், பைசாச ிடித்ததையம் கிஞ்ஞம் விபூதி சுகல தீர்த்தங்களில் மூழ்கிய பனைனையும், நூறு யாகங்காபிடிப்பிப் பலனையும், மூன்று லோகங்களையும் தானஞ்சையத் பலனையும் தரும். விபூதி தரிப்போர் சிவசொருபமேயாவா அவர் பிணனை சிவஞ்ஞமான மராதேவியோடு சிரிவா முத்தியைத் தரக்கூடிய மருந்து விபூதியை மென்பது நிச்சயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

3-உருத்திராக்க மகிமை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

தாரகன், தாரகாசுடன், வித்துன்மாலி என்னும் மூன்று அசுரர்களும் பிரமதேவனை நோக்கி, கோடி வருஷம் அரிதாகிய தவம் புரிந்து, பொன் வெள்ளி இரும்புகளாலாகிய மூவரண்கள் முறையே, சுஷர்க்கம் அந்தரம் பூமியென்னும் மூன்று இடங்களிலும் நிலைபெற்றிருந்து, வேணுமிடங்கட்கு உடன்வரவும், அவை ஆயிரம் வருஷத்திற்கொரு முகபாத்தகாலம் ஒன்றுசேரவும், அந்தக் காலத்தில் ஒரே பாணத்தால் மூனறையம் அழித்தாலன்றி அழியாதிருக்கவும், விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள் தம்மோடெதிர்க்கில் அவர்கள் தோற்றோடவுள்வரம்பெற்று, மயரால் பொன், வெள்ளி, இரும்பு என்னும் மூன்று லோகங்களால் மூன்று மதில்களையுடைய (சிரிபுரமென்னும்) மூன்று நீகரங்களை முறையே சுஷர்க்கம், அந்தரம், பூமியென்னும் மூன்று இடங்களிலும் அமைத்து, அவற்றிலிருந்துகொண்டு பிரமன் மூதலிய எல்லாத் தேவர்களையத் துன்பப்படுத்தி வந்தனர் இவர்களியற்றுந் துன்பத்திற்குற்றாத பிரமன், விஷ்ணு, இந்திரன் முதலிய எல்லாத் தேவர்களும் பரமேசுவரனை நோக்கி ஆயிரந்தேவவருஷம் அரிதாகிய தவம் புரிந்தனர். பரமேசுவரன் தேவர்கள் புரிந்த அருந்தவத்துக்கிரங்கி அங்கு எழுந்தருளினான். தேவர்கள்கிலபெருமானுடைய திருவடிகளில் அடியற்றீ மரம் போல்விழுந்து நமஸ்கரித்து, தேன்னீற்றநத வாசனையையுடைய கொன்றைமரமே யணிந்த சிவந்த சடாபாரத்தையுடைய எம்பெருமானே? அடியேங்களுக்கு முப்புரத்தசுரர்களால் நிகழுந் துன்பங்களை நீக்கியருள வேண்டுமென விண்ணப்பஞ் செய்தனர். சிவபெருமான் அஞ்சேல் அஞ்சேல் என மூன்று திருக்கண்களாலும் † ஆயிரந்தேவ வருஷம் தேவர்களைப் பார்த்தருளினார் அப்போது அக்கண்களிலிருந்து நீர்த்துளிகள் தோன்றின. அவற்றுள்,

கமலாசுடன் எனவுங் கூறுவர்.

† ஆயிரந்தேவ வருஷம்—சிவபெருமானுக்குச் சிறிது காலம்.

அதைச் சத்தியும் சிவமும் ஒன்றென்னும் உண்மையை விளக்கும் வடிவு வாய்ந்த கௌரிசங்கமணி யென்பா.

வேண்ணிறமணி அந்தணசாதியெனவும், பொண்ணிறமணியும் செந்திறமணியும் கூத்திரியசாதியெனவும், கபிலநிறமணி வைசியஜாதி யெனவும், கருநிறமணி சூத்திரசாதியெனவும் நூல்கள் கூறுகின்றன. வேண்ணிறமணி பிராமணரும், கபிலநிறமணியும் செந்திறமணியும் கூத்திரியரும், பொண்ணிறமணி வைசியரும், கருநிறமணி சூத்திரரும் அணிந்துகொள்ளவேண்டிமா.

ஒருமுகமணிக்குத் தற்பரசிவனும், இருமுகமணிக்குச் சீகண்ட பரசிவனும் சிவசத்தியும், மும்முகமணிக்கு மும்மூர்த்திகளும் அக்கினி தேவனும், நானமுகமணிக்குப் பிரமதேவரும், ஐம்முகமணிக்குக் காலாகினியுருத்திரனும், ஆறுமுகமணிக்குச் சண்முகக்கடவுளும், ஏழுமுகமணிக்கு ஆதிசேஷனும் சததமாதர்களும், எண்முகமணிக்கு லிநாயகக்கடவுளும் அஷ்டவித்தியேஸ்வரர்களும், ஒன்பதுமுக மணிக்கு வைரவக்கடவுளும் கங்கை முதலிய நவதீததங்களும், பத்துமுகமணிக்கு விஷ்ணுமூர்த்தியும் பத்துத்திக்குப் பாலகர்களும், பதினொருமுகமணிக்குப் பதினொரு ருத்திரரும், பன்னிரு முகமணிக்குப் பன்னிரு சூரியரும் விஷ்ணுமூர்த்தியாகிய வசு தேவர்முதலிய பன்னிருமூர்த்திகளும், பதினமூன்று முகமணிக்குச் சிவபெருமானும் முருகக்கடவுளும் சதருத்திரர்களும், பதினென்குமுக மணிக்குச் சிவமும் சத்தியும் மதுக்களும், பதினைந்துமுகமணிக்குச் சதாசிவமூர்த்தி சந்திரன் வருணன் முதலியோர்களும், பதினாறுமுக மணிக்குச் சிவபெருமான் விஷ்ணுமூர்த்தி பிரமதேவர் முப்பத்துமுக கோபதேவர் முதலிய அனைவோர்களும் அதிதேவதைகளாவர்.

ஒருமுகமணி பிரமஹத்தியைத் தீர்க்கும், இருமுகமணி கோபுரத்தியைப் போக்கும், மும்முகமணி ஸ்திரீஹத்தியை நீக்கும், நாலு முகமணி நரஹத்தியைத் தொலைக்கும், ஐம்முகமணி புணரத்தகாதவர் களைப் புணர்ந்த பாவத்தையும் புசிக்கத்தகாதவற்றைப் புசித்த பாவத் தையுந் தீவிர்த்தும், ஆறுமுகமணி பிரமஹத்தியை யொழிக்கும், ஏழுமுகமணி பொன்திருடிய பாவத்தையும் பசுஹத்தியையும் தகிக்கும்,

எணமுகமணி குருபத்தினியைப்புணர்ந்த பாவத்தையும் பொன்றி
டியபாவத்தையும் பிறர்ன்னங்கவர்ந்துண்ட பாவத்தையும் (தலாபுரு
தானம், இரணியகருப்பதானம், நிலபதமதானம், சொன்னபூமிதானம்,
சொன்னதேனுதானம், இலக்குமிதானம், நிலதேனுதானம், சகத்திர
கோதானம் இரணியவசுவதானம், இரணியகன்னிகாதானம், சொன்ன
கீசதானமுதலிய) தானங்கள் வாங்கிய பாவத்தையும் களையும், ஒன்பது
முகமணி ஆயிரம் உயர்வதைப்பாவத்தையும் நூறுபிரமவதைப் பாவத்
தையும் பூதபைபசாசீடிதத்தையும் சரபம் முதலிய விஷதோஷத்தையு
யும் போகும்; (அணிமா, மகிமா, இலக்ஷிமா, கரிமா, பிராத்தி,
பிராகாமியம், நீசத்துவம், வசித்துவம் என்னும்) அவ்வுடமொத்திகளே
யும் முத்தியைக் கொடுக்கும், பதமுகமணி கக்ஷத்திரதோஷத்தையு
யும் கிரகதோஷத்தையும் விஷதோஷத்தையும் பேய்மீடிதத்தையும்
பிரமகக்ஷத்திங்கையுந் தொலைக்கும், பதினொருமுகமணி ஆயிரம்
அசுவமேதப்பலனையும் நூறுவாசுடையபலனையும் இலட்சங் கோமே
தப்பலனையும் அளிக்கும், பன்னிருமுகமணி துன்பத்தைமுற்றியபவத
தையும் நீக்கும்; அசுவமேதப்பலனையும் பசுமேதப்பலனையும் சவாண
தானப்பலனையும் இஷ்ட சித்தியையுந் தரும், பதினமூன்றுமுகமணி
மாதா பிதா சகோதரா கருவாசியவற்றினை கொலைப்பாவத்தைப்போக
கும்; சாவாசீஷ்டத்தையும் சகல சித்தியையும் நல்கும், பதினாறுமுக
மணி தேவா முனிவர் முதலியவர்களை வசப்படுத்தும்; சிவபதமவதை
தரும், பதினேழுமுகமணி தங்களைத்தாம் அகற்றும்; விஷ்ணு பிரமன்
இந்திரன் முதலினோரது பதவிகளினுள்ள பாகவின்பங்களைத்தரும்,
பதினாறுமுகமணி சாயச்சிபம் முதலிய எல்லாவிதாபேதங்களையும் எளி
தில் நல்கும் என்று நூல்கள் முறையிடுகின்றன.

பரமசிவனது கிருபாக்கோகமாவது ஆன்மாத்களிபதத்திற்ற,
(ஆன்மம், மாயை, காமியம் என்னும்) முமஸங்களையுந் தொலைத்து,
அருளுருவாக்கி, முத்தியை யளிப்பதுபோல் பாசபத்தத்தை யறுத்து,
அருளொளியை விரிவித்து, முத்தியைத் தருதலால் அக்கம் எனவும்;
மனத்திலுற்ற இருளையுந் துன்பத்தையுந் கண்டித்தலால் கண்டி அல்
லது கண்டகை யெனவும்; (சூரியனொளியைக் கவரந்து, மனத்தினிடங்

கொடுத்து விளக்குங் கண்ணொளி மணிபோல்) சிவபெருமானின் அரு ளொளியைக் கவர்ந்து ஆன்மாக்களிடங் கொடுத்து, அகவிருளைத் தொலைத்து, ஞானவொளியை வளர்த்தலாலும், சிவபெருமானுடைய திருக்கண்களிற் றேன்றிய நீர்த்துளிகளி லுற்பவித்தமையாலும் கண் மணியெனவும் பெயர்பெறும், உருத்திராக்கமணிகளை அணிந்துகொள் ளாமல் சந்தியாவந்தனம், சிவமுத்திரசெபத், சிவபூசை, சிவத்தியானம், சிவாலயதரிசனம், சிவபுராணம் படித்தல், சிவபுராணங் கேட்டல், தேவார திருவாசகமோதல், வேதாந்த சித்தாந்த சாஸ்திரங்கள் படித் தல், தீர்த்தமாடல், யாத்திரைபோதல், சிவவிரதமநாட்டித்தல், பாக மியற்றல், சிராத்தர்தி தானமளித்தல் முதலியவை செய்யின் அவற் றின் பலன் சித்தியாகாவென்பது திண்ணம்.

குடும்பி, சிரசு, இரண்டு காதுகள், உட்கழுத்து, கழுத்து இரண்டு புயங்கள், இரண்டு மணிக்கட்டுகள், மார்பு, பூணூல் என்னுங் தானங் களுள் குடும்பியில் ஒன்றும், சிரசில் இருபத்திரண்டு அல்லது முப்பத் தாறும், காதுகளில் ஒவ்வொன்று அல்லது அஷ்வாறும், உட்கழுத்தில் ஒன்று அல்லது மூன்றும், கழுத்தில் முப்பத்திரண்டும், புயங்களில் தனித்தனி பதினாறும், மணிக்கட்டுகளில் தனித்தனி பன்னிரண்டும், மார்பில் ஐம்பது அல்லது நூற்றியெட்டும், பூணூலில் ஒன்றும் (குடும்பி யும் பூணூலும் நீங்கலாக மற்றைய தானங்களில் அந்தந்த தானங் கொண்ட அளவும்) இருபத்தேழிழையாலாகிய வெண்பட்டு நூராகியு, பருத்திநூற்கயிறு, பொன்சரடி, வெள்ளிசரசரடி என்பவற்றுள் இயன்ற தொன்றில் முகத்தோடு முகமும் அடியோடு அடியும் பொருந்த இடையிடையே பொன்வில்லை, வெள்ளிவில்லை, தாமிரவில்லை. முத்து மணி, பவளமணி, பளிங்குமணி, விலவக்குடுகையின் ஒட்டுவில்லை என்பவற்றில் கிடைக்கக்கூடியதை யிட்டுக்கொடுத்து நுனி இரண்டை யுஞ் சேர்த்து அதில் முகமணி கோர்த்து முடிச்சிட்டுப் பிண்டை கொள்ளல் வேண்டும்.

சிக்கக்கு ஒரு முகமணி அல்லது பதினொருமுக மணியும், தலைக்கு 'இரண்டு பதினொன்று' பதினான்கு முகமணிகளும், "காது களுக்கு ஐந்து ஏழு பத்து, பன்னிரண்டு முகமணிகளும், கண்டப்

துக்கு எட்டு முகமணிகளும், புயங்களுக்குப் பதின்மூன்று முகமணிகளும். (அப்புயங்களுள்) வலப்புயத்துக்கு ஆறு முகமணிகளும், இடப்புயத்துக்கு ஒன்பதுமுகமணிகளும், மணிக்கட்டுகளுக்கு ஒன்பதுமுகமணிகளும், மார்புக்கு ஏழ்முகமணிகளும், பூணூலுக்கு நான்குமுகமணி ஆவது பதினான்குமுகமணியும் உரித்தாகுமென்பர்.

சிகை, காதுகள், உட்கழுத்து, பூணூல் இத்தத் தானங்களில் எப்போதும் நீக்கியில்லாமலும்; மற்றைய தானங்களில் சந்தியாவந்தனம், சிவமந்திரசெபம், சிவபூஜை, சிவத்தியானம், சிவாலயதரிசனம், சிவபுராணம் படித்தல், சிவபுராணங்கேட்டல், சிவவிரதம் அநுபடித்தல், தீர்த்தமாடல், யாகாதி நகுமய்யறறல், சிராததாதி தானங்கொடுத்தல் முதலியவை செய்யுங்காலங்களிலும் உருத்திராக்கமணிகள் அவசியமாக தரித்திருத்தல் வேண்டும். சிகை, காதுகள், உட்கழுத்து, பூணூல் இவை ஐக்கலாக மற்றைய தானங்களில் சித்திகரையிலும், மலசலமோசனத்திலும், கோயிலும், சன்னாசனம் மரணாசனங்களிலும் உருத்திராக்கமணிகள் பூனைத்திருத்தல் கூடாது.

எந்தச் சாதுயிற் பிறத்தோரானாலும், எத்தன்மை யுஷ்டமோரானாலும், எத்தொழிலைச் செய்வோரானாலும் உருத்திராக்கமணிவாங்காளில் அவர்கள் சீவன் முத்தாகனேயாம் ஆயிரம் உருத்திராக்கமணிந்தவா சிவசொற்பமேயாவா. உருத்திராக்க மணிந்தவர்களின் பின்னே பிரமவிஷ்ணுகள் முதலிய பதவர்கள் திரிவாகனாள். உருத்திராக்கமணிகளணிந்துகொண்டு ஸ்ரீமான்ஞ்செம்பின் அவ்வுருத்திராக்கங்களிடமிருக்கீழே விழுஞ்சலம் (சிவபெருமானுடைய சடாபாரத்திலிருந்து புமியில் விழும்) ஆகாய கவகையேயாம்.

உருத்திராக்கம பூனைந்தவர்கள் மூன்றன்ரகோடி தீர்த்தங்களில் மூழ்கிய பலனையும், அசுவமேத முதலிய எண்ணில்லாத யாகங்கள் செய்த பலனையும், ஏழு கோடி மஹாமந்திரங்களைச் செபித்த பலனையும், (நான்கு பக்கத்திலுஞ் சுயாலிச்சின்ற நான்கு அக்கினிகுருண்டமும் மேலே அதிக வெப்பத்தோடு பிரகாசிக்கின்ற சூரியனாகிய) பஞ்சசூரிக்கிளி மத்தியிலிருந்து அரிதாகிய தவம்புரிந்த பூனையும்விட எட்டுப்பங்கு அதிகமாகிய பலனை யடைவார்கள்.

சத்தமாகிய ஆசனத்தில் உருத்திராக்கமணிகளைச் சிவலிங்க வடிவமாக வடிவத்து, பத்திரபூஷ்பங்களால் அருச்சினைசெய்து, வெற்றிலைப் பாக்கு வாழைப்பழம் தேங்காய் மூடிகள் முதலியன ஹவத்து, நீர் மாற்றித் தூபதிப்பங்காட்டுதலாகிய பூசை செய்துவரின் அது சிவபூசைப்பலனைத் தரும். ஒன்று, ஐந்து, பதினென்று, பத்துனென்று, பதினாறு முகமணிகளைத் தினம் பூசிப்பது உத்தமோத்தமமாம்.

உருத்திராக்கமணிகள் கிடைக்காவிடில் மண், கல், மரம் என்பவற்றுள் உருத்திராக்கமணிகளைப்போல் முகமும், இரேகையும், அடியுந் தோன்றச் செய்து அணிந்துகொள்ளலாம். இவ்விதஞ் செய்ய மணிகளா பார்த்திவ்ருத்திராக்கமணிகளைப் பெயர்பெறும் ; பொன்னிலும் உருத்திராக்கமணிகள்போற் செய்து புனைந்துகொள்வது முண்டு. அஃது ஆக்கினேய ருத்திராக்கமணியெனப் பெயர் பெறும் ; இந்த இருவித மணிகளணிந்தவர்களின் இருபத்தொரு வமிசத்தாரும் முத்திபெறுவர் செய்து அணிந்துகொள்ளும் மணி தரும் பலனை யித்தகையதாயின் தானே உற்பத்தியான மணிகள் அணிந்து கொள்ளின் அயமணிகள் தரும்பலனை அளவிட்டுக்கூற முடியாதென்பது நிச்சயம்.

உருத்திராக்க வடப்பொதி சுமக்கப்பெற்ற புண்ணியத்தால் சுழுகை நூறு கற்பகாலம் கைலாசத்திலுற்றதென உபதேசகாண்டமும் ; உருத்திராக்கத் தரிக்கப்பெற்ற புண்ணியத்தால் குரங்கு, இராஜகுமாரனாகவும், உருத்திராக்கமணியைப் பெற்ற புண்ணியத்தால் சேவரகோழி முதலிகுமாரனாகவும் பிறந்தார்களெனப் பிரமோத்தரகாண்டமும் கூறுகின்றன பாவம் பண்ணியம் என்பதைப்பகுத்தறியும் அறிவில்லாத பறவையும் மிருகங்களும் விருப்பமின்றி வெறுப்போடு உருத்திராக்கத் தாங்கப்பெற்ற புண்ணியம் இத்தகையதென்றால் விருப்பத்தோடு உருத்திராக்க மணிந்துகொள்வோரின் புண்ணியத்தை யாவ் கூறவல்லவர்.

மௌலிகளினி, இலகதைகளினி, கடலை இவைபோன்ற பருமனுள்ளதாட (சிங்கப்பூர்த்திவிசே) விளகின்ற உருத்திராக்கமணிகளிலே ஒருவகை மணிகளா நூற்றியெட்டு, நூற்றியைந்து, ஐம்பது,

மும்பத்திரண்டு, முப்பது, இருபத்தெட்டு, இருபத்தேழு, இருபத்தாறு இருபத்தைந்து, ஆம், ஐந்து என்னும் கணக்குப்படி பொன்கம்பி, வெள்ளிக்குழி, தாமிரககம்பி என்பவற்றுள் இயன்றதொன்றில் முகத்தோடு முகமும் அடியோடு அடியும் பொருந்தக்கோர்த்து ஒன்றை யொன்று திண்டாவண்ணம் இடையிடையே பூட்டிட்டுக்கட்டி இருதலை யுஞ் சேர்த்து மேருவென்னும் முகமணி வைத்துச் செய்துகொள்வ தாகிய மாலையைக் செவ்வததையும் புண்ணியத்தையும் விரும்பியவர் கள நூற்றியெட்டு அல்லது முப்பது மணிகள் கொண்ட மாலையையும், போகடேட்டசங்களைக் கருதியவர்கள் நூற்றியைந்து மணிகளடங்கிய மாலையையும், இஷ்டசிதத்தவாகக் கருதியவர்கள் ஐம்பது மணிகளுள்ள மாலையையும், ஓவற்றியை விரும்பியவர்கள் முப்பத்திரண்டு மணிகள் கொண்ட மாலையையும், பலத்தையச்சித்தவர்கள் இருபத்தெட்டு மணி களடங்கிய மாலையையும், தேவபதியைய யீத்தேசித்தவர்கள் இருபத் தேழு மணிகளுள்ள மாலையையும், செலவயிருத்தியை நிறைத்தவர்கள் இருபத்தாறு மணிகளடங்கிய மாலையையும், சிவசாயுச்சியத்தை யபேட் சித்தவர்கள் இருபத்தைந்து மணிகள் கொண்ட மாலையையும், சாந்தி யைக் கோரியவர்கள் ஆறுமணிகள்கொண்ட மாலையையும், போகதைய யுத்தேசித்தவர்கள் ஐந்துமணிகளுள்ள மாலையையும் செய்து வைத்திக் கொண்ட வீடு, மாடம், பசுதொழு, நந்தவனம், மலை, நீர்த்தக்கரை, கோவில், சிவசநந்தானம் முதலிய இடங்கள் இருந்து அருக மாலையை வலகையாலுள்ள கடு மீண்டு விலகலிலிட்டப பிரகார கருத்தபடி மேல் வஸ்திரசூதினால் மறைத்துப் பெருவிரலால் துறவிகள் மீய்ஞ்சுங்கித் தளளியும் இல்லறத்தாரா கீழ்நோக்கித் தள்ளியும் முகமணியாகிய நாயக மணியைக் கணக்கிற் சேர்க்காமல் ஸ்ரீ பஞ்சாங்கம் முதலிய சிவமந்திர செபஞ் செய்யின் ஒன்றுகோடியாம்.

கிரகஸ்தன் நூற்றியெட்டு மணியும் பிம்பத்து நான்கு மணியும் இருபத்தேழு மணியும், துறவீ இருபத்தைந்து மணியும் வெண்பட்டு அல்லது பருத்தி நூலிலே இருபத்தேழிழையாலாகிய கயற்றிலே முகத் தோடு முகமும் அடியோடு அடியும் பொருந்தக் கோர்த்து ஒன்றை யொன்று தொடாவண்ணம் இடையிடையே நாகபாசம், பிரயக்கிரகதி,

சாவித்திரி என்னும் முடிச்சகளுள் இயன்றதொன்றை யீட்டுக் கயிற்றின் துனியிரண்டையுஞ் சேர்த்து நாயகமணி யென்னும் முகமணி „கோர்த்து முடிச்சிட்டு வைத்துக்கொண்டு சிவமந்திரசெய்து செய்துவரின் மிக்க விசேடமாம்.

இரண்டுமுகமணியும், மூன்றுமுகமணியும், பன்னிரண்டுமுகமணியும், பதின்மூன்றுமுகமணியும் செபமாலேக்கு ஆகாவாம்; ஆன்றியும் ஒரேவிதமாகிய முகங்களுையுடைய மணிகளையே ஜெபமாலேக்குக் கொள்ளல்வேண்டும்; பலவிதமாகிய முகங்களுையுடைய மணிகளைச் செபமாலேக்குக்கொள்ளலாகாது.

திருச்சிற்றம்பலம்

4. பஞ்சாக்கர மகிமை

திருச்சிற்றம்பலம்

வேதமுடிபாகிய பஞ்சாக்கரம் “ திரையக்கரம், மலாக்கரம், பஞ்சக்கரம், பரையக்கரம், சிவாக்கர ” மென வைந்தாம்.

திரையக்கரமானது பிருதுவி தததுவமாய் கந்தவிஷயமாய் வெண்ணிறமாய் பூமிமயமாய் நிவர்த்திகலையாய் சத்தியோஜாதமாய் காமசாதாக்கியமாய் நான்முகரூபமாய் சிருஷ்டியைத் தருகின்ற மஹிப்பையுடையது.

மலாக்கரமானது அபபுதத்துவமாய் ராசவிஷயமாய் கருநிறமாய் ஜலமயமாய் பிரதிஷ்டாகலையாய் வாமதேவமாய் கர்த்துரு சாதாக்கியமாய் விஷ்ணுரூபமாய் சிதியைத் தருகின்ற மயக்கத்தை யுடையது.

பதியக்கரமானது தேபுதத்துவமாய் ரூபவிஷயமாய் சிவந்த நிறமாய் அக்கினி மயமாய் வித்தியாகலையாய் அகாரமாய் மூர்த்தி சாதாக்கியமாய் உருத்திரசொரூபமாய் சம்மாரத்தைத் தருகின்ற ஞானஞரியுப பிரகாசத்தை யுடையது.

பரையக்கரமானது வாயுதத்துவமாய் பரிசவிஷயமாய் புடைகநிறமாய் காற்றுமயமாய் சாந்திகலையாய் தத்புருஷமாய் அமூர்த்தி சாதாக

கியமாய் மஹேசுவர ரூபமாய் திரோபவத்தைத் தருகின்ற சத்தி வடிவத்தை யுடையது.

சீவாத்தூரமான ஆகாயத்தவமாய் சத்தவிஷயமாய் நீலநிறமாய் சுத்தவெளியாய் சாந்தியாதீதகூலயாய் ஈசானமாய் சிவசாதாக்கியமாய் சதாசிவ ரூபமாய் அநுகரிக்கத்தைத் தருகின்ற சிவவடிவத்தை யுடையது.

திரையக்கரத்தை—திரோபாகரம், திரோதாக்கர மெனவும் ; மலாக்கரத்தை—ஆணவாகர மெனவும், பதியக்கரத்தை—இறையக்கரமெனவும், பரையக்கரத்தை—அருளக்கரமெனவும் ; சீவாக்கரத்தை—ஆவியக்கரமெனவும் கூடவா.

பிண்டத்திலுள் குய்யதமுக்கும் குத்ததிறுக்கும் நடுவே பவ்யதகர தானீமாய் காவிதமுடையதாய் முக்கண்ணமாயிருக்கும் மூலாதார நடுவிலே (அகாரம், உகாரம், மகாரம் என்னும்) பிரணவமும்; மூலாதாரத்திற்கு இரண்டங்குல மேலே ஆறிதமுடையதாய் காந்தகண்ணமாயிருக்கும் சுவாதிஷ்டான நடுவிலே நிரையக்கரமும், சுவாதிஷ்டானத்திற்கு எட்டங்குல மேலே பதந்தமுடையதாய் அகாரகண்ணமாயிருக்கும் மணிபூரக நடுவிலே மலாக்கரமும் ; மணிபூரகத்திற்குப் பத்தங்குல மேலே பன்னிரண்டங்குலமுடையதாய் (இருதயத்தானமாய்) முக்கண்ணமாயிருக்கும் அக்ரக நடுவிலே பதியக்கரமும் ; அக்ரகத்திற்குப் பத்தங்குல மேலே பதினாறுங்குலமுடையதாய் அகாரகண்ணமாயிருக்கும் விக்ரக நடுவிலே பரையக்கரமும், விக்ரகத்திற்குப் பன்னிரண்டங்குல மேலே இரண்டங்குலமுடையதாய் வட்டமாயிருக்கும் ஆக்கண்ண நடுவிலே சீவாக்கரமும் விளங்குவனவாம்

திரையக்கரம் பரையக்கரத்திலும், மலாக்கரம் சீவாக்கரத்திலும், பரையக்கரம் சீவாக்கரம் பதியக்கரத்திலும், பதியக்கரம் தானீமாயும் ஒடுங்குமென்பர்.

திரையக்கரம், மலாக்கரம், பதியக்கரம், பரையக்கரம், சீவாக்கரம் முறையே கூடியது (சுத்த பஞ்சாக்கரமென்னும்) தூலபஞ்சாக்கரமாம் ; இதனை உபதேசிக்கத்தக்கவா சமயாசிரியர்.

பதியக்கரம், பரையக்கரம், சீவாக்கரம், திரையக்கரம்; மலாக்கரம்

தரம் முறையே கூடியது (ஒரு தலை மாணிக்கமென்னும்) குக்கும பஞ்சாக்கரமாம்; இதனை ஆசிரியருபதேசித்தலும், உபதேசித்தபோதிலும் மாணக்கர் செபித்தலும் மரிதாம்; சற்கருமங்களாலும், சாதுசங்கத்தாலும், ஜீவன்முத்தர்களைத் தரிசித்தலாலும், ஜீவன்முத்தர்களின் பிரசாதத்தாலும் பக்குவமடைந்தமலபரிபாசிகளுக்கே யுபதேசித்தல் வேண்டும். உபதேசித்தத் தக்கவர் ஞானஞ்சிரியர்.

பதியக்கரம், பரையக்கரம், சீவாக்கரம், பரையக்கரம், பதியக்கரம் முறையே கூடியது (இருதலை மாணிக்கமென்னும்) காரண பஞ்சாக்கரமாம். இதுவே முத்தி பஞ்சாக்கரம். இஃது பவமாகிய கடலைக்கடந்து முத்தியாகிய கரையிற் சேரத் தெப்பமாகும். இதனை அதிதீவரதர பரிபாசிகளுக்கே போதிக்கவேண்டும். போதிக்கத்தக்கவா மௌஞ்சிரியர்.

பரையக்கரம், பதியக்கரம், முறையே கூடியது மஹா காரணமாம். இதுவே பதியாகும். இப்பதியை யடையக்கூடியது சீவாக்கரமாகிய பசு இப்பசுவாகிய ஆன்மாக்கள் திரை பக்கரமு மலாக்கரமுமாகிய பாசத்தை நீக்கவேண்டும் பாசம் நீங்கிய ஆன்மாக்கள் பதியாகிய மஹாகாரணப்பொருளை யடையும். மஹாகாரணப் பொருளைப் பெற்றவா ஏகாந்தமாயிருந்து, மனதைக் கண்டத்தில் அசைவற நிறுத்தி அப்பொருளை நினையாமல் நினைக்கின் மனமொடுங்கும். மஹாகாரணப்பொருளை மாணக்கர்களின் பக்குவா பக்குவத்தை யொருவருவஞ் சேர்த்து பதியக்கரத்தை மனதிலடக்கக்கூடிய (இருவினை யொப்பு மலபரிபாகஞ் சதூத்தாசத்தினி பாகம் விளங்கிய) பக்குவா களுக்கே யுபதேசிப்பது கிரமமாம். உபதேசித்தத்தக்கவா அருளிறை வடிவங்கொண்ட ஞானதேசிகா.

பதியக்கரமாகிய நாயோட்டு மந்திரமே மஹாமனு. அஃதை இதயத்தில் அடக்கினவர் முத்தியும், செபிக்கின்றவர் ஆத்மவிசாரமும் பெறுவா. அவ்வக்கரத்தைக் கோபத்தினாலாயினும், சந்தோஷத்தினாலாயினும், பகைவனிடத்தாயினும், சினேகிதனிடத்தாயினும், மனைவியனிடத்தாயினும், கழுதையினிடத்தாயினும், நாயினிடத்தாயினும், மற்றும் ஏததன்மைப்பட்ட வீடத்தாயினும் மனத்தினாலும் சொல்லினாலும்

தும் சோரவிடாமல் செலுத்தத்தக்கவர் நினைத்தற்கரிய பாம்பதிகேய யாவர் ; அவர் இத்தேகத்தோடிருந்து ஜந்நிலைப்படியே முத்தியடைவர். பதியுக்கரத்தை விட்டவர்கள் செய்கின்ற பூசை, செபம், தவம் ஆதம்விசாரம், தரும முதலியவை வீணாகுமென்பர்.

பஞ்சாக்கர செபம் வீடு, பசுத்தொழு, மடம், நத்தவனம், நதிக் கரை, கடநீக்கரை, மலை, வனம், யாகசாலை, சிவாலயம், சிவசநிதானம் நுந்தத் தானங்களிலிருந்து செய்தல்வேண்டும். வீட்டில் ஒருரு செபிக்குகின் ஒருரு செபித்த பலனும் ; பசுத்தொழு, மடம், நத்தவனம் இவைகளில் ஒருரு செபிக்குகின் தூறுரு செபித்த பலனும் ; நதிகரையில் ஒருரு செபிக்குகின் ஆயிரமுரு செபித்த பலனும் ; கடற்கரையில் ஒருரு செபிக்குகின் பீதியுயிரமுரு செபித்த பலனும் ; மலை, வனம்வற்றில் ஒருரு செபிக்குகின் இலகூமுரு செபித்த பலனும், சிவாலயம், யாகசாலை இவைகளில் ஒருரு செபிக்குகின் கோடியுரு செபித்த பலனும், சிவசன்னிதானத்தில் ஒருரு செபிக்குகின் எண்ணிற்கத்தகோடியுரு செபித்த பலனு முண்டாம்.

பஞ்சாக்கரஞ் செய்குகும்பொது மாளிகை, புவிச்சீதாஸ, ஸ்ரீரத்தின கம்பாசம், வெண்பட்டி வெள்ளை வஸ்திரம் என்பவற்றையுன்ற தொன்றினமீது வடகருமுகமாகவேணும் * கிழக்குமுகமாகவேணும் சுவத்திகாசனம், கோமுகாசனம், பதுமாசனம், வீராசனம், சிவகாசனம், பத்திராசனம், முததாசனம், மயூராசனம், சுகாசனம் என்பவற்று ளொன்றில் ஒருமை பொருந்நிய மனதேதாடிருத்தல் வேண்டும்.

மான்றோல் ஞான விருத்தியையும், புவித்தோல் முததியையும், இரத்தின கம்பாசம் துன்ப நிவார்த்தியையும், வெண்பட்டி வெள்ளை வஸ்திரம் உடற்பிணி நீக்கத்தையுங் கொடுக்கும். (மரபபலகை, கல், தரை, சிகப்பு வஸ்திரம் இவற்றின் மீத்கிருந்து செபிக்குகின் வறுமை, பிணி, துன்ப முதலியன வுண்டாம்.)

சுவத்திகாசனமாவது—வலக்கண்களால் வலத்தொடை இதற்கு நடுவில் இடப்பாதத்தையும், இட மீழந்தாள் பொருத்ததிற்கு நடுவில் வலப்பாதத்தையும் பொருந்தச் சேர்த்தி தொடைக்கு முழங்காலுக்

ரும் நடுவில் இரண்டுன்னங்கால்களையுஞ் செலுத்தி) சமதேதமாக இறு மடுத்திருப்பது.

கோமுகாசனமாவது—வாமபாகத்திற்கடியில் வலத்தூட்டி கரட்டிணையும், வலத்தொடையின் பின்பக்கத்தில் இடத்தாட் கரட்டிணையும் (சபபளமாக) சேர்த்திருப்பது.

பதுமாசனமாவது—இடப்பாதத்தொடையில் வலத்தாடையும், இடது தாடையிலுமாகக் கால்மேல் கால்மாழி, இருகாற் பெருவிரல்களையும் இரண்டு கரத்தாலும் (பின்புறமாக) மாறிப் பிடித்துக்கொண்டு அசைவின்றி யிருப்பது.

வீராசனமாவது—இடப்பாதக் கரட்டை வலத்தொடையின் மேல் வைத்து உடல் தளர்ச்சியின்றிச் சமமாக நாட்டங்கொண்டு நிற்பது.

சிங்காசனமாவது—இடப்பாதக்கரட்டிணை வட்பீச்சத்தின் கீழும், வலப்பாதக் கரட்டிணை இடப்பீச்சத்தின் கீழும் சேர்த்து; இரு ஏரத்தையும் முழந்தாளிரண்டின்மேல் விரல் நிமிர்த்து வைத்து நாசி நுனியில் பார்வை செலுத்தி நிற்பது.

பத்திராசனமாவது—இருபாதக் கரட்டிணையும் இரண்டண்டங்களின் கீழ்வைத்து, இருதொடையின்மேல் இருகரத்தையும் ஊன்றி யிருப்பது.

முத்தாசனமாவது—இடப்பாதக் கரட்டை அண்டத்தின் கீழ்வைத்து, அதன்கீழ் வலப்பாதக்கரட்டைப் பொருந்த வைத்திருப்பது. (அல்லது குறியின் மேற்பாகத்தில் இடத்தாட்கரட்டிணை வைத்து அதன்மேலாக வலத்தாட்கரட்டை வைத்திருப்பது.)

மயூராசனமாவது—இரு முழங்காலையும் இரு முழங்கையையும் பூமியிலுன்றி மேலெழும்பியவாறு தியானித்திருப்பது.

சுகாசனமாவது—எவ்விதத்தில் சுகமும், தைரியமும் உண்டாகுமோ அவ்விதமிருப்பது.

இவ்வாதனங்களுள் பத்திராசனம் விஷததையும் பயத்தையும் நீக்கும்; மயூராசனம் பாவத்தைப் போக்கும், எத்தன காரியஞ் சித்தியாகும்.

பஞ்சாக்கரஜெபம் வாசகம், ஐப்பாஞ்சு, மானசமேன மூவகைப

படம். அருகிலிருக்கும் பிறர் செவிக்குக் கேட்கும்படி செயிப்பது (பாஷ்யமென்னும்) வாசகம் நாக்குவனி உதட்டைத்தீண்ட மென் ள்த் தன் ஷெவிக்குமாதிரங் கேட்கும்படி செயிப்பது (மந்தமென்னும்) உபாஞ்சு. நாக்குவனி உதட்டைத் தீண்டாமல் ஒருமைபொருந்திய மனத்தோடு பிறாறியாவண்ணம் செயிப்பது மானசம். வாசகம் தூறு மடங்கு பலமும், உபாஞ்சு பதினாயிரமடங்கு பலமும், மானசங் கோடி மடங்கு பலமும் தரும்

பஞ்சாக்கரஞ் செயிக்குவகாலத்தில் வலக்கையிலுள்ள பெருவிர லாகிய அங்குஷ்டம், சுட்டுவிரலாகிய தாட்சணி, நடுவிரலாகிய மத் திமை, ஆழிவிரலாகிய அஞ்ஞிகை, சுடைவிரலாகிய கனிவ்நடையென் னும் விரல்களின் இடையையுக் கொண்மீட்டும், சங்கமணி, படிசுமணி, பதுமமணி, புத்திரபீடமணி, பவளமணி, மீதுதகமணி, மாணிக்கமணி, மரகதமணி, குசங்கிரக்திமணி, பொன்மணி, வெள்ளிமணி, மாநிருகா க்ஷரமணி, இரசமணி, உருத்திராக்கமணி எனபவற்றுள் ஒருவகை மணிகளாலாகிய மாலையைக் கொண்மீட்டும் எண்ணிக்கையாகிய முண்டாம்.

விரல்களுள் அங்குஷ்டத்தினால் மோக்ஷமும், தாட்சணியால் சுத் துருநாசமுமீ, மத்திமையால் அரத்தசித்தியும், அஞ்ஞிகையால் சுந்நி யும், கனிவ்நடையால் இரகக்ஷணமும்

மணிகளுள் சங்கமணிகளால் விசுவரீபமும், படிசுமணிகளால் மோக்ஷமும், பதுமமணிகளால் ஐவ்ந்தியும் இலக்ஷ்மிசுமும், புத்திரபீட மணிகளால் புத்திரர் பசுதானியாதி அபிவிருத்தியும், பவளமணிகளால் வசியமாதிகளும், முத்துமணிகளால் சாவசித்தியாதிகளும், மாணிக்க மணிகளால் உலகவசியமாதிகளும், மரகத மணிகளால் சுத்தருசய முத லியவைகளும், குசங்கிரக்திமணிகளால் பாவநாசமும் விகதியாபிவித் தியும், பொன்மணி வெள்ளிமணிகளால் காலிக்ஷமாதிசுமும், மாநிரு காக்ஷரமணிகளால் வாக்குச் சித்தியும், இரசமணிகளால் சாவகாரியத்தி யும், உருத்திராக்கமணிகளால் போக்ஷிமாக்கங்களுமுண்டாம்

உருத்திராக்கமணி கொண்டு ஒருரு செயிக்குங் அகந்தமுரு செயித்த பலனுண்டாம். இதனால் உருத்திராக்கமணிகளே சித்தந்தாகும்.

பஞ்சாக்கரத்தை வாசகமாகச் செபிப்பவர் சுட்டுவிரலிலும், உபாஞ்சாகச் செபிப்பவர் நடுவிரலிலும், மானசமாகச் செபிப்பவர் ஆழி விரலிலும் செபமாலையை வைத்து பிறர் கண்ணுக்குப் புலப்படாவண்ணம் வஸ்திரத்தினால் மறைத்து (வெபெருமான் நமது சரீரமாகிய கோவிலினுள் இதயகமலமாகிய பதுமாசனத்தின்மீது கோடியிளஞ்சூரிப் பிரகாசமாய் விளங்குவதாகக் கருதி) பெருவிரலினாலே 'நாயகமணித்ரு அடுத்த முகமேனோக்கிய மணிமுதல் ஒவ்வொருமணியாக' போகத்தை விரும்பியவர்கள் கீழ்கோக்கியும் மோகூத்தை விரும்பியவர்கள் மேனோக்கியும் ஒன்றோடொன்று தாக்காவண்ணம் தள்ளி நாயகமணியைக் கடவாமல் செபித்தல் வேண்டும்.

செபிக்கும்போது நாயகமணி கைக்கெட்டியதாயின் அதனைக் கடவாமல் திருமப மறித்துவாங்கி முன்போல் கையில் ஏறிட்டுச் செபித்தல் வேண்டும்.

செபமாலையில் மணிகள் ஒன்றோடொன்று ஒசைபபடினும் நாயகமணியைக் கடக்கினும் பாவமுண்டாம்.

பஞ்சாக்கரத்தை பிராவாவாயு இடப்பக்க நாடியாகிய இடக்கலை † யிலே நடக்கும்போது செபித்தவர் போகத்தையும், வலப்பக்க நாடியாகிய பங்கலை ‡ யிலே நடக்கும்போது செபித்தவர் மோகூத்தையும் நடுநிற்கும் நாடியாகிய சுழுமுனையிலே நடக்கும்போது செபித்தவர் போக மோகூங்களையும் பெறுவர்.

நூற்றெட்டுருவாயினும், மீம்பதுருவாயினும், இருபத்தைந்துருவாயினும், பத்துருவாயினும் நியமமாகச் செபித்தல்வேண்டும்.

உஷ்டமி, சதுர்த்தசி, அமாவாசை, பெளர்ணிமை, விதிபாத யோகம், பன்னிருமாசப்பிறப்பு, கிரகணம், சிவராத்திரி, அர்த்தோதயம், மகோதயம் முதலாகிய புண்ணிய காலங்களிலே புண்ணிய தீர்த்தங்களில் ஸ்நானஞ்செய்து தியானம் செபம் முதலியான விசேஷமாகச், செய்தல்வேண்டும்.

† சந்திரகலை. ‡ சூரியகலை.

சித்திரை இப்புகி எனனும் இவ்விரண்டு மாசபபிறப்பும் விஷ்ணு
எனப்பபிம்; இவைகளிலே, மாசம் பிறத்தற்குமுன் னெட்டுநாழிகையும்,
பின்னெட்டுநாழிகையும் புண்ணியகாலம்.

ஆடிமாசபபிறப்பு தகழிணயனம் எனப்பபிம்; இவ்விலே, மாசம்
பிறக்குமுன் பதினாறு நாழிகை புண்ணியகாலம்.

ஓத மாசபபிறப்பு உத்தராயணம் எனப்பபிம், இவ்விலே, மாசம்
பிறத்தின் பதினாறு நாழிகை புண்ணியகாலம்.

கார்த்திகை, மாசி, வைகாசி, ஆவணி என்னும் இந்நான்கு மாசப
பிறப்பும் விஷ்ணுபுகி எனப்பபிம்; இவைகளிலே மாசம் பிறக்குமுன்
பதினாறு நாழிகை புண்ணியகாலம்.

ஆனி, புரட்டாசி, மாகழி, பங்குனி என்னும் இந்நான்கு மாசப
பிறப்பும் சடசிதிமுகம் எனப்பபிம்; இவைகளிலே மாசம் பிறத்தின்
பதினாறு நாழிகை புண்ணியகாலம்.

சூரிய கிரகணத்திலே பரிசுகாலம் புண்ணியகாலம் நகத்திர கிர
கணத்திலே விஷோசன காலம் புண்ணியகாலம்.

மாசி மாசத்து அபரபககா சதாந்தகி இரவில் வருங்காலம் (சிவ
ராத்திரி) புண்ணியகாலம்.

மார்கழி மாசம் பூர்வபங்கு சஷ்டித்ததியும் சதய நகத்திரம்,
விதிபாத யோகமுங்கூடிய காலம் (மஹாவிதிபாத) புண்ணியகாலம்.

ஓத மாசத்திலே, ஞாயிறுககிழமையும் அமாவாசையும் திரு
வோண நகத்திரமும் விதிபாத யோகமுங் கூடியகாலம் (அரத்தோ
டிய) புண்ணியகாலம்.

ஓத மாசத்திலே, திங்கடிகிழமையும் அமாவாசையும் திருவோண
நகத்திரமும் விதிபாத யோகமுங் கூடிய காலம் (மஹார்தய) புண்
ணிய காலம்.

பஞ்சாக்கரத்தை சட்டை யிட்டுக்கொண்டும், சிரசில் வேஷ்டி கட்டு

டிக்கொண்டும், போர்த்துக்கொண்டும், குடுமியை விரித்துக்கொண்டும், கௌபீனந்தரியாமலும், வேவ்டி தரியாமலும், பேசிக்கொண்டும், இருளிலிருந்துகொண்டும் நாசி நுனியிற் பார்வை செலுத்தாமலுஞ் செபிக்கலாகாது.

பஞ்சாக்கரஞ் செபிக்கும்போது கோபம், சந்தோஷம், கொம்பு, துமமல், நித்திரை, சோம்பல், வாதம் முதலியவை ஆகாவாய்.

பொன்தகடு, வெள்ளித்தகடு, தாமிரத்தகடு என்பவற்றுளியன்ற தொன்றில் இருபத்தைந்து அல்லது நூற்றிருபத்தைந்து வீடு அமைத்து அதனுள் பஞ்சாக்கரத்தை விதிப்படி அடைத்து பூசித்துவரின் அது எல்லாவிதப் பேற்றையும் எளிதில் நல்கும்.

திருச்சிற்றம்பலம்

நாற்பொருள் விளக்கம்

முற்றிற்று

